

Dokument nr. 15:2

(2012–2013)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 151 – 300

24. oktober – 20. november 2012

Innhold

Spørsmål	Side
151. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. utstyrstipend fra Lånekassen, besvart av kunnskapsministeren	13
152. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. økt krav til timetall for toppidrett, besvart av kunnskapsministeren	14
153. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. oljeforekomster i Uganda, besvart av utviklingsministeren	16
154. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. skatteamnesti, besvart av finansministeren	17
155. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. skatteamnesti, besvart av finansministeren	17
156. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. HOD sitt rundskriv av 1-4/2004. pkt. 2.1, besvart av helse- og omsorgsministeren	18
157. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. brosikring, besvart av samferdselsministeren	19
158. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. krav til timetall, besvart av kunnskapsministeren	20
159. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. surrogati, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	22
160. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. flytting av Norges Veterinærhøyskole og Veterinærinstituttet fra Adamstuen i Oslo til Ås, besvart av kunnskapsministeren	23
161. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. familievoldssaker, besvart av justis- og beredskapsministeren	23
162. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. fv 863 Langsundforbindelsen, besvart av samferdselsministeren	24
163. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. statens andel investeringsmidler til store prosjekter på riksvegene, besvart av samferdselsministeren	25
164. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. antisemittisme i Norge, besvart av utenriksministeren	25
165. Fra stortingsrepresentant Kari Storstrand, vedr. regnskapet for Bioforsk for 2011, besvart av landbruks- og matministeren	26
166. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. EVU for lærere, besvart av kunnskapsministeren	27
167. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. flytting av oppdrettskonsesjoner fra Hardangerfjorden til Nord - Norge, besvart av fiskeri- og kystministeren	28
168. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. Altinn II, besvart av nærings- og handelsministeren	29
169. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. pasientreiser, besvart av helse- og omsorgsministeren	29

	Side
170. Fra stortingsrepresentant Henning Warloe, vedr. nytt bygg for Kunst- og designhøyskolen i Bergen, besvart av kunnskapsministeren	30
171. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. Jostedalsbreen Nasjonalparksenter i Stryn, besvart av miljøvernministeren	31
172. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. kollektivtransporttilbudet i og rundt de store byene, besvart av samferdselsministeren	32
173. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. ny E8 inn mot Tromsø, besvart av samferdselsministeren	33
174. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. hjelp til ernæring i hjemmet, besvart av helse- og omsorgsministeren	34
175. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. ventetid for ankebehandling i lagmannsrettene, besvart av justis- og beredskapsministeren	35
176. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. henvendelser om foreldrepenger, besvart av arbeidsministeren	36
177. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. uførepensjon for en el-overfølsom person, besvart av arbeidsministeren	37
178. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. barn og menneskerettigheter, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	38
179. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. veibygging og bompenger, besvart av samferdselsministeren	39
180. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. trafikksikkerheten på E-16 mellom Bergen og Voss, besvart av samferdselsministeren .	40
181. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. kollektivtransporten, besvart av samferdselsministeren	42
182. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hemdal, vedr. idrett og skolegang, besvart av kunnskapsministeren	42
183. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. 4-felts motorvei gjennom Eidskog kommune i Hedmark fylke, besvart av samferdselsministeren	43
184. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. svinekjøtt, besvart av landbruks- og matministeren	44
185. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. støtte til Islam Net, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	44
186. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. økt bemanningen på småbarnsavdelingene i barnehagene, besvart av kunnskapsministeren	45
187. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. førskolelærerprofesjonen i barnehagen, besvart av kunnskapsministeren	46
188. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. søk og redningsoppdrag, besvart av forsvarsministeren	47
189. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. søk og redningsoppdrag, besvart av justis- og beredskapsministeren	48
190. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. kjønnsselektive aborter, besvart av helse- og omsorgsministeren	48

	Side
191. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. Stordalstunnelen, besvart av samferdselsministeren	49
192. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. tollforskriften for skipshandlere, besvart av finansministeren	50
193. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. øvelse TYR, besvart av justis- og beredskapsministeren	50
194. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. snøfall i Oslo-området, besvart av samferdselsministeren	51
195. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. anbudsregimet, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	52
196. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. vann som ledes via privat grunn, besvart av samferdselsministeren	53
197. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. dyrket jord, besvart av samferdselsministeren	54
198. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. antall direkteavganger mellom Sogndal og Oslo, besvart av samferdselsministeren	54
199. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. utdyping av innseglinga til Florø, besvart av fiskeri- og kystministeren	55
200. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. vareteksfengslet islamist og pengestøtte fra Nav, besvart av arbeidsministeren	56
201. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. Brofoss-utvalget, besvart av arbeidsministeren	57
202. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. midlertidig ansettelse i staten, besvart av arbeidsministeren	58
203. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. utkastforbud i Skagerak, besvart av fiskeri- og kystministeren	59
204. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. høynet status for Palestina FN på linje med det som bl.a. Vatikanet har, besvart av utenriksministeren	59
205. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. at Norad skal overta program for utdanning og forskning i fattige land, besvart av utviklingsministeren	60
206. Fra stortingsrepresentant Anne Karin Olli, vedr. helikopterhjelp langs Finnmarkskysten, besvart av justis- og beredskapsministeren	62
207. Fra stortingsrepresentant Svein Harberg, vedr. Hazaraene i Pakistan, besvart av utenriksministeren	63
208. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. Aker Seafoods trålere, besvart av fiskeri- og kystministeren	64
209. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. bistandsinstruksen, besvart av justis- og beredskapsministeren	64
210. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. helikopterberedskapen, besvart av justis- og beredskapsministeren	66
211. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. kommersielle selskaper i redningsaksjoner, besvart av justis- og beredskapsministeren	67
212. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. feilbehandling av pasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	68
213. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. å endre noen trasévalg for noen strekninger av Statnetts nye linje mellom Ørskog og Fardal, besvart av olje- og energiministeren	68

214.	Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. helikopterbistand fra Forsvaret til politiet i forbindelse med terroralarm i Oslo 2. oktober 2012, besvart av justis- og beredskapsministeren	69
215.	Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. formuesskatt og boligpriser, besvart av finansministeren	71
216.	Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. utvisning av en 38 år gammel kurder fra Irak som ble dømt til tre og et halvt års fengsel for planlegging av terror, besvart av justis- og beredskapsministeren	71
217.	Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. helseforetakene, besvart av helse- og omsorgsministeren	72
218.	Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. påkobling av Follobanen til Østfoldbanens østre linje, besvart av samferdselsministeren	73
219.	Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. rovvilt, besvart av miljøvernministeren	74
220.	Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. arbeidsmarkedstiltak ved Nav Rogaland, besvart av arbeidsministeren	74
221.	Fra stortingsrepresentant Else-May Botten, vedr. EUs regelverk rundt differensiert arbeidsgiveravgift, besvart av kommunal- og regionalministeren	75
222.	Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. omregistreringsavgift, besvart av finansministeren	76
223.	Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. Sea King maskiner, besvart av forsvarsministeren	77
224.	Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. boggiaksel, besvart av samferdselsministeren	78
225.	Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. nødnett, besvart av forsvarsministeren	79
226.	Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. arbeidsforhold ved Hordaland politidistrikt, besvart av justis- og beredskapsministeren	79
227.	Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. lovendring for å ramme eiere av utesteder som leier ut til kriminelle, besvart av justis- og beredskapsministeren	80
228.	Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. Oslo politiets spaningsgruppe for etterlyste personer, besvart av justis- og beredskapsministeren	81
229.	Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. MARKOM2020, besvart av kunnskapsministeren	81
230.	Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. vold mot barn, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	83
231.	Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. Jämtkraft AB, besvart av olje- og energiministeren	84
232.	Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. CORTEN-stålmaster, besvart av samferdselsministeren	85
233.	Fra stortingsrepresentant Per-Kristian Foss, vedr. helsehjelp for de berørte etter 22. juli, besvart av helse- og omsorgsministeren	86
234.	Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. assyrenes rettigheter i Tyrkia, besvart av utenriksministeren	88

	Side
235. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. rusmisbrukere i norske fengsler, besvart av helse- og omsorgsministeren	88
236. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. ekspressbusser, besvart av samferdselsministeren	89
237. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. diskriminerings- og tilgjengelighetsloven, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	90
238. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. etablering av legehelikoptertjenesten i Telemark, besvart av helse- og omsorgsministeren	91
239. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. forskrifter for havnesikring, besvart av fiskeri- og kystministeren	92
240. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. veiledning om abort, besvart av helse- og omsorgsministeren	93
241. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. foreldreansvar for barn unnfanget ved surrogati, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	94
242. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. funksjonshemmede, besvart av arbeidsministeren	95
243. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. konsekvenser ved utflytting av Seadrill, besvart av nærings- og handelsministeren ..	96
244. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. Vimpelcom, besvart av nærings- og handelsministeren	96
245. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. innkreving av oppfostringsbidrag, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	97
246. Fra stortingsrepresentant Lars Egeland, vedr. flirt-tog, besvart av samferdselsministeren	98
247. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. kjøre og hviletid, besvart av samferdselsministeren	99
248. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. TSG om snus, besvart av helse- og omsorgsministeren	99
249. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. surrogati, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	100
250. Fra stortingsrepresentant Kjell Arvid Svendsen, vedr. nordområdetiltak - bevilgninger til opplysningsarbeid for fred, besvart av utenriksministeren	101
251. Fra stortingsrepresentant Kjell Arvid Svendsen, vedr. reglene for halv kontantstøttesats, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	102
252. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. merverdiavgiftsunntaket for omsetning av kunstverk, besvart av finansministeren	103
253. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. støtte til opplysningsarbeid for fred og nedrustningsspørsmål, besvart av utenriksministeren	104
254. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. barn på flukt, besvart av justis- og beredskapsministeren	104
255. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Skipsregisteret, besvart av nærings- og handelsministeren	105

	Side
256. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. hurtigdomstol for utenlandske kriminelle, besvart av justis- og beredskapsministeren	106
257. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. soning, besvart av justis- og beredskapsministeren	106
258. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. Andkilen deponi, besvart av miljøvernministeren	107
259. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. brannbiler, besvart av justis- og beredskapsministeren	108
260. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. brannsikring i veitunneler, besvart av samferdselsministeren	108
261. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. beredskapssamarbeide og trening mellom forsvar, politi, brann og helse på Rygge militære flystasjon, besvart av forsvarsministeren	109
262. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. billettstrukturen på norsk jernbane, besvart av samferdselsministeren	110
263. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. DFS, besvart av forsvarsministeren	111
264. Fra stortingsrepresentant Kari Storstrand, vedr. bemanning i fengslene, besvart av justis- og beredskapsministeren	112
265. Spørsmålet ble trukket	112
266. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. oppfølging av "Tre milliarder grunner - norsk utviklingsstrategi for barn og ungdom i sør", besvart av utviklingsministeren	112
267. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. omsetningen av tyvegods, besvart av justis- og beredskapsministeren	114
268. Fra stortingsrepresentant Afshan Rafiq, vedr. befolkningsvekst, besvart av kommunal- og regionalministeren	114
269. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. legevakt, besvart av helse- og omsorgsministeren	115
270. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. ankomst- og parkeringsmuligheter ved Ahus, besvart av helse- og omsorgsministeren	116
271. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. Martine-saken, besvart av utenriksministeren	117
272. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. praktisering av sykepleieutdanning i Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	118
273. Fra stortingsrepresentant Siv Aida Rui Skattem, vedr. regelverket og rutiner knyttet til bruk av glattcelle (politiarrest), besvart av justis- og beredskapsministeren	119
274. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. kvalitetsforbedringer for pendlere i Follo og Østfold, besvart av samferdselsministeren	120
275. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. MJK-flytting, besvart av forsvarsministeren	121
276. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. rovdyrpolitikk, besvart av miljøvernministeren	121
277. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. NAVs dagpengepraksis, besvart av arbeidsministeren	123
278. Fra stortingsrepresentant Afshan Rafiq, vedr. styrking av Oslo-politiet, besvart av justis- og beredskapsministeren	124

	Side
279. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. klage- og lovlighetskontroll på kommunale vedtak, besvart av kommunal- og regionalministeren	126
280. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. utbygningsplaner i Barbu i Arendal, besvart av miljøvernministeren	127
281. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. østre linje på Østfoldbanen, besvart av samferdselsministeren	127
282. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. transportkostnader og utvikling i naboland, besvart av samferdselsministeren	128
283. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. forvaltningsoppgaver, besvart av justis- og beredskapsministeren	129
284. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. uttaksmerverdiavgift, besvart av finansministeren	130
285. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. merverdiavgiftsreglene, besvart av finansministeren	130
286. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. jernbanen og manglende vedlikehold, besvart av samferdselsministeren	131
287. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. refusjon av mva. ved konkurs, besvart av finansministeren	132
288. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. gaver gitt til frivillige organisasjoner, besvart av finansministeren	133
289. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. politianalyse, besvart av justis- og beredskapsministeren	134
290. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bevilgningene til jernbanesektoren, besvart av samferdselsministeren	134
291. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. etterutdanning av yrkessjåfører, besvart av samferdselsministeren	135
292. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. AHUS og arbeidsbelastning, besvart av helse- og omsorgsministeren	136
293. Fra stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen, vedr. Høyres budsjettforslag, besvart av finansministeren	136
294. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. eget firma i Norge for Interpol-etterlyste og straffedømte kriminelle, besvart av nærings- og handelsministeren	138
295. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. ryktkultur/stor mengde sykmeldinger/trakassering av ansatte knyttet til navngitte politiledere i POD, besvart av justis- og beredskapsministeren	138
296. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. innbyggertilskudd, besvart av kommunal- og regionalministeren	139
297. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. neonatalavdeling ved sjukehuset i Ålesund, besvart av helse- og omsorgsministeren	141
298. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. LAR AN, besvart av helse- og omsorgsministeren	141
299. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. oljeselskaper i Norge, besvart av finansministeren	143
300. Fra stortingsrepresentant Michael Tetzschner, vedr. oslofolks bevegelsesfrihet og trygghetsbehov, besvart av justis- og beredskapsministeren	144

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (151 - 300) for sesjonen 2012-2013.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*SP Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Anundsen, Anders (FrP)	175
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	227, 228, 256, 257
Aspaker, Elisabeth (H)	166, 237
Botten, Else-May (A)	221
Bredvold, Per Roar (FrP)	183, 184, 247, 276
Dahl, André Oktay (H)	176, 230, 267, 283, 289, 295
Dåvøy, Laila (KrF)	174, 205
Egeland, Lars (SV)	246
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	188, 189, 223, 258, 263, 275
Eriksson, Robert (FrP)	200, 201, 277
Flåtten, Svein (H)	208
Foss, Per-Kristian (H)	233
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	156
Giltun, Vigdis (FrP)	270
Gitmark, Peter Skovholt (H)	153, 266
Godskesen, Ingebjørg (FrP)	280
Graham, Sylvi (H)	242
Grande, Trine Skei (V)	202, 217, 248, 254
Grimstad, Oskar J. (FrP)	279
Gundersen, Gunnar (H)	215, 219, 282
Halleraker, Øyvind (H)	163, 232, 286
Harberg, Svein (H)	207
Hareide, Knut Arild (KrF)	173, 214, 253
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	241
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	161, 182, 240, 281, 292
Hoksrud, Bård (FrP)	196, 197, 238, 259, 290, 291
Horne, Solveig (FrP)	159, 162, 249
Høglund, Morten (FrP)	164
Høybråten, Dagfinn (KrF)	194
Johansen, Morten Ørsal (FrP)	185, 216
Kambe, Arve (H)	151, 152, 191, 192, 222
Kjos, Kari Kjønås (FrP)	212, 235, 298
Kristiansen, Ivar (H)	229
Lien, Tord (FrP)	160
Lødemel, Bjørn (H)	171, 198, 199, 231
Micaelsen, Torgeir (A)	293
Michaelson, Åse (FrP)	269, 271
Nesvik, Harald T. (FrP)	167, 168, 203, 204, 243, 244
Nørve, Elisabeth Røbekk (H)	169, 210, 211, 297
Olli, Anne Karin (H)	206
Rafiq, Afshan (H)	268, 278

Reiertsen, Laila Marie (FrP)	157, 226, 272
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	177
Rytman, Jørund (FrP)	284, 285, 294
Schou, Ingjerd (H)	178, 193, 224, 225, 261, 262
Skattem, Siv Aida Rui (FrP)	273
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	179, 213, 255
Sortevik, Arne (FrP)	180, 181, 236, 239, 260
Storstrand, Kari (FrP)	165, 264
Svendsen, Kjell Arvid (KrF)	250, 251
Syversen, Hans Olav (KrF)	190, 195, 234, 288
Tenden, Borghild (V)	172, 218, 274
Tetzschner, Michael (H)	300
Thommessen, Olemic (H)	252
Thomsen, Ib (FrP)	186, 187
Thorsen, Bente (FrP)	158, 220, 245, 296
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	154, 155, 287, 299
Warloe, Henning (H)	170
Werp, Anders B. (H)	209

Dokument nr. 15:2

(2012-2013)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 151

Innlevert 24. oktober 2012 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 1. november 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Elever fra Haugesund toppidrettsgymnas (HTG) får utstyrsstipend fra Lånekassen etter sats for Studiespesialisering, kr. 910,- i inneværende skoleår. Lånekassen har ikke tatt hensyn til at elevene har programfaget toppidrett fra Idrettsfag godkjent av NIF/Olympiatoppen. Satsen for Idrettsfag er 2 910. HTG får heller ikke toppidrettstilskudd fra departementet til tross for godkjenning.

Vil derfor statsråden likestille elevene ved HTG slik at også de får kr. 2 910,- i årlig utstyrsstipend?»

Svar:

Etter gjeldende regler er det utdanningsprogrammet elevene går på som er utgangspunktet for sats for utstyrsstipend i videregående opplæring. Det gjelder også stipend for elever på studiespesialiserende utdanningsprogram, uavhengig av hvilke programfag elevene følger innenfor programmet. Ordningen med utstyrsstipend er regulert i forskrift om tildeling av utdanningsstøtte for 2012-2013, § 16-2. Målet er at stipendet best mulig skal dekke de nødvendige utstyrsutgiftene elevene har.

Kunnskapsdepartementet fikk våren 2009 gjennomført en kartlegging i regi av Econ Pöry av hvor-

vidt det er samsvar mellom satsen for utstyrsstipendet på de ulike utdanningsprogrammene, og de individuelle kostnadene til utstyr som elevene som går på disse programmene faktisk har.

Generelt viser kartleggingen at elevenes utgifter til dels kan variere fra sted til sted og fra skole til skole.

I kartleggingen konkluderes det med at utstyrsbehovet for de som går på utdanningsprogram Idrettsfag er betraktelig større enn de som går på utdanningsprogram Studiespesialisering med særskilt tilrettelegging for toppidrett. Mens elever på førstnevnte utdanningsprogram alle har store utstyrsbehov knyttet til friluftsliv i tillegg til et bredt spekter av idretter de alle skal gjennom, har elevene som velger toppidrett innen studiespesialisering ingen utstyrskrav annet enn til den idretten de er aktive utøvere i. I kartleggingen vises det videre til at noen idretter er kostbare å drive med, men at utgiftsbehovet ikke er en følge av skolens krav.

En økning av satsene for utstyrsstipend eller en flytting av utdanningsprogram mellom de ulike satsene, er et budsjettspørsmål som må vurderes opp mot andre satsinger i de årlige statsbudsjettene.

SPØRSMÅL NR. 152**Innlevert 24. oktober 2012 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 1. november 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I en e-post fra Utdanningsdirektoratet den 4.10.12 til landets toppidrettsgymnas fremkommer det at regjeringen setter like skoler i to ulike kategorier når det gjelder krav til timetall for toppidrett. Fire skoler, deriblant HTG, får krav om økt timetall selv om tilstrekkelig timer allerede tilbys og uten at det følger med 85 %-finansiering av det økte timetalls-kravet.

Hva er begrunnelsen for at like skoler får ulike krav og absolutt ingen finansieringsordning for utvidelseskravet?»

BEGRUNNELSE:

Det kan se ut som om Kunnskapsdepartementet har bedt Utdanningsdirektoratet om at de private videregående skolene som tilbyr toppidrett skal deles inn i tre kategorier.

Kunnskapsdepartementet har bestemt at nye skoler som har blitt godkjent etter privatskoleloven § 2-1 d, samt gamle skoler som har fått godkjent utvidelser etter privatskoleloven § 2-1 d, og skoler som har fått en "toppidrettsgodkjenning" etter gammel friskolelov/privatskolelov, har forskjellig krav til obligatoriske timer/årstimetall. Jeg kan ikke se noen grunn til at disse skolene skal ha ulike krav så lenge de tilbyr samme type undervisning. Noen av skolene skal altså tilby følgende antall timer; 842/840/841 på Vg1/Vg2/Vg3, mens andre må tilby 982/980/981 på Vg1/Vg2/Vg3.

Jeg kan ikke etter beste evne forstå hvordan statsråden mener at skoler skal pålegges flere timer enn andre og kravet til antall timer økes uten at statstilskuddet økes tilsvarende som timetallet.

Formuleringen fra direktoratet tyder på politisk overstyring; sitat: "Fra og med skoleåret 2013/2014 vil Utdanningsdirektoratet håndheve Kunnskapsdepartementets forståelse av kravet til årstimetall på de forskjellige skolene." Det betyr at departementet har gjort en politisk tolkning som ikke kan begrunnes pedagogisk, konkurransemessig eller ut ifra likebehandlingsspektiv.

Når det gjelder Haugesund toppidrettsgymnas er de opp gjennom årene godkjent etter alle de lover og krav som det vises til i e-post fra Utdanningsdirektoratet. HTG mistenker at det er en misforståelse et sted ettersom skolen byttet navn i 2008. Skolen ble ikke etablert da, men i 1935 og har tilbudt idrett i kombinasjon med studiekompetanse, spesiell og generell, siden 1997. Fra kunnskapsløftet ble innført i 2006

fikk elevene programfaget Toppidrett 1-2-3 fra utdanningsprogrammet Idrettsfag i kombinasjon med utdanningsprogrammet studiespesialisering. HTG har i 15 år hatt over 2.000 elever i dette studieløpet.

Foreløpige beregninger viser at Kunnskapsdepartementets endrede tolkning vil medføre ekstra reduksjon i statstilskuddet på kr 2 millioner per år for en skole som HTG. Uten mulighet for økte inntekter. Jeg kan ikke se at dette er god skolepolitikk fra en statsråd som har ansvaret for alle norske skoler og jeg vil derfor be statsråden om å ta en ny vurdering av det nye kravet.

Jeg registrerer at departementet ikke har gjort ordningen gjeldende for skoleåret 2012-13. Jeg mener statsråden bør bruke tiden godt til å sikre et godt skoletilbud til alle elever som går på godkjente skoler.

Jeg vil også benytte anledningen til igjen å påpeke at statsråden også i årets budsjett velger å dra stigen opp når det gjelder søknaden fra HTG om toppidrettsmidler til utstyr som alle andre godkjente toppidrettsgymnas får.

På denne bakgrunn ber jeg statsråden endre vedtaket om ulike krav til timetall for toppidrettsgymnas og samtidig tildele toppidrettsmidler til skolen.

Svar:

Kravet til timetall for skoler godkjent etter privatskoleloven § 2-1 andre ledd bokstav d, særskilt tilrettelagd videregående opplæring i kombinasjon med toppidrett, er presisert i lovens forarbeider, Ot.prp. nr. 37 (2006-2007), og departementet har ikke endret tolkning når det gjelder krav til timetall.

En skole kan få godkjenning etter privatskoleloven § 2-1 andre ledd bokstav d til å drive toppidretts-tilbud ved å tilby en av følgende løsninger:

1. Utdanningsprogram for idrettsfag med obligatorisk programfag toppidrett 1, 2 og 3. (Totalt 2943 timer fordelt på tre år, jf. fag- og timefordelingen i utdanningsprogram for idrettsfag i Kunnskapsløftet).

eller

2. Utdanningsprogram for studiespesialisering med tillegg av minimum 5 uketimer (à 45 min.) toppidrett etter egen plan. (Totalt 2943 timer - dvs.: 2523 timer etter utdanningsprogram for studiespesialisering + 420 timer toppidrett).

Dette innebærer at skolene må tilby elevene 982/980/981 timer på hhv. Vg1/Vg2/Vg3, totalt 2943 timer, for å kunne få godkjenning. Skolene mottar tilskudd etter satsen for utdanningsprogram for idrettsfag - som er noe høyere enn satsen for utdanningsprogram for studiespesialisering.

Etter tidligere lov var det ikke krav om at skolene skulle drive sin virksomhet på et særskilt grunnlag for å bli godkjent, slik som etter gjeldende privatskolelov § 2-1 andre ledd. Skoler som tilbyr toppidrett og som ble godkjent før ny privatskolelov trådte i kraft, det vil si før 01.07.2007, er dermed ikke godkjent etter dagens privatskolelov § 2-1 andre ledd bokstav d. Skolene med toppidrettstilbud er som er godkjent etter tidligere lov, har godkjenning for å drive opplæring etter studieretning for "Allmenne, økonomiske og administrative fag" etter Reform 94, konvertert til utdanningsprogrammet "Studiespesialisering" etter Kunnskapsløftet. Timetallet for utdanningsprogrammet for studiespesialisering er 842/840/841 timer på hhv. Vg1/Vg2/Vg3, totalt 2523 timer. Det var forutsatt at skolene skulle ha et toppidrettstilbud etter egen plan i tillegg, slik at elevene kunne kombinere videregående opplæring med toppidrett. Det har ikke vært gitt generelle retningslinjer fra departementet eller Utdanningsdirektoratet for hva toppidrettstilbudet konkret skulle innebære. Også skolene godkjent etter tidligere lov som tilbyr toppidrett mottar tilskudd etter satsen for utdanningsprogram for idrettsfag.

I Ot.prp. nr. 37 (2006-2007) punkt 8.3.1 står det at skoler som var godkjent etter tidligere lov og som ikke oppfyller kravene til type skole i ny privatskolelov skulle få fortsette sin virksomhet (jf. privatskoleloven § 2-1 femte ledd). Dette gjelder blant annet skolene som var godkjent for studieretning for allmenne, økonomiske og administrative fag. Disse skolene ville ifølge forarbeidene imidlertid ikke ville få godkjent økt elevtall: "Dette innebærer at loven etter forslaget ikke vil åpne for driftsendringer i form av økt elevtall, nye trinn og nye utdanningsprogram for de aktuelle skolene." De aktuelle skolene kan imidlertid få ny godkjenning etter ett av grunnlagene i gjeldende privatskolelov og må da følge timetallet som gjelder for det grunnlaget skolen er godkjent etter.

Haugesund Toppidrettsgymnas (tidligere Hølgersens videregående skole) ble godkjent før ny privatskolelov trådte i kraft. I et vedtak av 26.06.2003 ble det stilt krav om at skolen må gi elevene opplæring etter offentlig godkjente læreplaner for studieretning for allmenne, økonomiske og administrative fag - og i tillegg tilby 5 timer per uke. Skolen har deretter også i vedtak av 10.04.2008 fått ny godkjenning

etter "den nye" privatskoleloven § 2-1 bokstav d i forbindelse med søknad om driftsendringer. Dette betyr følgelig at skolen må tilby 982/980/981 timer pr år på Vg1/Vg2/Vg3. I vedtaket fra Utdanningsdirektoratet vises det til Ot.prp. nr. 37 (2006-2007) og til definisjonen av hva som menes med toppidrettstilbud: "Med toppidrettstilbud menes i denne sammenheng Utdanningsprogram idrettsfag hvor det valgfrie programfaget toppidrett 1, 2 og 3 er obligatorisk for elevene, alternativt Utdanningsprogram allmenne, økonomiske og administrative fag m/tillegg av minimum 5 uketimer (å 45 min.) toppidrett etter egen plan. I tillegg må skolen kunne dokumentere at den legger særskilt til rette for toppidrettssatsning, bl.a. når det gjelder organisering av skolehverdagen, skole- og treningsanlegg og spisskompetanse innenfor de/den idretten skolen tilbyr." Skolen burde derfor være kjent med kravene til timetall. At skolen tilbyr programfaget toppidrett - innenfor timetallet til utdanningsprogram for studiespesialisering (totalt 2523 timer) - medfører at skolen ikke oppfyller kravet til timetall for denne typen skoler. For å oppfylle kravet til timetall etter privatskoleloven kreves det at skolen skal ha timetall tilsvarende utdanningsprogram for idrettsfag (totalt 2943 timer).

Enkelte private skoler med toppidrettstilbud, som er godkjent etter tidligere lov, tilbyr timetallet for utdanningsprogrammet for studiespesialisering, dvs. totalt 2523 timer, og uten at timer til toppidrett kommer i tillegg til dette timetallet. Etter gjeldende privatskolelov skal timetallet for videregående opplæring i kombinasjon med toppidrett som nevnt være totalt 2943 timer. Dette tilsvarer timetallet for utdanningsprogram for idrettsfag, som også er det utdanningsprogrammet alle skolene mottar tilskudd etter. Jeg ser at praksisen med at skolene tilbyr ulikt timetall medfører en forskjellsbehandling av skoler som tilbyr toppidrett når det gjelder krav til timetall. Denne forskjellen vil ha betydning når det gjelder omregning av deltids elever til helårselever og dermed hva de ulike skolene får i statstilskudd. I denne sammenheng vil det være gunstig for skolene å ha et lavest mulig timetall. Jeg vil vurdere å ta en gjennomgang av de ulike tilbudene til skolene som tilbyr videregående opplæring i kombinasjon med et toppidrettstilbud med sikte på at alle skoler skal behandles likt og etter gjeldende krav til timetall.

Når det gjelder toppidrettstilskuddet, som kommer i tillegg til det lovhjemlede tilskuddet etter privatskoleloven, er dette en videreføring av en budsjettstyrt ordning som ble innført gjennom et eget budsjettvedtak i Stortinget i 1999. Dette særskilte tilskuddet gjelder kun navngitte skoler. Det ble ikke funnet rom i årets budsjett til å utvide denne ordningen.

SPØRSMÅL NR. 153**Innlevert 24. oktober 2012 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 31. oktober 2012 av utviklingsminister Heikki Eidsvoll Holmås****Spørsmål:**

«Norge er en partner for Uganda i utviklingen av landets oljeforekomster. Parlamentet i landet er nå i avslutningsfasen med å vedta viktige lover for forvaltningen av petroleumsressursene. Lovforslagene har betydelige mangler, blant annet svært vide fullmakter for regjeringsmedlemmer, manglende gjennomsiktighet, liten parlamentarisk kontroll og store hull i beskyttelsen av miljøet og sosiale rettigheter.

Vil utenriksministeren bidra til at disse temaene blir tatt opp bilateralt?»

Svar:

Ja, jeg vil ta opp de temaene representanten Gitmark nevner i mine framtidige samtaler med Ugandas myndigheter.

Norge og Uganda startet i 2009 et femårig samarbeidsprogram for petroleumssektoren under Olje for Utvikling. Programmet dekker tre pilarer: ressursforvaltning, inntektsforvaltning og miljøforvaltning.

Norge har gjennom Olje for Utviklingsprogrammet bidratt til utarbeidelsen av de to petroleumslovene som nå ligger til behandling i parlamentet. Fra norsk side er det gitt klare råd om ivaretagelse av de forhold som representanten Gitmark trekker frem. Vi har også flere ganger forklart tydelig hvor mye større grad av åpenhet det er rundt det norske petroleumsregimet.

I tillegg til å bidra med direkte rådgivning for utarbeidelsen av de to lovene, har Norge gjennom ambassaden i Kampala hatt løpende kontakt med parlamentet gjennom møter med medlemmer av Komiteen for Naturressurser, Komiteen for Nasjonal Økonomi og med Parlamentarisk Forum for Olje og Gass. Gjennom deling av norske erfaringer og kunnskap har hensikten vært å bidra til en informert diskusjon om petroleumsforvaltning og lovverk. Det vil vi fortsette med.

Ett av Olje for Utviklingsprogrammets hovedformål er at beslutningstakere og øvrige myndigheter holdes ansvarlig for forvaltningen av landets petroleumsressurser.

Mangel på informasjon og kunnskap om petroleumsforvaltning er imidlertid en stor utfordring i Uganda. Dette vanskeliggjør en informert diskusjon, også om petroleumslovene. I tillegg til aktivt pådriverarbeid overfor parlamentet støtter derfor Norge en rekke sivilsamfunnsorganisasjoner. En rekke møter og seminarer har den siste tiden vært initiert og organisert av sivilsamfunnsorganisasjoner for å diskutere

lovforslagene. Også parlamentarikere og øvrig politisk ledelse har vært deltatt i dette. Norge har hele tiden oppmuntret og lagt til rette for slik debatt, og har også deltatt i diskusjonene. Democratic Governance Facility som finansieres blant annet av Norge, gjennomførte nylig en samling for å harmonisere posisjoner og oppnå konsensus omkring petroleumsloven. Rundt 200 parlamentarikere, i tillegg til ministre og sivilt samfunn deltok. Som et resultat ligger det an til positive endringer i lovforslagene når det gjelder informasjonstilgang, parlamentarisk tilsynsmyndighet, styrking av miljøhensyn, samt sivilsamfunns rolle.

Behandlingen av de to petroleumslovene har fulgt normal prosedyre, og ligger nå til endelig vedtak i parlamentet. Således er lovforslagene ikke lenger under regjeringens kontroll. I lys av de initiativ og kontakter som er nevnt ovenfor og det faktum at lovene nå ligger til behandling i parlamentet, anser jeg det ikke på det nåværende tidspunkt som hensiktsmessig å ta opp temaene som Gitmark belyser bilateralt med den ugandiske regjeringen.

Vi vil gjennom ambassaden i Kampala, fortsette å fremheve betydningen av transparens, stabilitet og forutsigbarhet i rammevilkårene for petroleumssektoren overfor myndighetene i Uganda. Norge vil også fortsette juridisk bistand i den videre prosessen blant annet med å utarbeide forskrifter til lovene etter at de er vedtatt, samt bidra til forsvarlig oppfølging og implementering. Dette gjelder også for miljøsidens av petroleumsvirksomheten. Petroleumsloven har kryssreferanser til «The National Environment Act». Norge vil bidra med ekspertise til revideringen av denne loven, samtidig som vi også samarbeider med ugandiske miljømyndigheter for å øke kompetansen for å sikre ivaretagelse av miljøet som del av petroleumssektoren.

Olje for Utviklingsprogrammet er i dag basert på teknisk og faglig rådgivning. Gjennom vår eksperters innspill og rådgivning kan vi synliggjøre fordeler og ulemper ved de beslutninger som tas. Føringsene for Olje for Utviklingsprogrammet er samtidig veldig klare på at det er Uganda selv som må bestemme hvordan landet vil organisere sin nasjonale petroleumssektor. Som jeg har redegjort for ovenfor, har vi fra norsk side lagt stor vekt på, og brukt mye ressurser på å få frem de forholdene representanten Gitmark tar opp. Jeg ser ingen grunn til å legge skjul på at jeg gjerne skulle sett at ugandiske myndigheter sterkere hadde ivaretatt disse forholdene i det lovutkastet som nå er til behandling.

OfU er nå gjenstand for en evaluering. Hvordan vi enda mer effektivt kan fremme åpenhetsagendaen i OfU, vil være noe jeg vil legge sterk vekt på i den videre utviklingen av programmet.

Jeg viser for øvrig til skriftlig spørsmål nr. 1407 (2011-2012) fra representanten Gitmark, og mitt svar på dette.

SPØRSMÅL NR. 154

Innlevert 24. oktober 2012 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 31. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Skatteamnestisaken som har versert i TV2 siste tiden er nå tilsynelatende ryddet opp i ettersom SKD har gått inn og sørget for at gitte skatteamnestier er fjernet.

Ville statsråden sett positivt på det om Stortinget ba Riksrevisjonen gå inn og se på saken?»

Svar:

Gjeldende lov om Riksrevisjonen ble vedtatt av Stortinget i 2004. I henhold til riksrevisjonsloven § 2 skal Riksrevisjonen utføre sin virksomhet uavhengig

og selvstendig. Dette er et viktig prinsipp som alltid har vært lagt til grunn for Riksrevisjonens virksomhet. Det er videre en forutsetning for all revisjon og kontroll.

Som følge av Riksrevisjonens uavhengige og selvstendige stilling, verken kan eller vil jeg gå inn på hvordan Riksrevisjonen innretter sitt revisjons- og kontrollarbeid. Riksrevisjonen er Stortingets kontrollorgan. Det er derfor opp til Stortinget eventuelt å instruere Riksrevisjonen i enkeltsaker, dersom Stortinget finner dette formålstjenlig.

SPØRSMÅL NR. 155

Innlevert 24. oktober 2012 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 30. oktober 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I skatteamnestisaken som har versert i TV2 den siste tiden har finansministeren uttalt at han anser at saken går i orden fordi SKD og statsadvokaten har grepet inn.

Men hvilket handlingsrom har finansministeren til å agere hvis en skatteenhet fortolker reglene feil ifht. lovgivers intensjon?»

BEGRUNNELSE:

Det bes besvart hvilke virkemidler finansministeren eventuelt har, om han kan benytte rundskriv og generelt hvilke virkemidler man har når byråkratiet opptrer i strid med intensjoner.

Svar:

Innledningsvis vil jeg presisere at jeg ikke har uttalt at "saken går i orden fordi SKD og statsadvokaten har grepet inn". Jeg har kun uttalt at Skatteetaten følger den videre saksbehandlingen og at jeg har merket meg at overordnet påtalemyndighet i et intervju har sagt at de ville be Østfold politidistrikt om få overført det aktuelle sakskomplekset for en gjennomgang. Jeg er fornøyd med at overordnet påtalemyndighet nå ser nærmere på henleggelsen av straffesaken.

Organiseringen av ligningsmyndighetene er regulert i ligningsloven kapittel 2. Selv om Finansdepartementet ikke er en del av ligningsmyndighetene,

er både skattekontorene og Skattedirektoratet underlagt departementets alminnelige styrings- og instruksjonsrett. I medhold av instruksjonsmyndigheten kan departementet både gi nærmere forskrifter med hjemmel i lov eller gi fortolkningsuttalelser som underordnet etat plikter å følge. Fortolkningsuttalelser vil særlig være aktuelt dersom det oppstår usikkerhet omkring forståelsen av regelverk på skatte- eller avgiftsområdet, eller departementet ser at regelverksfortolkningen i etaten ikke er konsekvent. Etaten kan også på eget initiativ be departementet om en fortolkningsuttalelse. Både fortolkningsuttalelser og forskrifter gitt med hjemmel i lov, kan bidra til at lovgivers intensjoner følges.

Det er likevel et viktig prinsipp at departementet ikke kan instruere Skatteklagenemnda eller Riksskattememnda i deres lovanvendelse. Nemndene er uavhengige. Skatteklagenemnda er følgelig ikke pliktig til å følge den rettsoppfatning som departementet eller Skattedirektoratet har gitt uttrykk for. Skattedirektoratet kan imidlertid i visse tilfeller kreve at Riksskattenemnda overprøver Skatteklagenemndas vedtak. Videre kan departementet bringe klagenemndenes avgjørelser inn for domstolene for å avklare rettstilstanden og sørge for en ensartet praksis av regelverket.

Er det tvil om hvordan loven er å forstå, kan departementet også fremme lovendringsforslag for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 156

Innlevert 24. oktober 2012 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 1. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Å sikre at store investeringer av offentlige midler innen helsesektoren gir mest helse for pengene inklusiv samfunnsøkonomiske hensyn, er hovedtanken bak HOD sitt rundskriv av 1-4/2004. pkt. 2.1. Så langt er det et faktum at Helse Nord/ Helse Finnmark ikke har utredet noen annen løsning for Vest-Finnmark enn dagens struktur og lokalisering. Til tross for at en utredning åpenbart kan ende opp med flere muligheter og svar.

Er HOD sitt rundskriv av 1-4/ 2004 å betrakte som nasjonal føring?»

BEGRUNNELSE:

Det er åpenbart at det foreligger mange grunner til å gjennomføre en konsekvensanalyse før beslutning av lokalisering og sykehusstruktur blir tatt for Vest-Finnmark. Alta kommune gjorde derfor vedtak om en samfunnsøkonomisk utredning av lokalisering og strukturvalg, før vedtak i saken endelig blir gjort. Sintef fikk denne oppgaven. Uheldigvis så ble alle muligheter til å hente informasjon blokkert effektivt av Helse Nord og Helse Finnmark. Med det resultat at Sintef ikke ble i stand til å gjennomføre sin utredningsoppgave.

Det skal fattes kloke beslutninger for fremtidig helsebehandling for befolkningen i Finnmark og kanskje i noe grad Nord-Troms, uten en konsekvensana-

lyse av lokalitet og strukturer, står man i fare for å undergrave HOD intensjoner om gjennomføring av samfunnsøkonomiske hensyn og utredning for at investeringer innenfor sektoren gir mest mulig helse tilbake før investeringen iverksettes.

Sykehusstruktur: Det finnes mange ulike løsninger for valg av sykehusstruktur og antall sykehus ved en investering på 1.5 mrd. i Vest-Finnmark. Helse Nord har i dag to selskaper/ foretak som på mange områder er veldig sammenlignbare. Helse Helgeland (med tre sykehus) og Helse Finnmark (med to sykehus). Helse Helgeland har noen flere pasienter å betjene, mens Helse Finnmark har et langt større geografisk område å betjene, samt et sykehus mindre.

Helse Helgeland har valgt en struktur med tre sykehus i et langt mindre geografisk område enn Finnmark, en løsning som i vesentlig grad bygger på nærhet til pasienten, nærhet til pasienten gir ofte langt mindre utgifter for Foretaket. Dagens struktur og sykehus modell i Finnmark med to sykehus i Norges største fylke, tilsier at samfunnet blir belastet med store unødvendige utgifter. Det er også et faktum at lønnskostnadene i Helse Finnmark overstiger lønnsutgiftene i Helse Helgeland med godt over 100 mill. kroner i året. Til tross for at Helse Helgeland betjener flere pasienter.

Det er veldig mye som taler for at det økonomisk vil kunne være lønnsomt med tre sykehus i Finnmark, dvs. Kirkenes, Hammerfest og Alta. Jeg tar

ikke til orde for å bygge store spesialiserte sykehus med vekt på kompliserte kirurgiske inngrep, men sykehus som skal gi nærhet og trygghet til innbyggerne og inneholde fødeavdeling og akutt mottak med bak-enforliggende tjenester. Selvsagt skal det være rehabilitering og behandling av slagtilfeller, kroniske syke med mer. Dette inngår jo også sentralt i Helse-reformen, hvor flere tjenester skal utføres lokalt.

Befolkningen i de tre største byene vil få større nærhet til sitt lokalsykehus. Lokaliseres et lokalsykehus til Alta, vil dette bety en voldsom økning i nærhet til sykehus for befolkningen i Vest-Finnmark, som igjen vil være besparende for Helse Finnmark.

Indre Finnmark vil få et langt bedre tilbud enn i dag. For en førstegangs fødende fra for eksempel Kautokeino, vil reisetiden bli halvert fra ca. fire timer til to. Karasjok vil få kortere reisetid, det samme gjelder også for Loppa, og Kvænangen kommune i Nord Troms. Å sikre at så store deler av befolkningen bruker tiden sin på helsefremmende tiltak, fremfor å bruke tid og penger på reiser, gir ikke bare et bedre helsetilbud for befolkningen, anslagsvis vil det medføre en besparelse på 70 millioner hvert år, eller 1.4 mrd. over 20 år (det skal investeres 1.5 mrd.). Det er videre klart at et slikt tilbud vil styrke situasjonen internt i Finnmark hva angår transport og regularitet.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementets rundskriv I-4/2004 om godkjenning av sykehus omhandler når private og offentlige må søke godkjenning ved etablering eller endring av sykehus. Rundskrivet viser også til hva departementet vektlegger i sin vurdering av

godkjenningssøknadene. Ordningen er hjemlet i spesialisthelsetjenesteloven § 4-1 om godkjenning av helseinstitusjoner og helsetjenester. Rundskrivet er en utdyping av lov- og forskriftsbestemmelser om godkjenning av sykehus og har følgelig samme virkeområde som spesialisthelsetjenesteloven.

Helseforetaket skal ha gjennomført utredninger i form av utviklingsplaner, før byggeplaner igangsettes. Det skal utredes minimum to alternativer/konsepter, i tillegg til nullalternativet. Resultater og analyser av konseptutredninger med valg av alternativ skal sammen med en ekstern kvalitetssikring forelegges departementet dersom prosjektet er over 500 mill. kroner. Prosessmessig skjer dette før godkjenningsprosedyren beskrevet i rundskrivet. Godkjenningsprosedyren gjelder for ferdig prosjekterte sykehusbygg, og er beholdt fram til nå for å likebehandle private og offentlige sykehus. Godkjenningsordningen er forøvrig foreslått avvirket.

Helse Nord RHF opplyser at Hammerfest sykehus har behov for oppgradering, og at helsetilbudet i Alta skal utvikles. I Helse Nord RHF sin langtidsplan er det tatt høyde for å sette i gang et prosjekt i Hammerfest i 2020. Styret for Helse Nord RHF har lagt til grunn at utviklingsplaner og nødvendig beslutningsunderlag for dette arbeidet skal utarbeides i løpet av 2015.

Jeg er trygg på at Helse Nord RHF vil utarbeide et godt plangrunnlag for tilbudet i framtiden og sørge for at tilbudet i Alta videreutvikles, uten at dette går på bekostning av de eksisterende tilbudene i Kirkenes og Hammerfest og vil følge med på den videre utviklingen av tilbudet i Alta.

SPØRSMÅL NR. 157

Innlevert 24. oktober 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 1. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Alle har et ansvar når det gjelder forebygging på ulike områder. I den senere tid har det vært et stort fokus på brosikring da dette kan forebygge selvmord. På Askøy i Hordaland har det blitt en stor debatt og engasjement rundt dette. I dag er det vakthold på broen, noe som fylket betaler. Noe som kanskje ikke er det beste tiltaket på sikt.

Hva mener statsråden om slike utfordringer, og vil statsråden løse dem og eventuelt hvordan?»

BEGRUNNELSE:

Forebygging er viktig i mange sammenheng. Og samfunnet har et stort ansvar. Selvmord er et ømfintlig tema og dessverre et problem som angår oss alle. Viktig både i åpenhet rundt det og ikke minst hva kan vi alle gjøre for å hindre selvmord. I det siste året at Askøybroen i Hordaland vært i stor fokus når det gjelder selvmord og da at flere velger å hoppe fra broen for å avslutte sitt liv. Dette har ført til en stor debatt der også privatpersoner har engasjert seg. Face-

book grupper er blitt opprettet samt private vaktordninger er satt til å passe på slik at ingen skal bruke broen til å ta sitt eget liv. Nå er det Hordaland fylke som er inne med et vakthold som koster 20 tusen kroner i uken. Man vet at denne problemstillingen har vært og er aktuell også ellers i landet og der en har gått inn og sikret broer bedre mot dette så har det ført til en markant nedgang i slike tragiske tilfeller. Landsforeningen for etterlatte ved selvmord samt politiet stiller seg også bak om et ønske om at sikring av broer er et viktig forebyggende tiltak mot selvmord. Viser også til at etter at man fikk sikret blant annet Tromsøbroen har ingen omkommet ved selvmordsforsøk fem år etter sikring.

Svar:

Statens vegvesen initierte i 2004 forsøk med å ettermontere forhøyde brurekkverk for å sikre tre av de mest utsatte bruene i Norge mot selvmord. Slike rekkverk ble montert på rv 110 Fredrikstadbrua og på fv 862 Tromsøbrua, mens rv 555 Sotrabrua ikke tålte den ekstrabelastningen monteringen ville medføre. Statens vegvesen har nå igangsatt et arbeid for å evaluere resultatene fra forsøket.

Regionalt ressurscenter om vold, traumatisk stress og selvmordsforebygging, RVTS Nord har evaluert sikringstiltaket etablert i 2005 på Tromsøbrua etter to og fem år. En av konklusjonene fra sistnevnte rapport var: «påmontering av sikring viser at det fortsatt både er mulig og fremdeles gjennomføres hopp fra Tromsøbrua. En viktig forskjell fra situasjonen før sikringa var påmontert, er imidlertid at alle som har hoppet fra brua etter sikring har overlevd hoppet. Dette skyldes, i følge politiet, blant annet at de har mer tid fra bekymringsfull aktivitet på brua blir meldt, til å iverksette bergingstiltak.» Det synes således som om montering av høye brurekkverk ikke

løser problemet alene, men at det kan gi utrykningsetatene tid til å rekke frem i tide.

I den nyeste utgaven av Håndbok 231 Rekkverksnormalen er det, i samråd med Nasjonalt senter for selvmordsforskning og -forebygging ved Universitetet i Oslo, tatt inn følgende tekst under kapittelet om geometriske krav til ytterrekkverk for bruer: «På bruer som erfaringsmessig kan bli benyttet til å hoppe fra, bør rekkverket være minst 1,6 m høyt, ha minimum 1,4 m høye vertikale sprosser som er umulig å benytte som steg eller annen innretning som har samme funksjon og heller innover 10-12 grader. Oversiden på håndlisten utføres avrundet slik at den blir vanskelig å gripe. Dette gjelder særlig bruer i bynære områder som er høye nok til å hoppe fra med sannsynlig dødelig utgang.» Den nye utgaven av håndboken ble gjort gjeldende fra desember 2011. Ekstra høye sikringsrekkverk skal nå vurderes for nye bruer.

Statens vegvesen vurderer nå overvåking av Askøybrua, som er en bru på fylkesveg. Utredningen av dette vil foreligge i løpet av november, og det vil da bli tatt stilling til hvilke tiltak som bør settes inn. Videre kan vegvesenet opplyse om at det også er montert forhøyet rekkverk på fv 420 Sørsundbrua i Kristiansund og på fv 812 Bjørndalsbrua i Trondheim, samt at det pågår arbeid på fv 409 Tromøybrua ved Arendal.

Med hensyn på sikring av eksisterende bruer er forskningssenteret ved Universitet i Oslo (UiO), i ferd med å gjennomføre en evaluering av ettermonterte rekkverk for å hindre selvmord. Statens vegvesen vurderer det slik at det ikke bare er rekkverk som er viktig, men også at redningsetater kommer fort til stedet for å forebygge hopping og/eller rekke å hente opp vedkommende i vannet så raskt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 158

Innlevert 24. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 1. november 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Haugesund Toppidrettsgymnas mottok den 04.10.12 E-post fra Utdanningsdirektoratet vedr. Kunnskapsdepartementets nye forståelse av krav til timetall. Konsekvensen av dette vil medføre forskjellsbehandling av skoler med likt utdanningspro-

gram, i tillegg så vil dette innebære langt dårligere økonomi både for HTG og eventuelle andre skoler med godkjenning etter § 2-1 d.

Kan statsråden oppklare om dette er en misforståelse, dersom ikke, hva er grunnen til ny tolkning om økt timetall?»

BEGRUNNELSE:

Ny tolkning av regelverk vil medføre at elever som har fullt kursløp på utdanningsprogrammet Studiespesialisering jf. U.dir.- 01-2012 og som får godkjent vitnemål etter treårig løp omregnes til delkurselev når det gjelder statsstøtten. Jeg stiller meg undrende til hva formålet med dette er, og hvorfor ønsker KD/U.dir. å endre den gjeldende praksis.

Jeg lurer også på hvorfor ønsker KD/U.dir. å pålegge elevene flere timer og fag når det ikke er nødvendig for å oppnå studiekompetanse.

I dag sier økonomiforskriften at det skal være tilsvarende tilbud i det private som i det offentlige. Endringen vil medføre ulikt regelverk for skolene.

Det er fire private skoler hvor av henholdsvis Norges Toppidrettsgymnas Lillehammer og Norges Toppidrettsgymnas Tromsø er filialer av NTG, Wang Toppidrett Tønsberg som er filial av Wang og Haugesund Toppidrettsgymnas som forøvrig er selvstendig, er de skolene som skal behandles ulikt i forhold til elevenes årstimetall. Og med det ha ulike regler for statstilskuddet til den enkelte skole med bakgrunn i hvilken lov de sist var godkjent etter og det ble fattet vedtak etter.

Regelendringen kan oppfattes som en avsporing i forvaltningen gjennom administrative tolkninger da det ikke lenger er samsvar mellom lovverk som styrer godkjenninger og statstilskudd.

Det naturlige bør etter min mening ha vært et felles regelverk for skoler som har identiske tilbud.

Svar:

Kravet til timetall for skoler godkjent etter privatskoleloven § 2-1 andre ledd bokstav d, særskilt tilrettelagd videregående opplæring i kombinasjon med toppidrett, er presisert i lovens forarbeider, Ot.prp. nr. 37 (2006-2007), og departementet har ikke endret tolkning når det gjelder krav til timetall.

En skole kan få godkjenning etter privatskoleloven § 2-1 andre ledd bokstav d til å drive toppidrettstilbud ved å tilby en av følgende løsninger:

1. Utdanningsprogram for idrettsfag med obligatorisk programfag toppidrett 1, 2 og 3. (Totalt 2943 timer fordelt på tre år, jf. fag- og timefordelingen i utdanningsprogram for idrettsfag i Kunnskapsløftet).
2. Utdanningsprogram for studiespesialisering med tillegg av minimum 5 uketimer (å 45 min.) toppidrett etter egen plan. (Totalt 2943 timer - dvs.: 2523 timer etter utdanningsprogram for studiespesialisering + 420 timer toppidrett).

eller

Dette innebærer at skolene må skolene tilby elevene 982/980/981 timer på hhv. Vg1/Vg2/Vg3, totalt 2943 timer, for å kunne få godkjenning. Skolene mottar tilskudd etter satsen for utdanningsprogram for idrettsfag - som er noe høyere enn satsen for utdanningsprogram for studiespesialisering.

Etter tidligere lov var det ikke krav om at skolene skulle drive sin virksomhet på et særskilt grunnlag for å bli godkjent, slik som etter gjeldende privatskolelov § 2-1 andre ledd. Skoler som tilbyr toppidrett og som ble godkjent før ny privatskolelov trådte i kraft, det vil si før 01.07.2007, er dermed ikke godkjent etter dagens privatskolelov § 2-1 andre ledd bokstav d. Skolene med toppidrettstilbud er som er godkjent etter tidligere lov, har godkjenning for å drive opplæring etter studieretning for "Allmenne, økonomiske og administrative fag" etter Reform 94, konvertert til utdanningsprogrammet "Studiespesialisering" etter Kunnskapsløftet. Timetallet for utdanningsprogrammet for studiespesialisering er 842/840/841 timer på hhv. Vg1/Vg2/Vg3, totalt 2523 timer. Det var forutsatt at skolene skulle ha et toppidrettstilbud etter egen plan i tillegg, slik at elevene kunne kombinere videregående opplæring med toppidrett. Det har ikke vært gitt generelle retningslinjer fra departementet eller Utdanningsdirektoratet for hva toppidrettstilbudet konkret skulle innebære. Også skolene godkjent etter tidligere lov som tilbyr toppidrett mottar tilskudd etter satsen for utdanningsprogram for idrettsfag.

I Ot.prp. nr. 37 (2006-2007) punkt 8.3.1 står det at skoler som var godkjent etter tidligere lov og som ikke oppfyller kravene til type skole i ny privatskolelov skulle få fortsette sin virksomhet (jf. privatskoleloven § 2-1 femte ledd). Dette gjelder blant annet skolene som var godkjent for studieretning for allmenne, økonomiske og administrative fag. Disse skolene ville ifølge forarbeidene imidlertid ikke ville få godkjent økt elevtall: "Dette innebærer at loven etter forslaget ikke vil åpne for driftsendringer i form av økt elevtall, nye trinn og nye utdanningsprogram for de aktuelle skolene." De aktuelle skolene kan imidlertid få ny godkjenning etter ett av grunnlagene i gjeldende privatskolelov og må da følge timetallet som gjelder for det grunnlaget skolen er godkjent etter.

Haugesund Toppidrettsgymnas (tidligere Hølgersens videregående skole) ble godkjent før ny privatskolelov trådte i kraft. I et vedtak av 26.06.2003 ble det stilt krav om at skolen må gi elevene opplæring etter offentlig godkjente læreplaner for studieretning for allmenne, økonomiske og administrative fag - og i tillegg tilby 5 timer per uke. Skolen har deretter også i vedtak av 10.04.2008 fått ny godkjenning etter "den nye" privatskoleloven § 2-1 bokstav d i forbindelse med søknad om driftsendringer. Dette

betyr følgelig at skolen må tilby 982/980/981 timer pr år på Vg1/Vg2/Vg3. I vedtaket fra Utdanningsdirektoratet vises det til Ot.prp. nr. 37 (2006-2007) og til definisjonen av hva som menes med toppidrettstilbud: "Med toppidrettstilbud menes i denne sammenheng Utdanningsprogram idrettsfag hvor det valgfrie programfaget toppidrett 1, 2 og 3 er obligatorisk for elevene, alternativt Utdanningsprogram allmenne, økonomiske og administrative fag m/tillegg av minimum 5 uketimer (å 45 min.) toppidrett etter egen plan. I tillegg må skolen kunne dokumentere at den legger særskilt til rette for toppidrettssatsning, bl.a. når det gjelder organisering av skolehverdagen, skole- og treningsanlegg og spisskompetanse innenfor de/den idretten skolen tilbyr." Skolen burde derfor være kjent med kravene til timetall. At skolen tilbyr programfaget toppidrett - innenfor timetallet til utdanningsprogram for studiespesialisering (totalt 2523 timer) - medfører at skolen ikke oppfyller kravet til timetall for denne typen skoler. For å oppfylle kravet til timetall etter privatskoleloven kreves det at skolen skal ha timetall tilsvarende utdanningsprogram for idrettsfag (totalt 2943 timer).

Enkelte private skoler med toppidrettstilbud, som er godkjent etter tidligere lov, tilbyr timetallet for utdanningsprogrammet for studiespesialisering, dvs. totalt 2523 timer, og uten at timer til toppidrett kommer i tillegg til dette timetallet. Etter gjeldende privatskolelov skal timetallet for videregående opplæring i kombinasjon med toppidrett som nevnt være totalt 2943 timer. Dette tilsvarer timetallet for utdanningsprogram for idrettsfag, som også er det utdanningsprogrammet alle skolene mottar tilskudd etter. Jeg ser at praksisen med at skolene tilbyr ulikt timetall medfører en forskjellsbehandling av skoler som tilbyr toppidrett når det gjelder krav til timetall. Denne forskjellen vil ha betydning når det gjelder omregning av deltids elever til helårselever og dermed hva de ulike skolene får i statstilskudd. I denne sammenheng vil det være gunstig for skolene å ha et lavest mulig timetall. Jeg vil vurdere å ta en gjennomgang av de ulike tilbudene til skolene som tilbyr videregående opplæring i kombinasjon med et toppidrettstilbud med sikte på at alle skoler skal behandles likt og etter gjeldende krav til timetall.

SPØRSMÅL NR. 159

Innlevert 24. oktober 2012 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 31. oktober 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Hvilke rettigheter har foreldre i Norge, som søker om anerkjennelse av farskap etter fødsel ved surrogati i utlandet, mht. foreldrepenger i påvente av slik anerkjennelse og påvente av adopsjon for å overføre morskap til fars ektefelle/partner?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til regjeringens løfte om juridisk å sikre de barna som er berørt av surrogati. Det har i flere tilfeller kommet opp spørsmål om hvem som har foreldreansvaret for barna, og det kan virke som barna det her gjelder blir kasteballer mellom departementene, og ingen tar ansvar for å sikre barna juridisk.

Svar:

Foreldrepenger gis til den som er juridisk mor eller far til barnet. Det gis altså ikke foreldrepenger til andre omsorgspersoner for barna.

Dersom bare den ene av ektefellene/samboerne er juridisk forelder til barnet, vil vedkommende ha rett til hele foreldrepengeperioden.

Hvis adopsjon av ektefellens barn finner sted så tidlig at stønadsperioden fortsatt løper, kan det ytes foreldrepenger til adoptivforelder. Vedkommende har i slike tilfeller tilsvarende rettigheter som fedre i den resterende del av stønadsperioden, men ikke plikt til å ta ut fedrekvote. Adoptivforelderens rettigheter gjelder først fra adopsjonstidspunktet. Dersom foreldrene ønsker det, kan altså adoptivforelder ta ut hele eller deler av perioden som gjenstår. Dette følger av folketrygdloven § 14-5 tredje ledd. Under behandlingen av forslaget om en tredelt foreldrepengeordning ble denne bestemmelsen videreført (se kap. 5.5 i Prop. 64 L (2011-2012)).

SPØRSMÅL NR. 160**Innlevert 25. oktober 2012 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 31. oktober 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Statsråden vil i løpet av de nærmeste dagene bli formelt forelagt Statsbyggs forslag til teknisk løsning for flytting av Norges Veterinærhøgskole og Veterinærinstituttet fra Adamstuen i Oslo til Ås. Det er grunn til å anta at prosjektet blir langt dyrere enn Stortingsflertallet la til grunn for å vedta å starte en flytteprosess. En redelig prosess frem mot endelig vedtak om flytting krever alternativer .

Hvor mye ville det kostet å oppruste NVH/VI på Adamstuen?»

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse. Representanten spør om hva det ville ha kostet å oppruste Norges veterinærhøgskole (NVH) og Veterinærinstituttet (VI) på Adamstua.

Som grunnlag for Stortingets vedtak om flytting og samorganisering av Norges veterinærhøgskole og flytting av Veterinærinstituttet til Ås ble det gjennomført en konseptvalg vurdering som senere ble kvalitetssikret av eksterne konsulenter (KS1). I denne vurderingen ble alternative lokaliseringer og tilknytningsformer vurdert, herunder samorganisering med UiO og fortsatt lokalisering på Adamstua. Regjeringen besluttet at NVH og VI skulle samlokaliseres på Ås og at NVH skulle samorganiseres med Universitetet for miljø og biovitenskap (UMB) i et nytt og slagkraftig grønt universitet. På bakgrunn av Stortingets vedtak 17. april 2008 (Innst. S. nr. 176 (2007–

2008) om å flytte NVH/VI til Ås har prosjektet blitt utviklet videre hos Statsbygg.

Jeg har på bakgrunn av Stortingets vedtak om flytting til Ås, ikke vurdert kostnadene ved å oppruste NVH/VI på Adamstua.

Det har vært arbeidet med realisering av et nytt universitet på Ås siden 2008 med stor deltagelse fra brukerne ved de tre institusjonene. Forprosjektet for det nye universitetet og VI forelå 29. oktober 2012. Forprosjektet skal nå til ekstern kvalitetssikring (KS2).

Forprosjektet er basert på de brukerkrav og arealbehov som kom fram i KS1. I tillegg har det kommet økte krav til institusjonene som følge av nye smitte-messige utfordringer når det gjelder sikkerhet og trygghet for dyr og mennesker, og strengere miljø- og energikrav.

Det er ikke foretatt endringer i prosjektet ut over dette, tvert imot er det arbeidet for komprimerte og samorganiserte løsninger, som samtidig tilfredsstiller de utfordringer som en så komplisert og teknisk avansert bygningsmasse krever.

Dagens lokaler på Adamstua vil ikke tilfredsstille framtidens behov, og regjeringen vil uansett lokalisering måtte forvente å gjøre investeringer på linje med de som legges til grunn for prosjektet. Det kan også bemerkes at det både for VI og NVH på grunn av beliggenhet og areal, ikke kan forventes å oppnå de samme høye kravene til sikkerhet og trygghet for mat og dyr som en kan oppnå ved flytting til Ås.

SPØRSMÅL NR. 161**Innlevert 25. oktober 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hemdal****Besvart 1. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Det har den senere tid kommet frem at familievoldssaker blir henlagt i 7 av 10 tilfeller på grunn av bevisets stilling. Det er et urovekkende høyt tall og rettsikkerheten til utsatte ofre er svært lav. Hvert politidistrikt skal ha en familievoldskordinator, og i

april 2012 kom det frem i en rapport fra POD at disse i liten grad brukes fullt ut til dette arbeidet.

Hva er årsaken til dette sett i sammenheng med høy henleggelsesprosent, og hva gjør ministeren for å sikre at denne ressursen brukes fullt ut?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen kom i januar 2012 med en handlingsplan mot vold i nære relasjoner. Dessverre er dette nok et eksempel på at regjeringen har planer, men liten handlekraft, når så mange som 70 pst. av sakene blir henlagt på grunn av bevisets stilling. Justisdepartementet har varslet mer ressurser til forskning på feltet, og det er bra. Likevel trengs det strakstiltak nå. Familievoldskoordinatorerne som faktisk innehar mye av den kompetansen som etterspørres, må brukes til det de er satt til. Politiet må prioritere saker som omhandler vold i nære relasjoner. Mange av ofrene lever i konstant frykt, og tidlig intervensjon og tiltak er nødvendig for å sikre at de får den hjelpen de trenger.

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at det er en målsetting om at flest mulig av denne type saker etterforskes, oppklares og at de ansvarlige bringes for retten.

Årsakene til at anmeldelser ender med henleggelse er imidlertid et sammensatt bilde hvor sakens bevismessige stilling er en av de viktigste faktorene. Dette er noe som vurderes konkret i den enkelte sak av påtalemyndigheten som har ansvaret for behandlingen av enkeltsaker på straffesaksområdet.

En styrking av politiets kompetanse og ressurser til etterforskning er viktig for å sikre en gjennomgående god behandling av familievoldssakene. Det er i dette perspektivet man må se ordningen med familievoldskoordinatorer som ble innført i 2002. Alle politidistrikt ble da bedt om å etablere en ordning med familievoldskoordinatorer, for på den måten å bidra til en bedre håndtering av familievoldssaker, herunder

beskyttelse av voldsutsatte og bedre samhandling med andre etater og organisasjoner som kan tilby hjelp, jf. Politidirektoratets «Instruks for behandling av voldssaker i nære relasjoner» av 15.04.2002 samt Rundskriv 02/018 av 23.04.2002 om «Familievoldskoordinatorer».

Den nære relasjonen mellom offer og gjerningsperson gir disse sakene en dimensjon som krever særskilt innsikt, forståelse og ikke minst empati fra politiets side. Familievoldskoordinatorerne i politiet innehar slik kompetanse.

Styringssignalene fra departementet til Politidirektoratet er entydige mht. at arbeidet med vold i nære relasjoner skal gis høy prioritet. Ordningen med familievoldskoordinatorer i full stilling og egne team i de store politidistriktene inngår som en viktig del av denne prioriteringen og har vært og er tema i styringsdialogen mellom departementet og Politidirektoratet.

Pålegget om familievoldskoordinatorer i 100 prosent stilling er presisert av Politidirektoratet skriftlig i disponeringsskrivet til politidistriktene for inneværende år og på politisjefmøtet 20.03.2012.

Det gjennomføres nå en bred evaluering av politiets arbeid med vold i nære relasjoner. Evalueringen, som skal ferdigstilles i løpet av desember 2012, vil danne grunnlaget for videreutvikling av politiets arbeid med vold i nære relasjoner, herunder ordningen med familievoldskoordinatorer.

For ytterligere å styrke innsatsen på dette feltet har Justis- og beredskapsdepartementet igangsatt et arbeid med en melding til Stortinget om vold i nære relasjoner, som er planlagt fremmet i løpet av vårsemesteren 2013. Behovet for eventuelle nye eller supplerende tiltak vil bli vurdert i denne.

SPØRSMÅL NR. 162

Innlevert 25. oktober 2012 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 31. oktober 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Når vil statsråden legge frem sak om Fv 863 Langsundforbindelsen til Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede vil vise til skriftlig spørsmål nr. 1139 (2011-2012).

Svar:

Samferdselsdepartementet arbeider nå med å forberede en proposisjon om finansiering av vegprosjektet fv 863 Langsundforbindelsen. Det tas sikte på å fremme denne for Stortinget så snart som mulig.

SPØRSMÅL NR. 163**Innlevert 25. oktober 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 8. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«I Prop. 1. S (2012-2013) Samferdselsdepartementet ser vi under Kap. 1320 post 30 at statens andel investeringsmidler til store prosjekter på riksvegene er på 3,6 mrd. kroner.

Mitt spørsmål til statsråden er hvor mye fylkene har bevilget i egne investeringsmidler til tilsvarende post til de fylkesvegene som i 2009 ble overført fra staten?»

BEGRUNNELSE:

I svaret ønskes summene inflasjonsjustert, fordelt på fylker og år.

Svar:

I statsbudsjettet for 2013 er 7,9 milliarder kr. foreslått til investeringer på riksvegnettet. Samferdselsdepartementet har ikke oversikt over de totale fylkeskommunale bevilgningene til investeringer på fylkesvegnettet det enkelte år. Etterfølgende tabell gir imidlertid en oversikt over fylkeskommunale investeringsmidler (ekskl. rassikring) som Statens vegvesen har omsatt på vegne av fylkeskommunene i 2010 og 2011, omregnet til 2012-prisnivå med Finansdepartementets budsjettindekser. Videre inngår foreløpige prognoser for 2012. Det foreligger ikke oversikter over omsetningen fordelt på ulike tiltakstyper, slik som i riksvegbudsjettet. Følgelig er det ikke mulig å anslå hvor stor andel som er benyttet til store prosjekter.

Fylke	Mill. 2012-kr		
	2010 ¹⁾	2011 ¹⁾	2012 ²⁾
Østfold	159	125	125
Akershus	127	241	211
Oslo	0	0	0
Hedmark	160	187	214
Oppland	240	186	185
Buskerud	297	294	235
Vestfold	140	52	54
Telemark	141	220	104
Aust-Agder	70	65	102
Vest-Agder	199	165	108
Rogaland	378	413	457
Hordaland	820	921	909
Sogn og Fjordane	484	519	678
Møre og Romsdal	262	178	385
Sør-Trøndelag	200	325	413
Nord-Trøndelag	211	296	325
Nordland	501	655	519
Troms	304	271	292
Finnmark	134	150	128
Sum	4 826	5263	5444

1) Inkl. merverdiavgift (som fylkeskommunene få kompensert).

2) For de fleste fylkeskommunene er prognosen inkl. merverdiavgift.

SPØRSMÅL NR. 164**Innlevert 25. oktober 2012 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 1. november 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«I en ny rapport fra OSSE om situasjonen vedrørende bl.a. antisemittisme i Norge så er det et råd til utenriksministeren om å fremme en sivilisert disku-

sjon om Midtøsten og reagere ovenfor dem som i debatten demoniserer staten Israel.

Er utenriksministeren enig i et slikt råd, og i så tilfelle har utenriksministeren noen konkrete planer om å fremme en slik sivilisert diskusjon?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for dette rådet til utenriksministeren er det rapportørene fra OSSE oppfatter som et unyansert debattklima når det gjelder Midtøsten i Norge, der Israel alt for ofte demoniseres.

Svar:

OSSEs rapport om situasjonen for jøder og andre minoriteter i Norge er viktig og den avdekker utfordringer i samfunnet vårt. Som et godt, velfungerende og demokratisk samfunn blir vi målt etter hvordan vi behandler våre minoriteter, og antisemittisme er et sykdomstegn. Norge skal være et land hvor alle mennesker kan leve i trygghet.

Konflikten i Midtøsten vekker sterke følelser og et stort engasjement også her hjemme. Når urett begås, på begge sider i konflikten, vekkes følelser, uro og bekymring. Engasjementet fra nordmenn for israelere og palestinere er i seg verdifullt. Jeg er enig i at debatten til tider er unyansert, og inneholder også enkelte ganger hatefulle holdninger og ytringer. Konflikten i Midtøsten er komplisert og forenklinger fører lett galt av sted.

Israelske og norske myndigheter har et tett og godt samarbeid. Den høye møtefrekvensen på politisk nivå og på andre nivåer bærer et klart vitnesbyrd om det. Dialogen er ærlig og direkte, og vi kritiserer hverandres politikk. Denne type meningsutveksling er helt normal mellom nærtstående land.

Når det er sagt, er jeg enig med representanten i at deler av debatten om Israel kan fortone seg ensidig. Følelser vinner fra tid til annen fram på bekostning av fakta. Kunnskap om jødedommen, staten Israel og Holocaust er også mangelfull hos mange.

Regjeringen har gjennom undersøkelser kartlagt nordmenns holdninger til disse temaene og iverksatt tiltak for å styrke undervisningen i skolene. Dette er ett viktig tiltak som kan gi resultater over tid.

På kortere sikt må vi fortsette å diskutere Israel-relaterte temaer, på en respektfull – men også ærlig måte. Større akademisk og kulturell utveksling mellom Israel og Norge kan bidra til å øke kunnskapen i Norge om det israelske samfunnet, og for å bidra på dette feltet har vi styrket vår ambassade i Tel Aviv med én utsendt diplomat.

SPØRSMÅL NR. 165

Innlevert 25. oktober 2012 av stortingsrepresentant Kari Storstrand

Besvart 31. oktober 2012 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum

Spørsmål:

«Riksrevisjonen har i sin rapport for revisjon og kontroll for budsjettåret 2011 bemerket at Riksrevisjonen ikke kan bekrefte regnskapet for Bioforsk for 2011.

Er statsråden bekvem med denne situasjonen for regnskapet for 2011 og at dette nå er 5. år på rad at Riksrevisjonen har merknader til Bioforsk sitt regnskap?»

BEGRUNNELSE:

Riksrevisjonen offentliggjorde 25.oktober 2012 Dokument 1 (2012-2013) Riksrevisjonens rapport om den årlige revisjon og kontroll for budsjettåret 2011.

Bioforsk hadde følgende særskilte budsjettbevilgninger over Statsbudsjettet i 2011:

Kunnskapsutvikling, kunnskapsformidling og beredskap, Bioforsk på 65 846 000 kroner (kap. 1112, post 51)

Støtte til fagsentra, Bioforsk på 16 717 000 kroner (kap. 1112, post 52)

Husleige, Bioforsk på 18 656 000 kroner (kap. 4112, post 30)

Bioforsk sitt budsjett for 2011 viser at en budsjetterte med 484 732 000 kroner i utgifter og budsjetterte med 455 300 000 kroner i inntekter.

Bioforsk ble etablert som forvaltningsorgan med særskilte fullmakter fra 1.1.2006 og har i perioden 2006-2009 gjennomgått en omstillingsprosess som har resultert i blant annet salg av eiendommer og reduksjon i antall årsverk.

Svar:

I bemerkningene vedrørende Bioforsk viser Riksrevisjonen til at virksomheten ikke kan dokumentere kontrollsporet i det nye ERP-systemet, og at

systemet heller ikke har blitt testet før det ble tatt i bruk. Jeg tar på største alvor at Bioforsk får merknad fra Riksrevisjonen i Dokument 1 (2012-2013) om dette forholdet. Det er alvorlig at dette er den femte merknaden i løpet av fem år.

Bioforsk har våren 2012 arbeidet for å fremskaffe nødvendig systemdokumentasjon knyttet til ERP-systemet, og foretok den 1. juli den formelle godkjenningen av systemet. Jeg legger således til grunn at mangelen som Riksrevisjonen har pekt på, nå er rettet opp.

Med dette og etter en rekke andre tiltak for å utvikle og forbedre internkontrollen, mener jeg at virksomheten er i ferd med å etablere et system som gjør det mulig å sikre kvaliteten i den interne styringen. Det blir nå en viktig oppgave for det nye styret i Bioforsk å sikre best mulig etterlevelse i det daglige arbeidet.

Jeg vil understreke at dette arbeidet har topp prioritet i virksomheten, noe også departementet vil påse i styringsdialogen med instituttet.

Jeg viser også til at Dokument 1 (2012-2013) blir behandlet i kontroll- og konstitusjonskomiteen.

SPØRSMÅL NR. 166

Innlevert 25. oktober 2012 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 1. november 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Statsrådens svar på mitt spørsmål i Dokument nr. 15:120 (2012-2013) krever et oppfølgingsspørsmål ettersom svaret ikke er i samsvar med det spørsmålet som ble stillet, dvs. statsrådets eget utsagn i Stortinget om at en tredjedel av de over 150 kommunene som ikke benytter seg av EVU for lærere, var Høyrestyrte. Det anslås at 153 kommuner ikke deltar i den statlige strategien for etter- og videreutdanning.

Kan statsråden redegjøre for de ulike partienes ordførerandel av disse kommunene?»

BEGRUNNELSE:

I Dokument nr. 15:120 (2012-2013) stilte jeg følgende spørsmål til Kunnskapsministeren: «I Stortingets ordinære spørretime 10. oktober uttalte kunnskapsministeren at « Av de over 150 kommunene som ikke benytter seg av dette veldig gode videreutdanningstilbudet nå, er ca. en tredjedel Høyre-styrte». Hvilken dokumentasjon har statsråden for dette utsagnet, og kan statsråden legge frem en samlet oversikt over hvilke kommuner som ikke benytter seg av videreutdanningstilbudet, og hvilke partier som styrer disse kommunene?»

Statsrådets svar på mitt spørsmål i Dokument nr. 15:120 (2012-2013) krever et oppfølgingsspørsmål fordi svaret ikke er i samsvar med det det faktisk ble spurt om, dvs. Statsrådets påstand i Stortinget var at en tredjedel av de over 150 kommunene som ikke benytter seg av EVU for lærere, var Høyrestyrte. I sva-

ret tas det utgangspunkt i hvor mange høyreordførere Norge har, men det var ikke tema i Stortinget.

Svar:

Jeg viser til oppfølgingsspørsmål fra representanten Elisabeth Aspaker med spørsmål om hvilke kommuner som ikke benytter seg av videreutdanningstilbud i strategien Kompetanse for kvalitet, og hvilke partier som styrer disse kommunene.

I muntlig spørretime 10. oktober ga jeg som svar på oppfølgingsspørsmål fra representanten Aspaker at ca. en tredel av kommunene som ikke deltar i videreutdanningen, er styrt av Høyre. I mitt svar på skriftlig spørsmål fra representanten Aspaker 24. oktober presiserte jeg at det riktige er at om lag en tredjedel av de kommunene som har Høyreordfører, ikke deltar videreutdanningen.

I følge SSB er det i dag 119 kommuner som har ordfører fra Høyre. Av gjennomgang av oversikt over ikke-deltagende kommuner fra Utdanningsdirektoratet, er det etter data fra Kommunal rapport 35 kommuner med ordfører fra Høyre som ikke benytter seg av videreutdanningstilbudet.

Det er flere måter å se på deltakelsen i videreutdanningen på. Hvis vi ser på partienes andel av de ordførerne som ikke deltar, vil partier med få ordførere få en svært lav andel av de som ikke deltar, mens partier med mange ordførere vil få en høy andel. Andre faktorer som har betydning, er blant annet hvor stor kommunen er og hvor mange lærere de har. Etter min vurdering får vi best informasjon ved å sammen-

ligne antallet som ikke deltar i videreutdanningen, med antallet av ordførere som partiet har totalt. Det var dette jeg ønsket å presisere i mitt forrige svar til representanten Aspaker.

De ulike partienes ordførerandel er med samme beregningsgrunnlag slik:

	Ap	H	Frp	V	Krf	Sp	SV	Andre
Ikke deltatt	48	35	4	2	10	46	0	8
Antall ordførere totalt	153	119	11	6	17	87	3	33
Andel ordførere	31,4 %	29,4 %	36,4 %	33,3 %	58,8 %	52,9 %	0	24,2 %

Det oversikten viser er at alle partier fortsatt kan gjøre en innsats for at deres ordførere skal satse på å

styrke sin deltakelse i videreutdanningen, noe som vil bidra til å gi elevene en best mulig opplæring.

SPØRSMÅL NR. 167

Innlevert 25. oktober 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 8. november 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Det har den siste tiden fremkommet opplysninger i mediene om at regjeringen planlegger at det skal flyttes oppdrettskonsesjoner fra Hardangerfjorden til Nord - Norge. Dette innebærer en flytting av konsesjoner fra en sone og over til en annen med de utfordringer dette vil kunne medføre. I et oppslag i Fiskeribladet Fiskaren onsdag blir det på mange måter bekreftet at dette vurderes av en sentral stortingsrepresentant som mener dette er en lekkasje.

Kan statsråden redegjøre for om dette nå er et tema det jobbes med?»

BEGRUNNELSE:

I Fiskeribladet Fiskaren av onsdag 24. oktober kan man lese at stortingsrepresentant Lillian Hansen er irritert over at noen har lekket innholdet i et notat fra Fiskeri og kystdepartementet til regjeringsfraksjonen som omhandler problematikken rundt arbeidet med å vurdere flytting av oppdrettskonsesjoner fra Hardangerfjorden til Nord Norge. Dette vil i så fall bryte med prinsippet om soneinndelinger og flytting av konsesjoner over disse grensene. Innholdet i dette notatet, der det åpenbart også foreligger intern uenighet innad i regjeringspartiene siden noen velger å lekke innholdet, skaper stor usikkerhet om hva re-

gjerings egentlig nå vurderer opp imot oppdrettsaktiviteten i Hardangerfjorden. Det er nå viktig at statsråden bekrefter eller avkrefter at det er aktuelt å flytte konsesjoner fra denne sonen og til Nord- Norge, og dersom dette er tilfelle, om denne flyttingen i så fall baserer seg på frivillighet.

Svar:

Jeg viser til mitt brev av 5. desember 2011 i forbindelse med Stortingets behandling av Dokument 8:26 S (2011-2012) - om utsettelse av forskrift om særskilte krav til akvakulturrelatert virksomhet i Hardangerfjorden.

Asplan Viak la fram sin rapport om mulige konsekvenser av et reguleringsregime i mars. Etter dette har havbruksnæringa igjen blitt oppfordret til å enes om et forslag – uten å lykkes.

Det er mange hensyn som skal veies opp mot hverandre; blant annet hensynet til vill laksefisk og smittepress, samt hensynet til sysselsetting, produksjon og verdiskaping. Det er derfor naturlig at vi har oppe til vurdering ulike alternative løsninger eller kombinasjoner av elementer som kan inngå i en samlet løsning. Jeg har imidlertid ennå ikke konkludert i saken, og dermed heller ikke på videre prosess.

SPØRSMÅL NR. 168**Innlevert 25. oktober 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 5. november 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Riksrevisjonen la 25.oktober 2012 frem Dokument 1 (2012-2013) Riksrevisjonens rapport om den årlige revisjon og kontroll for budsjettåret 2011. I den forbindelse kom det frem vesentlige bekymringer knyttet til Altinn II.

Kan statsråden redegjøre for når Stortinget kan forvente seg å få fremlagt egen sak om gjennomgang av hele Altinn-prosjektet hvor det er fokusert på brukertilfredshet og sikkerhet for brukerne?»

BEGRUNNELSE:

Altinn II-løsningen har hatt en god del mediafokus knyttet til manglende kapasitet og nedetid grunnet for stor pågang ved offentliggjøring og innlevering av selvangivelser. I forbindelse med utleggelse av selvangivelsene for inntektsåret 2011 hadde en også brudd på personvernet da personopplysninger ble liggende fremme til offentlig beskuelse. Dette ble korrigert først etter en stund og etter at myndighetene måtte bli gjort oppmerksom på dette.

Svar:

Jeg tar Riksrevisjonens kritikk av Altinn alvorlig, og regjeringen har foreslått å bevilge 100 millioner kroner ekstra til Altinn i statsbudsjettet for 2013. Dette vil etter mitt syn bidra til å sikre en stabil og robust

løsning med høy kvalitet. Representanten Nesvik er i tillegg opptatt av brukertilfredshet og sikkerhet for brukerne.

Altinn har hvert år siden 2004 gjennomført en brukerundersøkelse, i tråd med bestilling i Nærings- og handelsdepartementets tildelingsbrev til Brønnøysundregistrene. Hovedresultatene har rutinemessig blitt rapportert til Stortinget i forbindelse med budsjettframlegget hvert år siden undersøkelsen startet. Jeg har ikke planer om å endre på disse rutinene. Resultatene av undersøkelsene er offentlig tilgjengelige på altinn.no.

Feilen som førte til sikkerhetsproblemene i Altinn i forbindelse med utleggelse av selvangivelsen for inntektsåret 2011, er etter det departementet har fått opplyst, isolert i en standard og mye brukt IT-komponent, en såkalt «Lastbalanser», som et anerkjent, internasjonalt IT-selskap hadde levert til selskapet Basefarm AS, som drifter Altinn på vegne av Brønnøysundregistrene. Basefarm har i samråd med Altinn fjernet den aktuelle funksjonaliteten og dermed muligheten for at denne feilen oppstår igjen. Det siste har vært viktig for meg å få brakt på det rene. Sammen med de 100 mill. kronene som er foreslått bevilget, er dette etter mitt syn viktige tiltak på veien mot et Altinn som er både stabilt, robust og som har sikkerhet for brukerne i fokus.

SPØRSMÅL NR. 169**Innlevert 25. oktober 2012 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 8. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Mange pasienter påføres urimelige belastninger gjennom pasientreiser.

Hva vil statsråden foreta seg for å bedre situasjonen for alvorlig syke og gamle pasienter med lange reiseavstander?»

BEGRUNNELSE:

Det fortelles stadig oftere historier om alvorlig syke og eldre pasienter som opplever svært traumatiske reisesituasjoner i forbindelse med norsk helsevesen.

Sunnmørsposten hadde i sommer oppslag som fortalte om lange pasientreiser mellom Møre og Romsdal til Trondheim og St. Olavs. En representant for brukerutvalget i Helse Midt-Norge uttalte at:

«Staten behandler distriktpasienter som slaktedyr.»

Han viste til at mange eldre og svært sjuke pasienter blir dårlig behandlet ved tidkrevende reiser fra Molde og Ålesund til Trondheim. Han viser til at mange har mellom 14 og 21 timers reisetid, uten at de har rett på kompensasjon for overnatting. Til orientering så er det heller dårlig kommunikasjon mellom Møre og Romsdal og Trondheim.

For alvorlig syke og gamle mennesker er mange timer på reisefot, svært krevende og utmattende. Jeg kan overhode ikke se at dette var intensjonen til Stortinget da vi vedtok at alle skal ha et like godt helsetilbud samme hvor i landet en bor. At noen må akseptere lengre avstand til en del spesialisthelsetjenester må vi kunne leve med, om vi ønsker høyest mulig kvalitet på tjenestene. Omstruktureringen som foretas i helsevesenet er på mange områder viktig, både faglig og økonomisk. Men det må ikke bli slik at det er de alvorlig syke som har lengst avstand til tjenestene, som skal betale regningen.

I dag, torsdag 25. oktober, kan vi igjen lese om en pasient som behandles respektløst av norsk helsevesen. Avisen Nordlys kan fortelle om en 87 år gamle mann fra Kvænangen som skulle til ørespesialist i Tromsø. Denne turen varte i 16 timer og var nesten fri for matpauser eller tid til toalettbesøk. Vi snakker

her om en mann på 87 år! Slik kan vi ikke ha det i dagens Norge!

Svar:

Pasient- og brukerrettighetsloven § 2-6 gir pasienter rett til dekning av nødvendige utgifter når pasienter må reise for å motta helsetjenester. Pasienten har rett til dekning av utgifter tilsvarende billigste reisemåte med rutegående transportmiddel, med mindre pasientens helsetilstand gjør det nødvendig å bruke et dyrere transportmiddel, eller rutegående transport ikke finnes på strekningen.

I syketransportforskriften fremgår det i § 6 at pasienter som har rett til å få dekket utgifter ved reise, også har rett til kostgodtgjørelse dersom den effektive fraværstiden fra hjemmet overstiger 12 timer. Videre har pasienter rett til overnattingsgodtgjørelse dersom overnatting er nødvendig under reisen.

I noen tilfeller er overnatting nødvendig fordi pasienten på grunn av sin helsetilstand ikke makter å gjennomføre reisen frem og tilbake til behandling på en dag, eller ikke kan stå opp svært tidlig for å rekke en behandling.

Når pasienter opplever at de ikke er fornøyd så er det viktig at de tar kontakt med pasientreisekontoret for å få rettet opp i forholdene. Pasient- og brukerombudet kan bistå med dette, og en eventuell klage til fylkesmannen.

SPØRSMÅL NR. 170

Innlevert 25. oktober 2012 av stortingsrepresentant Henning Warloe

Besvart 1. november 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«På hvilken måte vil statsråden sikre en raskest mulig fremdrift for nytt bygg for Kunst- og designhøyskolen i Bergen, og vil hun arbeide for en oppstartsbevilgning i revidert budsjett 2013?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidet med et nytt bygg for Kunst- og designhøyskolen i Bergen har vært gjennom en krevende prosess som nå har vart i mer enn 10 år. Etter arkitektkonkurranse vunnet av Snøhetta har vinnerutkastet måttet omarbeides og revideres gjennom flere stadier grunnet for stort areal og for høye kostnader. Departementet påla også skolens ledelse ansvar for å fremskaffe private sponsorer for å dekke deler av in-

vesteringene. I 2011 ble det oppnådd enighet om byggets utforming, planløsning og kostnadsramme, og det er således nå bare bevilgninger på statsbudsjettet som gjenstår før arbeidet kan igangsettes. Kunst- og designhøyskolen driver i dag virksomhet på ulike steder i Bergen og har leiekontrakter i både statlige og private bygg. De private leiekontraktene utløper i 2015/16, og det er svært usikkert om det vil være mulig å kunne forlenge disse. De største arealene er f.eks. i et bygg i C. Sundtsgate som nå er lagt ut for salg. Styret og ledelsen ved Kunst- og designhøyskolen i Bergen mener derfor det er nødvendig å kunne ta nytt bygg i bruk senest ved studiestart høsten 2016. Det er således avgjørende at arbeidet med nytt bygg i Møllendal raskt kan igangsettes, og Statsbygg skal

overfor skolens ledelse ha bekreftet at en ferdigstil-
lelse i 2016 er avhengig av oppstartsbevilgning se-
nest i revidert budsjett for 2013. En forsinkelse ut-
over dette vil etter alt å dømme tvinge skolen til å lete
etter nye, midlertidige arealer og inngå kortsiktige
leieavtaler til vesentlig høyere kostnader enn i dag, i
tillegg til flytte- og innredningskostnader.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse. Re-
presentanten spør om på hvilken måte jeg vil sikre en
raskest mulig fremdrift for nytt bygg for Kunst- og
designhøgskolen i Bergen (KhiB), og om jeg vil ar-
beide for en oppstartbevilgning i revidert budsjett
2013.

Som representanten riktig skriver så har dette
prosjektet vært igjennom krevende prosesser de siste
10 år. Det har vært gjort et omfattende og godt arbeid
både fra brukerne, arkitektene og Statsbygg i denne

perioden. Vi er innforstått med at KhiB har en van-
skelig lokalsituasjon og derfor har det så langt vært
gjort mye for å få utarbeidet et funksjonelt og gjen-
nomførbart forprosjekt.

Forprosjektet foreligger nå og har gjennomgått
en ekstern kvalitetssikring og er klart for detaljpro-
sjektering så snart startbevilgning foreligger. Pro-
sjektet møter nå på en god måte de behovene høysko-
len har for å nå sine mål innen utdanning, forskning
og kunstnerisk utviklingsarbeid.

Bygget er ett av mange høyt prioriterte bygg i
universitets- og høyskolesektoren, men på bakgrunn
av det samlede budsjettopplegget fant ikke regjerin-
gen rom for å prioritere startbevilgning til KhiB i for-
bindelse med Prop.1. S for 2013.

Jeg kan imidlertid love at byggeprosjektet for
Kunsthøgskolen i Bergen er høyt prioritert og vil bli
foreslått gitt en startbevilgning så snart budsjettsitua-
sjonen ligger til rette for dette.

SPØRSMÅL NR. 171

Innlevert 25. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel

Besvart 1. november 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Jostedalsbreen Nasjonalparksenter i Stryn vart
opna i 1993 av tidlegare statsminister Gro Harlem
Brundtland. Senteret er eit av 17 autoriserte Nasjo-
nalparksenter, og det var det første senteret i landet
som vart bygd som eit Nasjonalparksenter. 4 Nasjo-
nalparksenter får i dag doble tilskot frå MD. Senteret
i Stryn får ikkje det på tross av at dei oppfyller alle
krava i den nye strategiplanen for Naturhus som DN
har laga for MD. Dette er svært urettferdig.

Kva vil statsråden gjere for å rette opp dette?»

GRUNNGJEVING:

I Stortingsmelding 62-1991-92 vart Jostedalsbreen
Nasjonalparksenter i Stryn fremja som eit Nasjo-
nalparksenter. Senteret vart bygt i 1992 og opna i
1993 av tidlegare Statsminister Gro Harlem Brundt-
land.

Jostedalsbreen Nasjonalparksenteret fokuserer
på å formidle naturvitenskaplege, natur- og kulturhisto-
riske, kulturelle og opplevingsmessige verdiar, og
berekraftig bruk av naturverdiane som ligg til grunn
for vern av dei store områda i kommunen.

Senteret har høg kvalitet på utstillingane, tilrette-
legging og naturformidling i samsvar med dei ret-
ningslinjene som kjem frå miljøvernmyndigheitene.
Utstillingane og formidlinga er objektive og fagleg
oppdaterte og har som mål å skape interesse og inspi-
rasjon til å lære meir. Senteret har vandreprosjekt og
gratis guida turar i nasjonalparken, aktivitetsprogram
gjennom året for barnefamiliar, kveldsprogram med
naturfaglege tema og konsertar. Senteret har i tillegg
til utstillingar og film innandørs eit stort parkanlegg
med ville blomar, stein og utstillingar ved rasteplas-
sen utanfor senteret.

Nasjonalparksenteret i Stryn er det einaste sente-
ret som er ope heile året. Det har program og aktivi-
tetar og er gratis for lokalbefolkninga 7 månader i
året. Senteret har så langt hatt 55350 gjester i 2012,
og det har vore ope 2300 timar. Alt dette er i samsvar
med klare målsettingar og krav i det nye strategido-
kumentet om Naturhus.

På tross av dette får Jostedalsbreen Nasjonal-
parksenter i Stryn berre eit tilskot i motsetning til an-
dre senter med langt lågare aktivitetsnivå som får
dobbel tilskot.

I den nye strategiplanen om Naturhus som DN har laga for Miljøverndepartementet blir det vist til kva funksjonar, tenester og oppgåver eit Nasjonalparksenter skal ha, kor mange senter som skal prioriterast, korleis dei skal styrast og kva slag kvalifikasjonar ein skal stille krav til. Jostedalsbreen Nasjonalparksenter er det senteren som best stettar kvalitetskrava i det nye strategidokumentet, derfor er det svært skuffande at senteret ikkje har fått dobbelt tilskot slik som 4 av det andre sentera har fått.

I Statsbudsjettet for 2013 har Miljøverndepartementet lagt klare føringar på at dei sentera som har hatt doble tilskot skal få vidareført dette. Det er svært merkeleg når ein veit at det er laga eit nytt strategidokument som skal ligge til grunn for tildeling av tilskot. Det kan sjå ut som dette er ei tildeling som passar betre for tidlegare kriterier og politiske bindingar enn det som strategidokumentet legg til rette for. Dette er svært uheldig.

Når det er laga eit strategidokument som skal ligge til grunn for tildeling av tilskot er det sjølvsagt at dei kriterier som dokumentet bygger på må følgjast. Med det aktivitetsnivået som er på Jostedalsbreen Nasjonalparksenter er det klart at dette senteret må ha eit tilskot minst på linje med dei andre sentera som får doble tilskot. Dette må statsråde rett opp.

Svar:

Eg synes det er flott at representanten er oppteken av nasjonalparksentra. Det same er eg sjølv. I dag er

15 sentre autorisert for å spreie informasjon om 18 nasjonalparker. 17 parker er i dag ikkje knytt til noe senter. Fire av dei 15 autoriserte nasjonalparksentra i Noreg er autoriserte for å spreie informasjon om to nasjonalparker. Dei andre, herunder Jostedalsbreen Nasjonalparksenter, er autoriserte for å informere om ein nasjonalpark. Denne ekstra oppgåva med å informere om fleire parkar har det i mange år vore gjeve dobbelt grunntilskott for.

Eg ynskjer eit føreseieleg system og har difor ikkje fjerna det ekstra tilskotet til dei som allereie har informasjonsansvar for fleire parkar i dag. Dei vil fortsatt få dobbelt grunntilskott. Dersom andre senter i 2013 blir autorisert for meir enn ein nasjonalpark, vil det ikkje vere automatikk i at dei får dobbelt grunntilskot. I statsbudsjettet for 2013 er det og lagt opp til ein ekstra moglegheit for tilskot for informasjon som dei einskilde nasjonalparksentra kan søke om.

Alle autoriserte nasjonalparksentra får grunntilskott i 2013 på kr. 800 000~ Dette er en auke på kr 50 000 frå 2012. Denne auka tilfaller også Jostedalsbreen Nasjonalparksenter.

Direktoratet for naturforvaltning sitt forslag til senterstrategien: Naturhus - naturopplevelser og norsk naturarv er til handsaming i Miljøverndepartementet.

For meg er det viktig med ei finansieringsordning for nasjonalparksentra som er føreseieleg, enkel og ubyråkratisk.

SPØRSMÅL NR. 172

Innlevert 26. oktober 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 1. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at kollektivtransporttilbudet i og rundt de store byene får økt sin kapasitet tilsvarende effekten av tiltak for å redusere privatbilismen?»

BEGRUNNELSE:

Kollektivreisende opplever stadig at lokaltogene inn mot Oslo i rushtiden er så fulle av reisende at folk må presse seg inn før dørene lukkes. Dette er både svært ubehagelig og får på ingen måte flere til å reise kollektivt, noe som er et tverrpolitisk mål.

Samtidig ble det senest i spørretimen onsdag den 24. oktober uttalt av samferdselsministeren, at målet var å innføre rushtidsavgift inn mot de store byene. Det er grunn til å tro at tiltak for å redusere privatbilismen vil skape stort press på et allerede sprengt kollektivtilbud i rushtiden.

Svar:

Som representanten Tenden kjenner godt til, vil det forbedrede togtilbudet på Østlandet som innføres i to steg (desember 2012 og desember 2014) være et stort og viktig løft for togtilbudet og med klare kvalitetsforbedringer for de reisende. Dette er gjort mulig

som følge av utbygging av innerstrekningene Oslo S – Lillestrøm og Lysaker – Asker, en lang rekke små og mellomstore tiltak i infrastrukturen, samt anskaffelse av flere nye tog. Vektlegging av høy og jevn frekvens (spesielt i knutepunktene), gjør at toget kan ta rollen som ryggraden i kollektivtransportsystemet. Kunden vil oppleve et frekvent tilbud som det er enkelt å forholde seg til, og et tilbud som det i større grad enn tidligere vil være mulig å takte mot øvrig kollektivtransport i knutepunktene.

Som følge av forbedringene legges det til rette for en betydelig økning i kapasiteten. Regjeringen bruker samtidig store ressurser på å øke kapasiteten ytterligere i fremtiden. Follobanen er et eksempel på dette. Med nytt dobbeltspor mellom Oslo og Ski på

plass vil det bli mulig for å innføre et sterkt forbedret togtilbud også i Sørkorridoren.

Regjeringens mål, som er uttrykt i Klimameldingen¹ og vedtatt av Stortinget i Klimaforliket², er at veksten i persontransporten i storbyområdene skal tas med kollektivtransport, sykkel og gange. I og omkring storbyområdene skal kollektivformål og sykkeltiltak gis økt prioritet ved fordeling av samferdselsbevilgningene.

Utforming og hvordan dette skal skje, kommer vi tilbake til i Nasjonal transportplan 2014 – 2023.

¹ Meld. St. 21 (2011–2012)

² Innst. 390 S (2011–2012)

SPØRSMÅL NR. 173

Innlevert 26. oktober 2012 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 8. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til framdrift i arbeidet med ny E8 inn mot Tromsø slik at vi får et mer effektivt og moderne veinett i og rundt Tromsø?»

BEGRUNNELSE:

Trasevalget for denne veien har vært diskutert i svært mange år. Det har også vært endret i 2003 og i 2008. Dette har gjort at veien har vært utredet i mange år og kommuner har endret standpunkt underveis noe som har forsinket prosessen.

Vestre trase vil medføre bro over Ramfjorden. Broen alene er stipulert til 1 milliard. Det alternativet som ikke er utredet er tunnel gjennom hele fjellet på østsiden av Ramfjorden.

Staten har et ansvar for E8, og selv om kommunene skal enes om trasé og finansieringsopplegg så kan staten spille en rolle i å få nødvendige avklaringer på plass.

Svar:

Samferdselsdepartementet er godt kjent med de trafikale utfordringene langs E8 inn mot Tromsø. For å bedre situasjonen har Regjeringen i Nasjonal Transportplan (NTP) for 2010–2019 prioritert utbygging av E8 Sørbotn-Laukslett med oppstart i første fireårsperiode, dvs. 2010–2013. For å kunne bevilge midler til oppstart må det imidlertid foreligge vedtatt

reguleringsplan. Det er Tromsø kommune som er reguleringsmyndighet.

Tromsø kommune har sagt nei til Statens vegvesens forslag til reguleringsplan for ny veg på vestsiden av Ramfjorden, og ønsker nå at ny veg legges på østsiden av fjorden. Plansituasjonen for prosjektet er derfor ikke avklart.

Trasevalg for vestsiden av fjorden ble grundig utredet i kommunedelplanen for prosjektet i 2008, og kommunen vedtok da at vegen skulle legges på vestsiden. Statens vegvesen opplyser at det var flere innsigelser til veg på østsiden. For vegtraseen på vestsiden var det ikke innsigelser, og dette alternativet hadde best samfunnsøkonomisk nytte. Kostnadene for ny veg på vestsiden er beregnet til omlag 1,1 mrd.kr hvorav brua over Ramfjorden utgjør omlag 470 mill.kr.

Tunnel langs hele østsiden ble ikke vurdert i kommunedelplanen fra 2008. Statens vegvesens vurdering er at dette alternativet er lite realistisk. Dette begrunnes med at en tunnel vil innebære atskillig høyere investeringskostnad, og i tillegg er drifts- og vedlikeholdskostnadene for en tunnel vesentlig høyere enn for tilsvarende veg i dagen. En tunnel vil heller ikke bety at man unngår kulturminneområdene som var grunnlag for noen av innsigelsene på kommunedelplanen.

Dersom et slikt alternativ skal vurderes må det gjennomføres en ny kommunedelplanprosess etter

plan- og bygningsloven, med bla. konsekvensutredning. Deretter må det også gjennomføres reguleringsplanlegging. Statens vegvesen antar på bakgrunn av generell erfaring at en slik prosess vil ta minimum 4-5 år.

Forutsetningen for å kunne gi statlige bevilgninger til prosjektet er at det foreligger en vedtatt reguleringsplan. Dette er i tråd med vanlig praksis for alle samferdselsprosjekter.

Til tross for at det er en krevende situasjon der lokale vedtak synes å være temmelig fastlåste, konstaterer jeg at det pågår en viss dialog mellom kommunen, fylkeskommunen og Statens vegvesen. Jeg ønsker at dialogen fortsetter og håper at det kan føre til en løsning. Dersom dette ikke skulle føre fram, vil Samferdselsdepartementet vurdere saken på nytt for å sikre at denne viktige veien blir bygget.

SPØRSMÅL NR. 174

Innlevert 26. oktober 2012 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 1. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«En pasient med diagnosen ME er den senere tid blitt svært syk. Pasienten klarer i liten grad å ta til seg næring. Familien trygler nå fastlege, sykehus, kommunelege mm. om å få hjelp til intravenøs ernæring. Pasienten selv ønsker det og har fått det tidligere. I disse dager gjennomføres samhandlingsreformen, med mer lokal behandling og mer brukermedvirkning.

Kan det lokale helsevesen nekte å gi en pasient hjelp til ernæring i hjemmet?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til mange tidligere spørsmål om svært syke ME-pasienter som er sengeliggende hjemme, som ikke tåler lys og lyder, som har problemer med ernæring. Og som ikke får den hjelp de har krav på og rett til.

Vi har mange eksempler på ME-syke som motvillig har blitt innlagt i sykehus uten skjerming, og som er blitt sykere i etterkant. Det er liten forståelse for de behov en ME-syk har for skjerming i det lokale helsevesen, også innen spesialisthelsetjenesten er det stor mangel på kompetanse.

I dette tilfellet er familien nå dypt fortvilet. Pasienten får så og si ingen væske i seg lenger. Familien trygler om intravenøs hjelp i hjemmet, men blir avvist, de er meget bekymret for helsetilstanden som forverrer seg fra dag til dag. Pasienten har tidligere hatt intravenøs væsketilførsel i perioder.

Lokalt helsevesen har forsøkt å tolke sykdommen som psykisk. Det har vært snakk om tvangsinnleggelse i psykiatrisk sykehus. Pasienten har aldri vært psykisk syk, er det ikke nå heller i følge familien

og seg selv, men har altså ME. En for dem ukjent lege var hjemme hos pasienten for noen uker siden for å undersøke samtykkekompetansen. Det endte med at pasienten heldigvis da ikke ble tvangsinnlagt som psykisk syk.

Det finnes spesialister på ME som kan bekrefte sykdommens alvorlighetsgrad overfor lokalt helsevesen. Det hjelper lite når det lokale helsevesen ikke er villig til å lytte til disse.

Det er ønskelig om statsråden kan angi hvor familien kan henvende seg for å få hjelp, for eksempel om det finnes en instans som på vegne av familien kan ta direkte kontakt med lokalt helsevesen, det være seg fastlege, kommunelege eller andre. Det er tydeligvis en rekke helsearbeidere som fortsatt nekter for at ME er en alvorlig sykdom. Dette er oppsiktsvekkende når man nå internasjonalt har fått konsensus om gode diagnostiske kriterier som nettopp synliggjør sykdommens alvorlighetsgrad.

Svar:

Det følger av helse- og omsorgstjenesteloven § 3-1 at kommunen skal sørge for "nødvendige helse- og omsorgstjenester" til de som oppholder seg i kommunen. Hva som ligger i kravet "nødvendige" tjenester må sees i sammenheng med kravet til forsvarlige tjenester, hvilket betyr at tjenesten må holde tilfredsstillende kvalitet, ytes i tide og i tilstrekkelig omfang. Når det gjelder omfanget og nivået på tjenesten, må denne dimensjoneres ut fra en konkret helse- og sosialfaglig vurdering av den hjelpetrequendes behov. Dette betyr at kommunen må foreta en individuell vurdering av den enkeltes behov, og på den bakgrunn tilpasse et forsvarlig tjenestetilbud.

Det er kommunen som på bakgrunn av hensynet til en forsvarlig behandling må avgjøre på hvilket nivå, og hva slags type hjelp som skal ytes ut fra de ressursene kommunen har til rådighet. Det følger imidlertid av pasient- og brukerretlighetsloven § 3-1 annet ledd at tjenestetilbudet så langt som mulig skal utformes i samarbeid med pasient og bruker, og at det skal legges stor vekt på hva pasienten og brukeren mener.

Jeg ser at det kan oppstå vanskelige situasjoner i de tilfeller der kommunen av hensyn til faglig forsvarlighet mener pasienten må innlegges på institusjon, men hvor pasienten likevel velger å bo hjemme. I disse situasjonene kan ikke kommunen nekte å gi pasienten tjenester i hjemmet, men det kan være van-

skelig for kommunen å tilby nødvendige og forsvarlige tjenester. Så langt det er mulig må en også her søke å finne gode lokale løsninger, basert på faglig forsvarlighet og samarbeid mellom pasient, pårørende, fastlege, hjemmetjenesten og spesialisthelsetjenesten der det er nødvendig.

Avslutningsvis vil jeg vise til at det i alle fylker er etablert et eget pasient- og brukerombud som kan bistå den enkelte i møte med helse- og omsorgstjenesten, og som kan hjelpe til med å utforme søknader eller eventuelle klager. Denne bistanden er gratis for pasient og bruker. Videre vil fylkesmannen som tilsynsmyndighet kunne gripe inn dersom kommunen ikke yter pasienten forsvarlig og nødvendig helsehjelp.

SPØRSMÅL NR. 175

Innlevert 26. oktober 2012 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 5. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden bidra til at domstolene kan løse sitt oppdrag effektivt og sikre forsvarlig kort ventetid for ankebehandling i Lagmannsrettene?»

BEGRUNNELSE:

Det er en forutsetning for et rettsstat å ha en rettsapparat som fungerer effektivt, både i straffesaker og i sivile saker. I Verdens Gang 26. oktober fremkommer det urovekkende opplysninger om forventet ventetid ved ankebehandling i Lagmannsrettene. Det hevdes at det nå berammes saker to år frem i tid. Det er naturligvis ikke en holdbar situasjon og krever tiltak raskt.

Svar:

I Regjeringens forslag til statsbudsjett for 2013 utgjør driftsbevilgningene for de alminnelige domstolene nærmere 1,8 milliarder kroner. Bevilgningene skal dekke blant annet lønnsutgifter, alle andre ordinære driftsutgifter og investeringer knyttet til de enkelte domstoler.

Justis- og beredskapsdepartementet har ingen alminnelig instruksjonsmyndighet over domstolene i administrative spørsmål. Departementet kan derfor ikke styre hvordan domstolenes ressurser skal brukes. Domstoladministrasjonen, som har det adminis-

trative ansvaret for domstolene, (i den grad ikke noe annet fastsettes gjennom Stortingets budsjettbehandling) foretar de nødvendige prioriteringer selv. Domstoladministrasjonen fastsetter også antall faste dommerstillinger for den enkelte domstol, jf. domstoloven § 33 c. Jeg har tillit til at Domstoladministrasjonen gjør dette på en god måte.

Norske domstoler er effektive og straffesaker behandles hurtig. I 2011 var gjennomsnittlig saksbehandlingstid for både sivile tvistesaker og straffesaker i første instans innenfor Stortingets målsettinger. Dette til tross for at det i de senere årene har vært en vekst i antall innkomne sivile saker og at sakene synes å være mer arbeidskrevende enn tidligere. I lagmannsrettene har det på bakgrunn av tidligere års vekst i antall innkomne saker i tingrettene vært en stor økning i antall sivile saker. Utviklingen har medført at beholdningen av sivile saker i lagmannsrettene har økt. Dette kan medføre at saksbehandlingstiden blir noe lengre. Ifølge domstolenes halvårsstatistikk for 2012 er tingrettene fortsatt innenfor Stortingets målsettinger for saksbehandlingstid både for sivile saker og straffesaker, mens lagmannsrettene ikke er innenfor målene.

Justis- og beredskapsdepartementet er opptatt av utviklingen i domstolenes saksbehandlingstider, og vil følge denne nøye også i tiden fremover.

SPØRSMÅL NR. 176**Innlevert 26. oktober 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 7. november 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Hvor mange henvendelser om foreldrepenger fikk NAV i 2010 og 2011, hvilken andel av de ansatte tid gikk med til å besvare henvendelser og søknader tilknyttet foreldrepermisjonsordningen i 2010 og 2011, hvor mange årsverk tilsvarer dette i 2010 og 2011, og i hvilken grad var direktør for fylkeslinjen i NAV Bjørn Gudbjørgruds uttalelser i Dagsavisen 1.6.2011 korrekte?»

BEGRUNNELSE:

Direktør for Arbeids- og velferdsetatens fylkeslinje Bjørn Gudbjørgrud uttalte i Dagsavisen 01.06.2011 at NAV bruker stadig mer kapasitet på å informere om og håndheve reglene for foreldrepenger, og opplyste om at dette går på bekostning av andre brukere. Gudbjørgrud opplyste at hvert foreldrepar gjerne ender opp med 5-20 vedtak hos Nav i løpet av permisjonstiden, og at dette opptar 6,4 prosent av tiden til de ansatte i Navs førstelinje noe som ble opplyst å tilsvare 550-600 årsverk. Når direktøren for fylkeslinjen går ut med tall i media legger undertegnede til grunn at tallene er kvalitetssikret internt.

Undertegnede er gjort kjent med at tallene i artikkelen er fra 2010 og hentet fra en intern ressurskartlegging til styringsformål, og videre at andel tidsbruk foreldrepenger har steget fra 6 % i 2010 til 10 % i 2011. Basert på det laveste antall årsverk NAVs direktør oppgav i sin uttalelse i Dagsavisen, indikerer dette at tidsbruken til foreldrepenger i 2011 tilsvarer opp mot 1000 årsverk.

Svar:

Arbeids- og velferdsetaten behandlet 125 758 saker om foreldrepenger i 2010 og 179 171 saker i 2011. Den økte saksmengden førte til at også ressursbruken til foreldrepenger økte i perioden.

Det er viktig å vurdere ressursbruk på ulike oppgaver i Arbeids- og velferdsetaten for å kunne organisere oppgavene mest mulig hensiktsmessig og oppnå en god og effektiv forvaltning. Beregning av ressursbruk byr imidlertid på en del utfordringer og skjønnsmessige vurderinger. Blant annet gjelder dette hvilke enheter og oppgaver som skal inngå i ressursberegningene og hvordan oppgaver som ikke er spesifikke for den enkelte ytelse skal fordeles.

Representanten spør om Bjørn Gudbjørgruds uttalelser i Dagsavisen 1. juni 2011 er korrekte. Årsværksanslagene til ressurser brukt til foreldrepenger som Gudbjørgrud viser til var basert på anslag som er fremkommet gjennom en ressurskartlegging i Arbeids- og velferdsetaten i 2010. Det vil selvfølgelig være usikkerhet knyttet til anslag, men ut fra den kartleggingen som er gjort, er Gudbjørgruds uttalelser korrekte. Kartleggingen omfattet NAV-kontor og NAV forvaltning. Ressurskartleggingen omfattet ikke ressurser brukt i andre enheter i etaten som bl.a. kontaktsentre (telefoni), klageenheter og enheter for utbetaling og kontroll. Det ble derfor gjort et anslag på hvilken ressursbruk som ligger i andre enheter som ikke har gjennomført tidsbruksundersøkelse. Den samlede ressursbruken i etaten kunne etter dette i følge Arbeids- og velferdsdirektoratet anslås til 550-600 årsverk. Anslaget inkluderte også bruk av ressurser til administrasjon, opplæring, merkantile oppgaver osv.

I spørsmål til budsjettet nr. 244 fra Høyres stortingsgruppe av 15. oktober 2012 er det også spørsmål om ressursbruk til foreldrepenger. I svaret på dette spørsmålet oppgis det en samlet ressursbruk til foreldrepenger ved NAV forvaltning og NAV-kontorene på cirka 250 årsverk.

Ut fra ressurskartleggingen i 2011 er den direkte tidsbruken til foreldrepenger i lokalkontor og forvaltning anslagsvis 250 årsverk. Tidsbruk i andre enheter kommer i tillegg til dette.

Samlet sett gir ressurskartleggingen i 2011 sammenlignet med ressurskartleggingen fra 2010 en annen fordeling av personer og oppgaver som følge bl.a. av økt grad av spesialisering. Med utgangspunkt i beregninger basert på dagens data kan ressurser brukt på saksbehandling av foreldrepenger i følge Arbeids- og velferdsdirektoratet anslås til 400 – 450 årsverk i 2010 og 500 – 550 årsverk i 2011. Også dette er grove anslag basert på at bl.a. kontaktsentre, klageenheter, enheter for utbetaling og kontroll bruker like stor andel på foreldrepenger som NAV-kontor og forvaltning. I tillegg til usikkerhet som følge at alle berørte enheter ikke er med i ressurskartleggingen, vil det også være usikkerhet som følge av ressursbruken på de ulike oppgaver blant de ansatte for en stor del vil være skjønnsbasert.

SPØRSMÅL NR. 177**Innlevert 26. oktober 2012 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 5. november 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«I følge de generelle retningslinjene for sykdomskravet i folketrygdloven § 12-6 er varighetskravet for uførepensjon anslått til ca. 7 år. Det fastslås at det kan brukes skjønn for å vurdere kravet. I dokument nr. 15:2023 (2011-2012) klargjør statsråden at retningslinjene også gjelder for funksjonelle lidelser uten kjente årsaksforhold.

Betyr dette at det er anledning for skjønnsmessige vurderinger av varighetskravet også for denne gruppen, eller må alle de 7 årene faktisk har gått for at kravet med sikkerhet skal kunne fastslås oppfylt?»

BEGRUNNELSE:

I en trygdesak angående uførepensjon for en eloverfølsom person har NAV godkjent at det foreligger betydelige symptomer og plager med medfølgende funksjonsnedsettelse slik at personen må anses som syk og arbeidsufør. Personen har vært sykemeldt og trygdet sammenhengende i 6 år. På bakgrunn av hvordan tilstanden er, hvor lenge den har vart og ut fra manglende tegn på bedring har behandlende lege skjønnsmessig vurdert at tilstanden må anses som varig. Rådgivende lege har imidlertid valgt å overstyre dette skjønnnet på prinsipielt grunnlag. Han mener varighetskravet ikke kan vurderes skjønnsmessig i denne typen sak. I skriftlig uttalelse begrunner han dette med følgende: «Fordi årsaken her ikke er kjent, er det ikke mulig å uttale seg om prognosen.» Og videre: «Hvordan plagene vil utvikle seg er umulig å uttale seg om, og med utgangspunkt i de generelle retningslinjene at varigheten med sikkerhet bør være minst syv år, bør søknaden, etter min vurdering, avslås.» Selv om brukeren formelt har bedt om det, vil rådgivende lege ikke gi utfyllende informasjon om beslutningsgrunnlag og regelanvendelse.

Det virker som en urimelig streng tolking av regelverket å forlange at denne pasientgruppen skal måtte vente alle de foreskrevne 7 årene for at oppfyllelse av varighetskravet skal kunne fastslås med sikkerhet.

Dette står i sterk kontrast til retningslinjene for CFS/ME, som også er en lidelse med uavklarte årsaksforhold og usikker prognose, der det står at varighetskravet skal anses som oppfylt dersom funksjonsnedsettelsen har vart i minst 3 år uten sikker bedring.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet vises det til en konkret sak. Opplysningene som er gitt er ikke tilstrekkelige til at Arbeids- og velferdsdirektoratet kan identifisere den omtalte enkeltsaken. Jeg må derfor gi et generelt svar.

For at en person skal kunne få uførepensjon må helseproblemene (sykdom, skade eller lyte) være varige. Helseproblemene må videre ha ført til en varig nedsettelse av funksjonsevnen. Den nedsatte funksjonsevnen må igjen ha ført til en varig nedsettelse av evnen til å utføre inntektsgivende arbeid (inntektsevnen) med minst halvparten. Dette følger av folketrygdloven §§ 12-6 og 12-7.

Vurdering av om sykdommen er varig må ses i sammenheng med kravet om at en som hovedregel skal ha prøvd medisinsk behandling og/eller arbeidsrettede tiltak før det kan gis uførepensjon (jf. folketrygdloven § 12-5). Det kan ikke slås fast at tilstanden er varig før behandling og arbeidsrettede tiltak er gjennomført så langt det er hensiktsmessig.

Det er gitt retningslinjer om hvordan varighetskravet skal forstås. Retningslinjene gjelder uavhengig av om inntektsevnen er nedsatt på grunn av sykdom med symptomdiagnose eller en spesifikk sykdomsdiagnose. Det går fram av retningslinjene at den nedsatte inntektsevnen skal ha en antatt varighet på ca. sju år eller lengre, regnet fra det tidspunktet da inntektsevnen ble varig nedsatt med minst halvparten (uføretidspunktet), for at tilstanden skal kunne anses som varig. Det skal dermed både legges vekt på den faktiske situasjonen før Arbeids- og velferdsetaten fatter vedtaket sitt og den forventede utviklingen i årene etter at vedtaket blir fattet. Det stilles altså ikke krav om at inntektsevnen allerede har vært nedsatt i sju år forut for vedtaket om uførepensjon. Samtidig vil kravet til varighet ikke være oppfylt når personen for eksempel har vært arbeidsufør i seks år på det tidspunktet kravet om uførepensjon behandles, hvis det er sannsynlig at han eller hun vil kunne komme tilbake i arbeid i løpet av ett til to år.

Ifølge Arbeids- og velferdsdirektoratet blir varigheten i praksis sjelden anslått i form av et eksakt antall år. Spørsmålet om varighet kommer oftest opp i forbindelse med vurderingen av vilkåret om gjennomgått behandling og arbeidsrettede tiltak. Vurderingstemaet er da om bruker har forsøkt all hensiktsmessig behandling og arbeidsrettede tiltak for å komme tilbake i arbeid/bedre inntektsevnen, og således unngå at tilstanden blir varig. Selv om det på et tids-

punkt er enighet om at det ikke kan oppnås mer gjennom behandling og arbeidsrettede tiltak, kan det være usikkert hvordan tilstanden vil utvikle seg på noe lengre sikt. Arbeids- og velferdsetaten må derfor ofte bruke skjønn i vurderingen av om varighetskravet er oppfylt.

Uførepensjonen skal sikre inntekt for personer som har fått inntektsevnen sin varig nedsatt pga. sykdom, skade eller lyte. Jeg har forståelse for at personer som over lengre tid har hatt betydelige helseplager har behov for å få avklart om de har rett til å få en

varig ytelse fra folketrygden. Det er på den annen side viktig, både for den enkelte og for samfunnet, at flest mulig forsørger seg selv ved eget arbeid. Jeg er derfor svært opptatt av at det skal legges til rette for at alle som har mulighet for det skal få prøve seg i arbeid. I en situasjon der det er uklart om nedsettelsen av inntektsevnen er varig, vil det etter mitt syn normalt være best for brukeren å fortsette å få arbeidsrettet bistand fra Arbeids- og velferdsetaten og motta den midlertidige folketrygdytelsen arbeidsavklaringspenger.

SPØRSMÅL NR. 178

Innlevert 29. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 1. november 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Er det Barnevernets ansvar å vurdere «barnets beste» - uavhengig av hvilke avgjørelser politiet og rettsapparatet måtte treffe?»

BEGRUNNELSE:

Barneministeren uttaler at "Retten kan beslutte plassering i institusjon (varetektssurrogati)".

Politiet fremholder på sin side at "først når en innsatt går over på soning er det mulig å søke om å utholde deler av fengselsstraffen i institusjon, i medhold av fengselsloven § 12". Hva er korrekt?

Det vises til spørsmål, nr. 1735 (2011-2012) til Barne- likestillings- og inkluderingsministeren.

Spørsmålene stilles på prinsipielt grunnlag, med bakgrunn i en pågående enkeltsak.

Barneministeren sier i sitt svar at FNs Barnekonvensjon er gjort til lov gjennom menneskerettsloven.

Artikkel 9 sier at et barn ikke skal adskilles fra sine foreldre mot sin vilje, med mindre det er nødvendig av hensyn til barnets beste.

Den unge marokkanske kvinnen omtalt i mitt tidligere spørsmål, fødte en pike ved sykehuset i Fredrikstad den 18. august i år.

Babyen er plassert i fosterhjem, etter vedtak av Sarpsborg kommunes barnevern.

I denne konkrete saken har Barnevernet plassert barnet i fosterhjem etter anmodning fra politiet - og mot foreldrenes vilje.

Barnevernet uttaler at mors omsorgsevne ikke er dratt i tvil.

Saken illustrerer ansvarsfraskrivelse fra Barnevernet og et alvorlig inngrep fra Politiet som «bestiller» fosterhjem for et nyfødt barn, uten at «barnets beste» vurderes, slik Barnekonvensjonens artikkel 9 forutsetter.

Myndighetenes manglende rolleforståelse og ansvarsfraskrivelse har således frarøvet et nyfødt barn retten til omsorg fra sin mor.

Kvinnen har fått avslag på søknad om overføring til Sebbelows Stiftelse i Oslo, en institusjon som nevnes som soningsalternativ i Fangehåndbokas kapittel 18.

Svar:

Jeg viser til mitt svar av 16. august 2012 på spørsmål nummer 1735 vedrørende samme sak. Jeg kan heller ikke nå gå inn i den konkrete saken, men jeg viser til følgende:

Det er et grunnleggende prinsipp i barnevernloven at det skal legges avgjørende vekt på å finne tiltak som er til barnets beste. Det er strenge vilkår som må være oppfylt for å kunne treffe inngripende vedtak, som akuttvedtak og omsorgsovertakelse.

Det er den kommunale barneverntjenesten som har kompetanse til å treffe akuttvedtak. Fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker skal godkjenne akuttvedtaket. Det er også fylkesnemnda som har kompetanse til å treffe vedtak om omsorgsovertakelse.

De vurderer det enkelte barns totale omsorgssituasjon når de avgjør om det er behov for barneverntiltak.

Retten kan beslutte plassering i institusjon (varetektssurrogati), og jeg vil i den forbindelse presisere at det er forskjell på varetektsfengsling og gjennomføring av fengselsstraff.

Dersom en person er pågrepet og det er skjellig grunn til mistanke for straffbare forhold, kan vedkommende fremstilles for retten for varetektsfengsling. Retten har mulighet til å beslutte varetektsfengsling i en institusjon, jf. straffeprosessloven § 188 annet ledd. Hvorvidt et barn kan bo sammen med sin forelder som utholder varetekt på en institusjon, vil bero på barnevernmyndighetenes vurdering av om hva som er til barnets beste i den konkrete sak.

Etter at en person er idømt fengselsstraff, kan kriminalomsorgen beslutte at straffen i særlige tilfeller

skal gjennomføres i institusjon, jf. straffegjennomføringsloven § 12. Dette gjelder dersom oppholdet er nødvendig for å bedre domfeltes evne til å fungere sosialt og lovlydig, eller andre tungtveiende grunner taler for det. Hvorvidt et barn kan bo sammen med sin forelder som gjennomfører straffen på en institusjon, vil også her bero på barnevernmyndighetenes vurdering av hva som er til barnets beste i den konkrete sak.

Det er med andre ord ikke barnevernmyndighetene som bestemmer om den pågrepne forelder kan få utholde varetekt eller sone fengselsstraff på en institusjon.

Det er for øvrig justisministeren som har ansvaret for lovgivning knyttet til strafferett og straffeprosess.

SPØRSMÅL NR. 179

Innlevert 29. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 8. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Regjeringen hevder at i de tilfellene veiprosjekter finansieres med bompenger, så er det for at en lokalt bestemmer seg for å framskyve prosjektet.

Kan regjeringen gi en oversikt over hvilke veiprosjekter som bygges ut med og uten bompenger, og dermed avklare hvor mange veier som i dag ville vært under utbygging i landet dersom regjeringens prioriteringer skulle ligget til grunn, altså regjeringens prioriterte veiprosjekter hvor man ikke trenger hjelp av bompengefinansiering for å fremskynde?»

Svar:

Nedenfor følger en oversikt over finansieringen av igangsatte eller vedtatte store riksveiprosjekter (kostnadsoverslag over 200 mill. kr). Alle prosjekter med byggeaktivitet i 2012 er tatt med, også de som er åpnet for trafikk tidligere i år. Som det går fram av tabellen, er det bare fire prosjekter som fullfinansieres med bompenger. De øvrige prosjektene finansieres helt eller delvis med statlige midler.

Prosjekt	Fylke	Statlige midler	Ekstern finansiering
E18 Melleby – Momarken	Østfold	X	X
E18 Sydhavna	Oslo	X	X
E18 Bjørvikaprojektet	Oslo	X	X
Rv 150 Ulvensplitten – Sinsen	Oslo	X	X
E6 Minnesund – Skaberud	Akershus og Hedmark	X	X
Rv 2 Kongsvinger – Slomarka	Hedmark	X	X
Rv 3 Åsta bru med tilstøtende veg	Hedmark	X	
E16 Fønhus – Bagn, inkl. rassikring	Oppland	X	X
E6 Øyer – Tretten ¹⁾	Oppland	X	
Rv 7 Sokna – Ørgenvika	Buskerud	X	X
E16 Nestunnelen	Buskerud	X	
E18 Gulli – Langåker	Vestfold	X	X

E18 Sky – Langangen ¹⁾	Vestfold og Telemark	X	X
Rv 509 Solasplitten ¹⁾	Rogaland		X
E134 Skjold – Solheim	Rogaland	X	X
Rv 13 Tysdalsvatnet ²⁾	Rogaland	X	
Rv 13 Ryfast	Rogaland		X
E39 Vågsbotn – Hylkje	Hordaland	X	
Rv 13/rv 7 Hardangerbrua	Hordaland	X	X
E16 Omlagging forbi Voss	Hordaland	X	X
E39 Lavik ferjekai	Sogn og Fjordane	X	
E39 Torvund – Teigen ¹⁾	Sogn og Fjordane	X	
E16 Smedalsosen – Maristova – Borlaug	Sogn og Fjordane	X	
E39 Kvivsvegen ¹⁾	Sogn og Fjordane og Møre og Romsdal	X	
E39 Hjærtåberga	Møre og Romsdal	X	
E39 Knutset – Høgset og rv 70 Brunneset – Øygarden	Møre og Romsdal	X	X
E136 Tresfjordbrua og Vågstrandstunnelen	Møre og Romsdal	X	X
Rv 70 Oppdølstranda	Møre og Romsdal	X	
E39 Høggjølen – Harangen ²⁾	Sør-Trøndelag	X	
E6 Sentervegen – Tonstad	Sør-Trøndelag		X
Rv 706 Dortealyst – Stavne ¹⁾	Sør-Trøndelag		X
E6 Nidelv bru – Grillstad og Værnes – Kvithamar	Sør-Trøndelag og Nord-Trøndelag	X	X
E6 Harran – Nes bru	Nord-Trøndelag	X	
Rv 80 Løding – Viken, inkl. rassikring	Nordland	X	X
E6 Hålogalandsbrua, inkl. rassikring	Nordland	X	X
E10 Solbjørnneset – Hamnøy	Nordland	X	
E6 Jansnes – Halselv	Finnmark	X	
E6 Møllnes – Kvenvik – Hjemmeluft	Finnmark	X	X

¹⁾ Åpnet/åpnes for trafikk i 2012.

²⁾ Delvis forskuttet i byggeperioden.

SPØRSMÅL NR. 180

Innlevert 29. oktober 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 7. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«I fjor presenterte daværende samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa en handlingsplan med kortsiktige tiltak for å øke trafikksikkerheten på E-16 mellom Bergen og Voss. Målet var at alt skulle være ferdig innen utgangen av 2012. Med mindre enn 3 mnd. igjen av året mangler fortsatt de viktigste tiltakene. Det viktige prosjektet med midtdeler på Arnav-

egen er lagt på is; angivelig for å velge alternativ med byggestart i 2017.

Hvordan følger statsråden opp plan og løfter for å bedre trafikksikkerheten på E16?»

Svar:

I 2011 ble det gjort en trafikksikkerhetsanalyse av E16 mellom Voss og Trengereid. Denne konkl-

derte med en liste over 10 strakstiltak på strekningen. Arnavegen er ikke på strekningen Voss – Trengereid og var ikke med på listen (se tabell).

De fleste tiltakene er gjennomført. En del tiltak er under bygging og vil bli ferdigstilt i løpet av året dersom været tillater det. Det viktigste tiltaket som blir utsatt noe, er belysning mellom tunnelene. Dette er planlagt ferdigstilt i løpet av februar 2013.

Trafikksikkerhet E16

I 2012 ble det gjort en trafikksikkerhetsanalyse av E16 mellom Voss og Trengereid. Denne konkluderte med en liste over strakstiltak på strekningen. Status for tiltakene er som følger:

	Tiltak	Økonomi (mill kr)	Status og framdrift
1	Sinusfresing	2,5	Sinusfresingen er ferdig, kant og midt. Det som gjenstår er merking av en del kantlinjer i fresesporene. Blir truleg ferdigstilt i løpet av året.
2	Kampanjar	0,5	Del 1: Kampanjeskilt, ferdig oppsett. Del 2: Gjennomfører m.a beltekontrollar etc. Blir gjennomført i løpet av året.
3	Kvitkalking av tunnellar. Lys mellom tunnellar.	7,0	Kvitkalking ferdig Fylgjande tunnellar er kvitkalka: Knolta-, Væle-, Hernes-, Holemark-, Nakkagjel-, Vassenda-, Hyvings-, Kluftafjell-, Trollkone-, Dalseid-, Beitla-, Lågaskar-, Stanghelle-, Hette, Kjenes-, Langhelle-og Stavenestunnelen Lys ml tunnel gjenstår. Er utlyst, hadde tilbodssynfaring 19/10, tilbodsfrist 1/11, ferdigstillelsesdato sett til 16/2-13.
4	Tiltak i kurver, tverrfall	5,0	Er godt i gang med fresing og skal deretter asfaltera når været tillet det. Skal (med forbehold om vær) vere ferdig i løpet av året.
5	Forsterka vintervedlikehald	0,5	Gjennomført i vinter og skal forsetta nov.og des. Har att ca 100000,- og dette vert brukt før nyttår. (går ut på å forlengja barvegsstrategien frå Evanger til Voss).
6	Forsøk vinterdrift	0,5	Har vore planlagt og sett på fleire løysingar. Det har ikkje vore mogeleg å få det til og pengane vert derfor ikkje brukt i 2012.
7	Utbetring sideterreng, rekkverk	2,0	Ferdig Utbetring av rekkverksavslutningar og nytt rekkverk.
8	Stopplommer	2,0	Er i gang med bygging av 3 stopplommer (2 ved Bolstad - ei i kvar retning - og ei på Fossmark). Dette blir ferdigstilt før nyttår.
9	Friteksttavle	1,0	Det skal setjast opp ei friteksttavle i kvar retning ved Dale. Tavlene er bestilt - var utlyst, men konkurransen vart avlyst og ny konkurranse vart utlyst med frist 10/11.
10	Redusert fartsgrense	0,2	To av tre soner er ferdig oppsett. (har vore debatt i høringsrunden for den tredje sona, må ta ny vurdering på denne sona).
		21,2	

SPØRSMÅL NR. 181**Innlevert 29. oktober 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 7. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Om alle bilister følger oppfordringene om å sette bilen hjemme og i stedet kjøre kollektivt ville det oppstå kaos pga. manglende kapasitet. Regjeringens hovedpilar i veifinansiering ville tørke ut. Uavhengig av dette paradokset i regjeringens politikk er det nødvendig å øke kapasiteten innenfor kollektivtransporten. I andre land brukes både busser og tog med to etasjer.

Hvordan vurdere statsråden muligheten for å gjøre dette i Norge, og spesielt innenfor togtransport der staten i dag kjøper betydelig transportkapasitet?»

Svar:

Regjeringen er opptatt av å øke kapasiteten for de miljøvennlige transportformene for å møte målene i Klimameldingen og Klimaforliket, om å ta veksten i persontransport med kollektivtransport, sykkel og gange i storbyene.

Valg av hensiktsmessige bussløsninger må være opp til fylkeskommunene og de kommersielle aktørene. Departementets ansvar går på å sikre at bussene er innenfor regelverk med hensyn til trafiksikkerhet, miljø, universell utforming med videre.

I arbeidet med å utvide kapasiteten på jernbanelinjet er det viktig å vurdere tiltak som kan bidra til bedre utnyttelse av eksisterende infrastruktur. Jernbanelinjet opplyser om at tog med to etasjer kan i utgangspunktet tilby et økt antall seter uten at verken antall avganger eller lengden på togene øker. Toetas-

jes tog har noen utfordringer som må vurderes opp mot gevinsten av et økt antall seter. Normen for plattformhøyde i Norge er på 76 cm over skinnetopp. I et toetasjes tog må laveste gulv være maksimalt 45 cm over skinnetopp. Dette fører til høydeforskjeller med ramper og trapper i begge nivåer i toget, noe som er plasskrevende og vanskelig å forene med krav om universell utforming. I et toetasjes tog vil setene bli plassert i de smalere delene av vognen, noe som utelukker en lokaltogløsningen slik vi har i Norge med 3+2 seter i bredden. Sammen med plasskrevende trapper reduseres dermed kapasitetsgevinsten. På kontinentet er togene smalere i bredden slik at 3+2 løsninger ikke kan benyttes. Dermed blir gevinsten med dobbeltdekkere større der enn i Norge.

Videre opplyser Jernbanelinjet at toetasjes tog også har mindre tilgjengelig dør- bredde pr. sete enn ordinære tog. Dette gjør at det tar lenger tid å fylle og tømme togene på stasjoner med et høyt antall reisende. For strekninger med høy kapasitets- utnyttelse, som for eksempel Oslo S – Lysaker, kan fordelene med et økt antall seter per tog bli oppveiet av at færre antall tog kan passere per time. En innføring av toetasjes tog vil først være aktuelt dersom nytten i form av kapasitet og flere reisende mer enn oppveier ulemperne det er redegjort for over.

Det foreligger i dag ingen konkrete planer om å innføre toetasjes tog i Norge. En slik vurdering vil likevel kunne være naturlig å ta opp i forbindelse med fremtidige investeringer i nytt togmateriell.

SPØRSMÅL NR. 182**Innlevert 29. oktober 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 1. november 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre, når det gjelder fraværsreglementet, for å sikre at toppidrettsutøvere som velger å gå på sin lokale skole bedre kan kombinere idrett og skolegang?»

BEGRUNNELSE:

Våre toppidrettsutøvere bruker mye av sin tid på trening, landslagssamlinger og deltakelse i mesterskap. Dette innebærer mye reising og mange døgn borte fra hjemstedet. For idrettsutøvere som kombinerer idrett og skolegang gir dette store utfordringer knyttet til fraværsreglementet.

Fraværsreglementet praktiseres ulikt rundt om i landet. Enkelte steder praktiseres det at du kan få 10 dager fri mot dokumentasjon. Blir det lengre fravær betyr det at eleven ikke får nok timer og må ta skoleåret om igjen. Andre steder gis det fri til mesterskap og landslagssamlinger uten at dette teller negativt på fraværet.

Det er viktig at det gis mulighet til å kombinere en idrettskarriere med skolegang slik at en ikke står på bar bakke utdanningsmessig den dagen idrettskarrieren er over. Dette er hovedgrunnen til at det gis tilbud ved Toppidrettsgymnasene som er tilpasset dette. Samtidig ønsker mange å ta videregående skole på sitt hjemsted i stede for å flytte til et nytt sted med et toppidrettsgymnas, for å kunne være i nærheten av familie og venner.

Svar:

Reglene om føring av fravær i grunnskolen og i videregående skole er gitt i forskriften til opplæringsloven. Bestemmelsen som gjelder grunnskolen var ny med virkning fra 1. august 2010, og fra samme tidspunkt ble det gjort innskjerpinger i bestemmelsen om føring av fravær i den videregående skolen. Forskriftsendringene ble gjort som ledd i tiltak for redusere frafallet i videregående opplæring.

Hovedregelen er at alt fravær skal føres på vitnemålet eller kompetansebeviset. Eleven kan kreve at årsaken til fraværet blir ført på et vedlegg til vitnemålet eller kompetansebeviset, dersom han eller hun kan legge fram dokumentasjon på årsaken til fraværet.

I bestemmelsen som gjelder føring av fravær i videregående skole er det gitt en årlig kvote på 10 dager der dokumentert fravær på visse premisser kan unntas fra å bli ført som fravær på vitnemålet eller kompetansebeviset. Fram til august 2010 gjaldt en kvote på 14 dager. Forskriften angir hvilke fraværsgrunder dette gjelder: Helse- og velferdsgrunder, arbeid som tillitsvalgt, politisk arbeid, hjelpearbeid, lovpålagt oppmøte og representasjon i arrangementer på nasjonalt og internasjonalt nivå. Her vil blant annet idrettsarrangementer på nasjonalt og internasjonalt nivå inngå. Eleven må dokumentere dette fraværet.

Det følger av forskriften at skolen kan legge til rette for organisert studiearbeid. Dette gjøres etter avtale med faglærer eller rektor og regnes ikke som fravær.

Forskriften tar utgangspunkt i at elevene skal møte til undervisningen. Samtidig gir den, etter mitt syn, et fornuftig rom for at elever i den videregående skolen kan delta i politisk arbeid, organisasjonsarbeid og representasjon i nasjonale og internasjonale arrangementer.

SPØRSMÅL NR. 183

Innlevert 29. oktober 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 8. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Kan statsråden forsikre at utbygging av 4-felts motorvei gjennom Eidskog kommune i Hedmark fylke, retning Sverige, ikke vil påvirkes av E-16?»

Svar:

I Nasjonal transportplan 2010-2019 inngår videre utbygging av E16 mellom Nybakk og Kongsvinger.

Det er i gjeldende nasjonal transportplan ikke planer for utbygging av 4-felts veg på rv 2 gjennom Eidskog kommune i Hedmark. Regjeringens planer for utbygging av riksvegnettet den kommende tiårsperioden vil bli lagt fram i stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan 2014-2023 våren 2013.

SPØRSMÅL NR. 184**Innlevert 29. oktober 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 5. november 2012 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Norge eksporterer svinekjøtt til Ukraina for 10 kroner pr kilo. Ukrainske bønder mener dette er dumpingpris og skader deres egen næring.

Mener statsråden det er riktig å subsidiere norsk svineproduksjon når vi samtidig produserer så mye at vi må selge det til dumpingpris til andre land?»

Svar:

Jeg vil først vise til at norsk svineproduksjon kun i meget begrenset grad mottar tilskudd finansiert over jordbruksavtalen. Av samlet innvilget investerings-tilskudd over BU-ordningen i 2011 på vel 260 mill. kroner, gikk kun om lag 15 mill. kroner til foretak med svinehold. Også for de andre tilskuddsordningene over jordbruksavtalen går en liten andel av tilskuddsmidlene til svineproduksjon, og omfatter bare 2 pst. av den løpende produsentrettede budsjettstøtten. Et lavt støttenivå er i samsvar med Stortingets forutsetninger om at svine- og fjørfe-næringen skal hente en større andel av inntektsgrunnlaget sitt i markedet. Det er derfor viktig for svineprodusentene å ha et marked i balanse.

Erfarung viser at svinekjøtt er en produksjon som svinger i kvantum fra år til år. I 2009 var eksempelvis norsk produksjon lavere enn engrossalget, men med importen knyttet til fastsatte importkvoter ble det et meget begrenset overskudd. I år ser det ut til å bli en begrenset overproduksjon med eksport av et kvan-

tum tilsvarende 2,5 pst. av norsk produksjon, dvs. ca. 3 000 tonn. Dette er godt innenfor internasjonale regler for handel, der vi etter WTO-avtalen maksimalt kan ha en reguleringseksport på vel 3 700 tonn svinekjøtt.

Jeg vil understreke at det er Omsetningsrådet, som er et uavhengig offentlig organ, som fastsetter hvordan markedsreguleringen skal gjennomføres og eventuell overskuddsproduksjon skal håndteres. Det er mao. ikke Landbruks- og matdepartementet som har fastsatt at det skal gjennomføres reguleringseksport av gris.

Jordbruket har det økonomiske ansvaret for overproduksjon. Kostnadene knyttet til markedsregulering og overproduksjon av jordbruksråvarer dekkes av norske bønder gjennom lavere produsentpriser og gjennom innkreving av økt omsetningsavgift fra bøndene for å dekke kostnadene med å håndtere overskuddet. En sentral del av markedsreguleringen er knyttet til å gjøre tiltak rettet mot produksjon, for å unngå overproduksjon.

Jeg vil også peke på at den norske eksporten til Ukraina er marginal i forhold til størrelsen på landets kjøttmarked. Ukraina importerer mye kjøtt fra land som bl.a. Brasil og Tyskland. Jeg har fått oppgitt at samlet import av svinekjøtt til Ukraina utgjør 130.000 tonn, og at norsk andel av dette kun tilsvarer 1,5 pst.

SPØRSMÅL NR. 185**Innlevert 30. oktober 2012 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen****Besvart 5. november 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Organisasjonen Islam Net er en fundamentalistisk organisasjon som er motstander av og kjemper mot det verdigrunnlag det norske samfunn er tuftet på. Likevel mottar Islam Net kr. 100.000 i statsstøtte.

Vil statsråden avklare om det foreligger kriterier eller om det finnes noen etiske grenser for hva som kan gis statsstøtte, og mener statsråden at virksomhe-

ten til Islam Net er av en slik art at denne organisasjonen bør støttes økonomisk av det offentlige?»

BEGRUNNELSE:

Forsker Lars Gule har overfor NRK betegnet Islam Net som udemokratisk og kvinnefiendtlig organisasjon med ekstreme målsettinger og verdier. Han beskriver videre Islam Net som en salafistisk organi-

sasjon hvor likestilling mellom kjønnene, likebehandling av muslimer og ikke-muslimer, samt demokrati er i strid med religiøse påbud.

Det er i Norge en grunnlovsfestet rett til frie ytringer, men det er åpenbart et behov for en avklaring av hvor grensen går for hva som berettiger til statsstøtte.

Svar:

I 2012 fikk Islam Net tildelt 100 000 kroner fra tilskuddsordningen til frivillige organisasjoners holdningsskapende og forebyggende arbeid mot tvangsekteskap og kjønnslemlestelse over kap. 821, post 71. Frivillige organisasjoner er viktige for å bekjempe dette alvorlige problemet, ved at forskjellige organisasjoner når ut til ulike grupper og miljøer. Det er Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi) som forvalter tilskuddsordningen.

Jeg er kjent med at IMDi først avsto søknaden fra Islam Net om støtte til konferanse mv. for å forebygge tvangsekteskap, men omgjorde beslutningen etter

at Islam Net klaget på avslaget. IMDi stilte imidlertid bestemte vilkår for tildeling av støtte.

Vilkårene fra direktoratet var bl. a. at Islam Net forsikrer seg om at foredragsholdere er tilhengere av at norsk lov gjelder i Norge, herunder er eksplisitte motstandere av vold mot og fysisk/psykisk avstraffelse av kvinner og barn, og påser at ingen, på grunn av sitt kjønn, nektes å sitte hvor man ønsker under arrangementer.

Jeg er kjent med at IMDi oppfatter Islam Net som motstandere av tvangsekteskap, og at organisasjonen har gjennomslag i en aktuell målgruppe, nemlig unge muslimer med opprinnelse fra land hvor tvangsekteskap er mer eller mindre utbredt. I følge IMDi er dette bakgrunnen for innvilgelse av søknaden etter klagebehandlingen.

Islam Net har nå meddelt IMDi at organisasjonen likevel ikke aksepterer de vilkårene som direktoratet har stilt, og at Islam Net derfor ikke mottar støtten.

Det er viktig at det stilles klare krav ved tildeling av tilskudd. Jeg er svært opptatt av at fellesskapets midler brukes innenfor rammen av det som utgjør fundamentet i den norske rettsstaten.

SPØRSMÅL NR. 186

Innlevert 30. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 7. november 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil regjeringen øke bemanningen på småbarns-avdelingene for å kunne ivareta de yngste barnas tilknytningsbehov, som barnehageansatte stadig påpeker mangelen på?»

BEGRUNNELSE:

Mediedebatten som går hver høst når de minste skal starte i barnehagen, går i år på hvorvidt kvalitetsbarnehagene er tilrettelagt for ettåringer.

Permisjonsordningene foreldrene i dag har, gjør også at flere barn som får plass i barnehage, avhengig av når man får plass i forhold til når de er født, gjør at flere barn er også er UNDER ett år.

En rekke dokumenter benytter dette begrepet, uten at det foreligger en klar definisjon for personalet om hvordan de skal arbeide med dette i det daglige.

Svar:

Barnehageeier har en klar forpliktelse til å følge barnehageloven når det gjelder å ha nok førskolelærere og totalt antall ansatte. Barnehagen skal tilby barn under opplæringspliktig alder et omsorgs- og læringsmiljø som er til barns beste. Det innebærer å støtte og ta hensyn til det enkelte barn, samtidig som hensynet til fellesskapet ivaretas.

Barnehager med kompetent personale er avgjørende for å kunne gi alle barn et godt pedagogisk tilbud. Dette ligger til grunn for regjeringens satsing på økt kvalitet i barnehagetilbudet. Men undersøkelser viser at det er vesentlige kvalitetsforskjeller i barnehagene.

Bevilgningene til kvalitet og kompetanse i barnehagene er tredoblet siden 2006. I budsjettet for 2013 foreslår regjeringen å bevilge over 150 millioner til kompetansetiltak. Jeg viser i den forbindelse til mitt svar på spørsmål 187 fra representanten Thomsen. I dette svaret gir en kort redegjørelse for tiltak som er

iverksatt for å øke rekrutteringen til arbeid i barnehage og å øke personalets kompetanse. I rammeplan for ny barnehagelærerutdanning er det lagt sterkere vekt på temaet de yngste barna.

Forskning viser at nok ansatte har stor betydning for kvaliteten i barnehagen. I Norge har vi høyere voksentetthet enn andre land (for eksempel Sverige og Danmark). Det er høyere pedagogtetthet for de minste barna og også høyere total bemanning på småbarnsavdelingene.

En undersøkelse foretatt i 2010/2011 av IRIS forskningsinstitutt om organisering av barnehagen viser at de fleste barnehager har et skjermet rom hvor de yngste barna og en voksen kan trekke seg tilbake. De fleste barnehagene har også faste voksenkontakter/tilknytningspersoner for de yngste barna.

Oppslutningen om barnehage har økt fra 2002 til 2010, særlig for ettåringene. Dette skyldes trolig den brede politiske tilslutningen til barnehage og den

sterke veksten av barn i barnehage. SSBs Barnetilsynsundersøkelse fra 2012 viser at foreldre var fornøyd med de fleste sider ved barnehagen både i 2002 og i 2010, men noe mer i 2010. Imidlertid viser undersøkelsen fra 2010 at foreldre til ettåringer er mindre fornøyd med barnehagetilbudet enn foreldre til eldre barn.

I NOU 2012:1 Til barnas beste drøfter Barneha- geloveutvalget forhold rundt de yngste barna i barnehagen og behovet for mindre grupper. Dette er viktige utfordringer som vi ser nærmere på i arbeidet med stortingsmeldingen om framtidens barnehage (framleggelse våren 2013) og i arbeidet med ny kompetansestrategi som planlegges lagt fram sammen med stortingsmeldingen.

For øvrig viser statistikk fra SSB at det ikke har vært noen vesentlige endringer fra 2011 til 2012 i antall 0-åringer og 1-åringer som starter i barnehage.

SPØRSMÅL NR. 187

Innlevert 30. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 8. november 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hva er en kvalitetsbarnehage, og hvilke konkrete tiltak foreslår regjeringen for å fremme førskolelærerprofesjonen i barnehagen?»

BEGRUNNELSE:

I lys av høstens debatter i media om ettåringer i barnehage, dukker begrepet "god kvalitetsbarnehage" opp ved flere anledninger.

Profesjonen førskolelærere kan dermed ha en utfordring med å implementere begrepet "kvalitetsbarnehage", da dette synes å ikke være definert (Redding- Jones).

Begrepet er altså ikke definert, på tross av at det er brukt 347 ganger i Stortingsmelding nr. 41(2008-2009): «Kvalitet i barnehagen». (Jf. Norbrønd, Brit: Steg for steg; Barnehagen som arena for strategisk handling. Høsten 2009).

Svar:

Vi har en god formålsbestemmelse og rammeplan for barnehagen som setter klare krav til kvaliteten på tilbudet, blant annet når det gjelder barns rett til medvirkning, god omsorg og ansvaret ansatte har

for å oppdage og følge opp barn med ulike behov. Tett og systematisk kontakt mellom hjemmet og personalet i barnehagen er viktig for å kunne vurdere og å utvikle kvaliteten i barnehagen.

Barnehagen skal tilby barn under opplæringspliktig alder et omsorgs- og læringsmiljø som er til barnas beste og fremme læring og dannelse som grunnlag for allsidig utvikling. Det innebærer å støtte og ta hensyn til det enkelte barn, samtidig som hensynet til fellesskapet ivaretas. Barnehager med kompetent personale er avgjørende for å kunne gi alle barn et godt pedagogisk tilbud.

Barnehageeier har en klar forpliktelse til å følge barnehageloven og skal ha nok førskolelærere til å følge pedagognormen og samtidig et tilstrekkelig antall ansatte totalt sett. Den enkelte kommune som lokal barnehagemyndighet, har det overordnede ansvaret for å sikre at barna får et godt og forsvarlig barnehagetilbud. Kommunen skal gjennom aktiv veiledning, godkjenning og tilsyn påse at barnehagene i kommunene drives i tråd med regelverket. Fylkesmannen fører tilsyn med kommunen som lokal barnehagemyndighet.

Regjeringen er svært opptatt av å sikre kvaliteten i norsk førskolelærerutdanning. Barnehagesektoren

har vært gjennom en revolusjon siden 2005. Det har vært nødvendig å ta grep og modernisere utdanningen for barnehagesektoren, slik at vi får den kompetansen vi trenger i dagens og framtidens barnehage. Ny forskrift om rammeplan for barnehagelærerutdanning ble vedtatt av Kunnskapsdepartementet 4. juni 2012, og vil tre i kraft fra høsten 2013. Jeg har god tro på at den nye barnehagelærerutdanningen vil bidra til å forberede framtidige barnehagelærere på den komplekse hverdagen de møter i barnehagen.

Den nye barnehagelærerutdanningen retter seg i sterkere grad mot dagens virkelighet med blant annet mer vekt på kunnskap om de yngste barna og ledelse. Andelen 1 – 3-åringer som går i barnehage, har hatt en betydelig økning de siste årene. I 2011 utgjorde denne gruppen 36 % av alle barn i barnehagen, mot 29 % i 2005. I 2011 gikk 80 % av alle 1-2-åringene i barnehage, mot 44 % i 2003.

Regjeringen er i gang med en langsiktig satsing på kompetanse og rekruttering i barnehagene - GLØD. Prosjektets mål er å heve kompetansen i bar-

nehagen, bedre omdømmet for arbeid i barnehage og å øke søkningen til barnehagelærerutdanningen. En nærmere omtale av prosjektet ligger på regjeringens hjemmesider.

Arbeid med rekruttering av nye studenter er en sentral del av prosjektet. Kampanjen Verdens fineste stilling ledig som startet opp i 2012, har vært vellykket. Økningen av kvalifiserte søkere til førskolelærerstudiet i år var på hele 18 % sammenlignet med 2011. Kampanjen skal videreføres de tre neste årene.

Arbeidet med å heve barnehagepersonalets kompetanse har pågått over flere år. Viktige tiltak er blant annet tilbud om veiledning til alle nyutdannede barnehagelærere det første året i yrket, videreutdanningstilbud for barnehagelærere og lederutdanning for styrere i barnehagen. Kunnskapsdepartementet arbeider med en ny og helhetlig kompetansestrategi som skal gjelde for alle ansatte i barnehagen. Den nye kompetansestrategien legges fram sammen med stortingsmeldingen om framtidens barnehage.

SPØRSMÅL NR. 188

Innlevert 30. oktober 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 7. november 2012 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Med jevne mellomrom kommer debatten om hvem som bør utføre søk og redningsoppdrag her i landet. Det blir hevdet at Forsvaret kan operere utenfor det regelverk alle andre må forholde seg til.

Mitt spørsmål er derfor om ikke § 3-2 i forskrift om lufttrafikkregler gir en sivil operatør samme mulighet og begrensning som det en fartøysjef i Forsvaret må forholde seg til?»

BEGRUNNELSE:

I nevnte forskrift, § 3-2 heter det "Ved ambulansflyging og flyging i redningsoppdrag kan minstekravene til flysikt og avstand til skyer fravikes såfremt dette er absolutt påkrevet for å utføre oppdraget og fartøysjefen mener at flygingen kan gjennomføres på en sikker og forsvarlig måte uten fare for annen lufttrafikk" Denne unntaksbestemmelsen gir, etter mitt skjønn, adgang til å operere utenfor regelverket når det er særlige situasjoner som tilsier det. Videre er det jo et faktum at et sivilt helikopter reddet mann-

skapet på Kamaro for snart en uke siden, fordi Forsvarets Sea King ikke kunne løse oppdraget.

Svar:

Sivilt og militært regelverk legger til rette for ulik operativ fleksibilitet for søk og redning. Sivile redningsfartøy må forholde seg til det sivile luftfartsregelverket, Disse bestemmelsene bygger i stor grad på EU-regelverk utgitt av Det Europeiske Flysikkerhetsbyrået (EASA), samt Luftfartstilsynets reguleringer, som oppstiller strenge krav til flygning. Militær flygning er unntatt fra EU-regelverket, Gjennom det særskilte regelverket for militær luftfart er Forsvaret gitt større fleksibilitet til å gjennomføre redningsoperasjoner også under krevende forhold. Dette følger både av bestemmelsene for militær luftfart (BML), mannskapets treningsstandard og tekniske krav til luftfartøyet mv. Forskrift om lufttrafikkregler S 3-2 gir riktignok en utvidet adgang for sivilt opererte redningsfartøy til å utføre ambulanse- og redningsoppdrag i nærmere angitte situasjoner, Disse situasjonene begrenser seg imidlertid til at minstekravene

til flysikt og avstand til skyer kan fravikes. Bestemmelsen representerer således kun et begrenset unntak fra det sivile regelverket, og kan derfor ikke sammen-

lignes med Forsvarets operative fleksibilitet i redningsoppdrag.

SPØRSMÅL NR. 189

Innlevert 30. oktober 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 5. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Med jevne mellomrom kommer debatten om hvem som bør utføre søk og redningsoppdrag her i landet. Det blir hevdet at Forsvaret kan operere utenfor det regelverket alle andre må forholde seg til.

Mitt spørsmål er derfor om ikke § 3-2 i forskrift om lufttrafikkregler gir en sivil operatør samme mulighet og begrensning som det en fartøysjef i Forsvaret må forholde seg til?»

BEGRUNNELSE:

I nevnte forskrift, § 3-2 heter det " Ved ambulanseflyging og flyging i redningsoppdrag kan minstekravene til flysikt og avstand til skyer fravikes såfremt dette er absolutt påkrevet for å utføre oppdraget og fartøysjefen mener at flygingen kan gjennomføres på en sikker og forsvarlig måte uten fare for annen

lufttrafikk" Denne unntaksbestemmelsen gir etter mitt skjønn adgang til å operere utenfor regelverket når det er særlige situasjoner som tilsier det. Videre er det jo et faktum at et sivilt helikopter reddet mennesket på Kamaro for snart en uke siden, fordi Forsvarets Sea King ikke kunne løse oppdraget.

Svar:

Forsvaret forholder seg til et annet regelverk enn det sivile. Her gis større operativ fleksibilitet enn sivil regelverk. Når det gjelder omtalte henvisning til lufttrafikkreglenes § 3-2, gir denne en sivil operatør utvidede muligheter, men det er en unntaksbestemmelse (nødrett) og skal ikke danne grunnlag for den ordinære drift av virksomheten med ambulanseflyging og flyging i redningsoppdrag.

SPØRSMÅL NR. 190

Innlevert 30. oktober 2012 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 5. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hvordan vil Norge følge opp anbefalingen fra Europarådet om å arbeide mot kjønnsselektive aborter nasjonalt og internasjonalt?»

BEGRUNNELSE:

I Danmark blir det rapportert om at gravide drar til Sverige for å få utført senaborter etter at det har blitt innført tidlig ultralyd slik at de kan abortere bort fostre med uønsket kjønn. Det er til og med innvilget

senaborter i abortankenemden i Danmark etter uke 12 utelukkende på grunnlag av såkalt feil kjønn. Det er altså ikke bare fostre med sykdomsfare eller funksjonsfeil som blir abortert, men også jentefostre. Europarådets Parlamentarikerforsamling har vedtatt 3. oktober i fjor der 81 av 84 utsendinger stemte for å pålegge medlemslandene å arbeide mot kjønnsselektive aborter. Blant flere konkrete tiltak er det viktigste at forsamlingen oppfordrer samtlige medlemsland til å innføre lovgivning med sikte på å forby kjønns-

selektive aborter. Dessuten kreves det at medlemslandene melder tilbake til Europarådet innen januar 2015 om effekten av de pålagte tiltakene.

Svar:

Å velge ut og abortere fostre på grunnlag av kjønn er kjønnsdiskriminerende og totalt uakseptabelt. For å motvirke at dette skjer, har vi i Norge et forbud mot å opplyse om fosterets kjønn før 12. svangerskapsuke, jf. bioteknologiloven § 4-5. Forbudet gjelder ikke dersom kvinnen er bærer av en alvorlig kjønnsbundet sykdom. Helsepersonell som formidler informasjon om fosterets kjønn til foreldrene i strid med dette forbudet, kan straffes med bøter eller fengsel i inntil 3 måneder.

Etter utgangen av 12. svangerskapsuke er det en abortnemnd som avgjør om en gravid skal kunne avbryte svangerskapet. Abortnemndene kan ikke inn-

vilge svangerskapsavbrudd på grunn av fosterets kjønn.

Det er som hovedregel heller ikke tillatt å selektere på grunn av kjønn ved assistert befruktning. Behandling av sæd før befruktning for å påvirke barnets kjønn er bare tillatt for å unngå alvorlig arvelig kjønnsbundet sykdom, jf. bioteknologiloven § 2-13. Videre kan genetiske undersøkelser av et befruktet egg før det settes inn i livmoren (preimplantasjonsdiagnostikk) bare brukes for å undersøke kjønn dersom det er fare for at det fremtidige barnet får en alvorlig, arvelig kjønnsbundet sykdom, jf. bioteknologiloven § 2A-1.

Norge har altså allerede et slikt regelverk som Europarådets Parlamentarikerforsamling oppfordrer medlemslandene til å innføre for å forby kjønnsseleksjon ved assistert befruktning og ved svangerskapsavbrudd.

SPØRSMÅL NR. 191

Innlevert 30. oktober 2012 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 12. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«I et nabovarsel fra Statens vegvesen datert 25.10.12 er det varslet om en vesentlig reguleringsendring for E134 Stordalstunnelen. Til tross for at statsbudsjettet har satt av penger til byggestart i 2013 forutsatt lokalt samtykke til andel av bompenger. Prosjekteringsarbeider avdekket mangler ved en helt ny reguleringsplan.

Når regner statsråden med å legge frem stortingsproporsjonen om E134 Stordalstunnelen og vil denne forsinkelsen bidra til at byggestart ikke kan skje i 2013 slik som forutsatt?»

Svar:

Basert på at det forelå godkjent reguleringsplan og lokalpolitisk tilslutning til et opplegg for delvis

bompengefinansiering av prosjektet E134 Stordalstunnelen, er det i Prop. 1 S (2012-2013) vurdert som aktuelt med bompenger til anleggsstart i løpet av 2013. Det viser seg nå at reguleringsplanen må endres på enkelte punkter. Følgelig er det behov for en nærmere avklaring av hvilke konsekvenser disse endringene vil få for kostnader og finansiering. Samferdselsdepartementet legger til grunn at dette vil få så små konsekvenser som mulig for framdriften til prosjektet, og vil legge fram bompengeproposisjonen så snart ny reguleringsplan foreligger. Anbudsmaterialet vil kunne sendes ut samtidig, med forbehold om Stortingets samtykke. Kontrakt kan ikke inngås før Stortinget har behandlet proposisjonen.

SPØRSMÅL NR. 192**Innlevert 30. oktober 2012 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 7. november 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til to tidligere spørsmål vedrørende tollforskriftens §4-23-5 (14-dagers-regelen). Norske maritime leverandører hevder at tilsvarende regler for andre EU-land ikke foreligger. Både norske rederier, skipshandlere, havner og myndigheter taper på denne provianteringsregelen. Den skaper også unødig byråkrati for tollmyndighetene. Næringen har forventninger til at saken løser seg etter mine tidligere initiativ og svar på dem. Men intet skjer.

Når vil statsråden endre 14-dagers-reglen for proviantering?»

Svar:

Jeg kan opplyse om at Toll- og avgiftsdirektoratet har klart et utkast til høringssak om endringer i tollforskriften § 4-23-5 (14-dagers regelen).

Forslag til endringer bør derfor kunne sendes på alminnelig høring innen kort tid.

SPØRSMÅL NR. 193**Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 7. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Deltar Direktoratet for nødnett i Øvelse Tyr som nå foregår, og vil Direktoratet senere være en del av planlagte øvelse SNØ (Sivil Nasjonal Øvelse) i regi av DSB, eller godtar Justis- og beredskapsministeren at et underordnet organ med sentrale beredskapsoppgaver ikke øver beredskap?»

BEGRUNNELSE:

22. juli understreket viktigheten av et nasjonalt beredskapssystem som fungerer, og at man for å oppnå dette er avhengig av øvelser på tvers av ulike beredskapsgrener og -nivåer.

Øvelse Tyr er politiets nasjonale krisehåndteringsøvelse, som i år gjennomføres fra tirsdag 30. oktober til torsdag 1. november. Øvelsen finner i år sted i Romerike og Oslo politidistrikt. Fokuset i år vil være bekjempelse av alvorlig kriminalitet og terror.

Øvelse Tyr er en stor, nasjonal beredskaps- og kriseøvelse, som er ment å gi en unik mulighet til å avdekke mangler vi kan lære av, gjennom å teste planverk, kapasitet og evne til krisehåndtering. Samhandling med Forsvaret og andre beredskapsaktører står sentralt, samt å øve politiets kompetanse og evne til krisehåndtering.

Svar:

Den 1. november ble øvelse TYR avsluttet. Øvelsen var en nasjonal krisehåndteringsøvelse i regi av politiet hvor blant annet Forsvaret, helse og brann deltok i tillegg til politiet. Hoveddelen av øvelsen foregikk i Oslo og på Gardemoen.

Direktoratet for nødkommunikasjon (DNK) deltok ikke i øvelsen. Nødnett er et viktig verktøy i samhandlingen mellom de ulike beredskapsetatene og en øvelse som TYR gir verdifull informasjon med tanke på kapasitet i nødnettet, og hvordan en best skal legge opp til bruk av Nødnett uavhengig av om direktoratet deltar i øvelser. Av denne grunn overvåket DNK Nødnett nøye under hele øvelsen for å høste nyttig driftsmessig erfaring. DNK vil analysere bruken av Nødnett under øvelsen, og ta initiativ overfor nødetatene for å evaluere hvordan sambandsbruken har fungert og om det ved slike hendelser er behov for tiltak for å oppnå best mulig bruk av sambandet.

Sivil nasjonal øvelse (SNØ) 2012 gjennomføres i to trinn. Del 1 er en øvelse for sentrale og regionale statlige etater, øvelse Orkan12, og vil gjennomføres i uke 48 d.å. Del 2 (SNØ12) er en øvelse for berørte departementer, og vil være basert på samme scenario som Orkan12. Funn og problemstillinger som kommer opp i Orkan12 vil bli løftet inn i SNØ12 og således bli en del av scenario for SNØ12.

DNK vurderer fortløpende hvilke øvelser det er hensiktsmessig å delta på. Øvelsen Orkan 12 foregår primært i hovedsak i områder der Nødnett ikke er utbygget. DNK opplyser at de har deltatt i deler av planleggingen av Orkan 12 og at de etter forespørsel og ved behov vil delta i sluttplanleggingen. Direktoratet opplyser også at de vurderer å delta med en observatør under øvelsen. Direktoratet opplyser videre at de skal gjennomføre interne øvelser knyttet til intern varsling, krisehåndtering og stabsarbeid. Videre

at øvelse sammen med leverandøren planlegges gjennomført i 2013, at de vurderer deltakelse i Øvelse Barents Rescue 2013. DNK opplyser også at de er involvert i planleggingen av, og skal delta på Øvelse Østlandet 2013 i regi av NVE.

Etter min vurdering tilsier dette at DNK i en situasjon hvor mye av direktoratets ressurser skal brukes på å etablere Nødnett i hele landet, også finner tid til å gjennomføre øvelser på beredskapsfeltet.

SPØRSMÅL NR. 194

Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 9. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Det første snøfallet i Oslo-området mandag 29. oktober 2012 skapte kaotiske tilstander i flytrafikken, med store konsekvenser for de reisende på grunn av problemer med trafikkavviklingen på Oslo lufthavn Gardermoen.

Vil statsråden forsikre seg om en grundig gjennomgang av hva som førte til at landets hovedflyplass ikke takler et moderat snøfall bedre?»

Svar:

Årets første snøfall på Gardermoen medførte store mengder snø. Avinor melder om at det lokalt på flyplassen i tidsrommet kl. 00-09 ble målt 19 mm nedbør. Det tilsvarer ca. 19 cm snø. Det sluttet å snø ca. kl. 11 på formiddagen og totalt ble det målt ca. 21 cm snø. Snøen var våt og tung. Brøytearealet ved flyplassen er på 2,1 millioner m² og 20 cm. på dette arealet medfører en håndtering av over 400 000 m³ snø denne dagen. Snøfallet mandag 29. oktober var etter Avinors erfaring betydelig. Typen snø og temperaturforholdene er utfordrende med hensyn til å skape gode friksjonsforhold på banesystemene.

Ingen deler av flyplassen var stengt grunnet de store snømengdene, men Avinors konsept er at de brøyter i fastlagte mønstre og kjører rundt på flyplassen slik at de stenger en rullebane i maksimalt 15 minutter for brøyting mens den andre er åpen. Den aktuelle dagen ble det brøytet i 12 timer uten stans.

Det er av sikkerhetsmessige hensyn, strenge kvalitetskrav til overflaten på rullebanesystemet for at flytrafikken skal kunne gå.

Ifølge Avinor har Oslo lufthavn, hele døgnet i perioden fra oktober til april, 27 egne ansatte til stede for å utføre vintervedlikehold. I tillegg var det den aktuelle dagen 29 bemannede maskiner fra innleide entreprenører til stede. Oslo lufthavn har også betydelige maskinelle ressurser for vintervedlikehold. Alt nødvendig utstyr var virksomt under snøfallet.

Oslo lufthavn registrerte 295 flyavganger mandag 29. oktober og utførte avising på 265 av flyene. Under slike forhold tar avising lang tid, da mye tung snø må fjernes fra flyene.

Avising blir utført på egne plattformer ved rullebaneenden. Ca. kl. 05.30 om morgenen skiftet den registrerte vindretningen i høyere luftlag. Dette medførte at Avinor måtte snu landingsretningen og dermed flytte avisingsplattformen fra syd på vestre bane til nord på østre bane. Kjøreavstanden mellom disse er omtrent 4 km, og det er en kolonne på 20 spesialkjøretøy som må flyttes. Etter noe tid snudde vindretningen igjen, og et nytt skifte måtte gjennomføres. Slike skifter medførte naturlig nok at trafikkavviklingen ble hemmet noe.

Basert på tilbakemeldingen fra Avinor mener Samferdselsdepartementet at Avinor håndterte denne krevende situasjonen på en tilfredsstillende måte. Departementet innser at det ved slike krevende værforhold ikke er til å unngå at trafikken blir noe forsinket.

SPØRSMÅL NR. 195**Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 8. november 2012 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Arbeiderpartiet har sittet i førersetet i Regjeringen i over 7 år. Gang på gang har man verbalt gitt uttrykk for at det anbudsregimet regjeringen har innført overfor ideell sektor ikke har vært heldig. I avisen Vårt Land uttaler kulturminister Tajik at dette må man se nærmere på. Det samme har man lovet Stortinget, bl.a. etter forslag fra KrF.

Hvilke konkrete endringer vil regjeringen foreta i det nåværende anbudsregimet?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålet henviser særlig til hvilke praktiske følger det får at Regjeringen har inngått en samarbeidsavtale med hovedorganisasjonen Virke, Frivillighet Norge og Ideelt Nettverk, samt KS Bedrift. Samtidig skjer det en nedleggelse av rusinstitusjoner i Helse Sør-Øst, f.eks. i Østfold, på tross av at tilbudene anses å være kvalitativt gode.

Svar:

Regjeringen inngikk 3. oktober i år en samarbeidsavtale med ideell sektor om leveranser av helse- og sosialtjenester. Jeg ønsker at samarbeidsavtalen skal bidra til å synliggjøre de ideelle organisasjonenes særtrekk og kvaliteter, og å styrke den viktige rollen ideelle aktører spiller i den norske velferdsstaten. Regjeringens mål er et best mulig tjenestetilbud til befolkningen, og dette målet vil være førende for vårt arbeid med samarbeidsavtalen. De ideelle aktørene kan med deres engasjement, kunnskap og kompetanse, bidra til å forbedre og videreutvikle tjenestetilbudet for pasienter og brukere.

Et av de viktigste punktene i samarbeidsavtalen er opprettelsen av et dialogforum. I dette forumet skal regjeringen og ideell sektor møtes en til to ganger i året for å drøfte aktuelle problemstillinger knyttet til leveranser av helse- og sosialtjenester, og de ideelle organisasjonenes rolle og arbeidsvilkår som tjenesteleverandører.

Regelverket om offentlige anskaffelser har et handlingsrom som i større grad kan utnyttes for å sikre best mulig tjenester for brukere og pasienter til riktig pris. Dette forutsetter at offentlige oppdragsgivere har kunnskap om handlingsrommet knyttet til blant annet fastsettelse av kvalitetskrav, kontraktslengde, kontraktsform og muligheten for å reservere kontrakter for ideelle organisasjoner m.m. Jeg har derfor gitt direktoratet for forvaltning og IKT (Difi)

oppdrag å utarbeide en veileder for offentlige anskaffelser av helse- og sosialtjenester. De ideelle organisasjonene medvirker i arbeidet med veilederen.

Mange ideelle aktører opplever at deres kvaliteter ikke blir fanget opp på en god måte i de kvalitetskriteriene som offentlige virksomheter benytter i anbudskonkurranser. Departementene og deres underliggende virksomheter skal bidra til å videreutvikle gode kvalitetskriterier og -krav. En viktig del av dette arbeidet vil være å identifisere hvordan særtrekk ved ideelle aktørers tilbud kan tilføre økt kvalitet til tjenestene og hvordan slike kvaliteter kan vektlegges.

Langsiktige relasjoner og stabilitet over tid er viktig for mange helse- og sosialtjenester, både for brukerne, for å få samfunnsøkonomisk riktige investeringer og for å bygge gode kompetansemiljøer. Regjeringen vil kreve at departementenes underliggende virksomheter skal ta hensyn til dette i sine anskaffelsesstrategier. Jeg mener dette kan være et viktig tiltak for mange av de ideelle aktørene som representerer sterke og tradisjonsrike kompetansemiljøer.

Helse Sør-Øst RHF har for eksempel for første gang inngått løpende avtaler med private ideelle institusjoner som gir tilbud til rusmiddelmisbrukere. Tidligere har Helse Sør-Øst i flere år hatt tidsbegrensete avtaler på maksimum fire år. Helse Sør-Øst tror de løpende samarbeidsavtalene kan gi de ideelle institusjonene større forutsigbarhet og større fleksibilitet i utviklingen av tilbudet for pasientene, og at de løpende avtalene kan legge forholdene til rette for et tettere samarbeid.

Det har vært tvil om kjøp av tjenester som innebærer utøvelse av offentlig myndighet er unntatt fra anskaffelsesregelverket. Blant annet har Klagenemda for offentlige anskaffelser (KOFA) konkludert med at et slikt unntak ikke kan innfortolkes i norsk rett. Regjeringen har derfor, gjennom en endring i anskaffelsesforskriften, klargjort at unntaket gjelder. Dette innebærer for eksempel at avtaler om institusjonsplasseringer, når institusjonen gis vidtrekkende beføyelser til både å beslutte tvang og til å utøve tvang, ikke omfattes av anskaffelsesregelverket. Dette kan for eksempel gjelde visse plasseringer av barn på barnevernsinstitusjon.

Det har de siste årene vært en økende kritikk av det norske anskaffelsesregelverket. Kritikken har i stor grad vært rettet mot de særnorske reglene, dvs. den delen av reglene som ikke følger av Norges internasjonale forpliktelser. Regjeringen har derfor be-

stemt at det skal nedsettes et offentlig utvalg som skal gjennomgå den særnorske delen av regelverket og vurdere i hvilken grad vi skal ha slike regler. Målet er å forenkle og forbedre anskaffelsesregelverket. Utvalget skal i sine vurderinger ta hensyn til de særegne forholdene ved helse- og sosialtjenester, og viktigheten av at kompetente tjenesteleverandører finner det attraktivt å levere sine tjenester til det offentlige.

Det foregår også en prosess i EU for å forenkle dagens anskaffelsesregelverk og EU-kommisjonen har fremlagt forslag til nye anskaffelsesdirektiver. Kommisjonen foreslår bl.a. en plikt til å kunngjøre anskaffelser av helse- og sosialtjenester i hele EØS-området. Det endelige resultatet av dette forslaget påvirker hvilket handlingsrom vi har i Norge til å utfor-

me særegne regler for helse- og sosialtjenester. Forslagene behandles nå i EU-rådet og EU-parlamentet, og nye direktiver er ventet vedtatt i løpet av våren 2013.

Det offentlige utvalget som regjeringen skal nedsette, må ta hensyn til de rammene som legges gjennom prosessen som nå pågår i EU. Regjeringen har søkt å påvirke denne prosessen. Regjeringen har bl.a. sammen med Island og Liechtenstein utarbeidet et felles EØS-EFTA posisjonsnotat til de nye direktivforslagene, der vi argumenterer for at helse- og sosialtjenester ikke bør være omfattet av EUs anskaffelsesdirektiver. Vi følger fortsatt dette arbeidet tett og jobber for å påvirke regelverket i riktig retning.

SPØRSMÅL NR. 196

Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 7. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Staten har ingen skrupler med å ta seg til rette på privat grunn. Vann fra en veigrøft langs Fv. 825 i Skånland kommune ledes til sjøen via en bekk over en privat eiendom. Grunneieren har aldri akseptert dette. Vannet som ledes via eiendommen ødela et naust i 2010 i forbindelse med ekstremvær.

Hvorfor mener regjeringen at det er utenkelig at en grunneier i en slik situasjon skal få ulempeerstatning, og kan SVV pålegge grunneier å vedlikeholde grøften uten avtale og kompensasjon?»

BEGRUNNELSE:

Statens vegvesen lagde i 1974 en grøft langs Fv. 825 med en lengde på 120-130 meter, der vann fra flere eiendommer ble ledet til en liten bekk på grunneiers tomt. Grunneier er av Statens Vegvesen pålagt å vedlikeholde grøft fra Fv. 825 i en lengde av 60-80 meter. Forhandlinger mellom grunneier og Statens Vegvesen førte ikke fram. Grunneier påberopte seg ulempeeserstatning - blant annet på grunn av ulempe med vann fra veien. Det er ikke tegnet kontrakt mellom partene. I 2010 førte ekstremvær med vann fra Fv. 825 til skade på naust tilhørende grunneier. Etter skade er saken blant annet tatt opp med Statens Vegvesen. Grunneier har tilskrevet Samferdselsdeparte-

mentet to ganger, nemlig 06.01.2011 og 15.03.2012. Svaret som kom tilbake var at den aktuelle veistrekningen er en fylkesvei som Troms fylkeskommune har ansvaret for. Fylkesmannen i Trom, Svein Ludvigsen, er tilskrevet 28.08.2011 og 20.10.2011, og grunneier ble da henvist til Statens vegvesen.

Svar:

Staten ved Samferdselsdepartementet kan ikke uttale seg til denne konkrete saken da den aktuelle vegstrekningen er en fylkesveg.

Staten er kun vegstyremakt for riksvegene, og fylkeskommunen er vegstyremakt for fylkesveger. Dette fremgår av vegloven § 9 andre ledd.

Det fremgår av begrunnelsen for spørsmålet at Samferdselsdepartementet to ganger har påpekt dette ved å vise til at den aktuelle vegstrekningen er en fylkesveg som Troms fylkeskommune har ansvaret for. Samferdselsdepartementet er kjent med at grunneier har skrevet til og har fått svar både fra Statens vegvesen og fra Fylkeskommunen som er vegeier. Grunneier har fått orientering om hva som er vegeiers standpunkt i saken og begrunnelsen for dette. Grunneier ser ut til å være uenig i dette standpunktet, og han godtar ikke begrunnelsen for dette. I slike saker er Si- vilombudsmannen klageinstans.

SPØRSMÅL NR. 197**Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 9. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Norges Bondelag har reagert på at 5 340 dekar dyrket jord i Norge kan forsvinne dersom transportatenes forslag til Nasjonal Transportplan (NTP) blir vedtatt, og dette er 78 prosent mer dyrket jord enn forrige NTP. Det er naturlig å anta at en regjering med en samferdselsminister fra Senterpartiet prioriterer annerledes enn transportetatene, når vi vet hvor nære bånd det er mellom Senterpartiet og Norges Bondelag.

Hvor mange dekar dyrket jord vil bli borte i regjeringens forslag til NTP 2014-2023?»

Svar:

Jeg takker for spørsmålet, og setter pris på at representanten Hoksrud er opptatt av jordvernhensyn. Nasjonal transportplan (NTP) 2014-2023 legges fram våren 2013. Først etter at NTP er lagt fram (og behandlet av Stortinget) er det mulig å si noe mer om

antall dekar dyrket jord som vil bli berørt av nye samferdselsprosjekter.

Regjeringen har som mål å avgrense inngrep i dyrka mark i forbindelse med samferdselsprosjekter. Det skal tas jordvernhensyn i planlegging og gjennomføring. For hvert enkelt prosjekt forsøker man å gjøre inngrepet minst mulig og kompensere for dette. I inneværende NTP har det i siste fireårsperiode blitt omdisponert mindre dyrka jord til samferdselsformål enn antatt. Beregnet virkning i handlingsprogrammet (2010-2013) var at 1360 dekar dyrka jord ville gå tapt til transportformål (unntatt luftfart), mens den ventede virkningen etter fire år er redusert til 980 dekar dyrka jord. Til vegformål er det omdisponert 920 dekar. Dette er vesentlig lavere enn forutsatt i Statens vegvesen sitt handlingsprogram, noe som skyldes mer presise kartlegginger etter hvert som prosjektene har blitt gjennomført, utsetting av prosjekter og feilregistreringer i prosjektfasen.

SPØRSMÅL NR. 198**Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel****Besvart 9. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«I anbudsokumentet for kortbanenettet fra Samferdsledepartementet er det vist til at det skal vere 4 direkte flyavgangar mellom Sogndal og Oslo. Dette er ikkje gjennomført av Widerøe i dag. Eit samrøystes Fylkesutval i Sogn og Fjordane gjorde følgjande vedtak i sak 62/12. Fylkesutvalet i Sogn og Fjordane kan ikkje akseptere at Widerøe bryt krava i anbudet til 4 direkte avgangar mellom Sogndal og Oslo.

Kva vil statsråden gjere for at Widerøe skal oppfylle anbodsvilkåra med 4 direkteavgangar mellom Sogndal og Oslo?»

Svar:

Fylkesutvalet i Sogn og Fjordane gjorde både eit vedtak om å be Widerøe finne andre løysingar som

sikrar behovet for eit ettermiddagsfly frå Sandane lufthamn, Anda, og eit vedtak om fire direkte avg. frå Sogndal.

Samferdselsdepartementet har i møter med Widerøe forsøkt å få til ei løysing som ivaretek fire direkteavgangar mellom Sogndal og Oslo, og ei fjerde avgang dagleg mellom Sandane og Oslo. Ei slik løysing lar seg, ifølgje Widerøe, ikkje gjennomføre.

Departementet sendte eit brev og bad fylkeskommunen om å gjere ei prioritering mellom dei to alternativ. Svaret frå fylkeskommunen var at det er opp til departementet å gjere ei slik prioritering.

Departementet godkjente så Widerøe sitt ruteprogram etter ei totalvurdering av rutetilbodet. Widerøe har sagt at den tilrådde ruteløysinga er den som gjer størst trafikk for Sogndal/Sandane samla sett, og at korkje Sogndal eller Sandane åleine kan fylle ein slik avgang midt på dagen. I begge retningar vil ruta mel-

lom Oslo og Sogndal uansett ha fleire avgangar enn det er sett krav om.

Widerøe har òg tilbydd å snu rekkjefølgja på anløpa slik at retninga Sogndal-Oslo har fire direkteav-

gangar, medan Oslo-Sogndal har tre. Departementet har ved godkjenninga av ruteprogrammet bedt Widerøe om å vise omsyn til lokale ønskjer i vurderinga av om rekkjefølgja skal snuast eller ikkje.

SPØRSMÅL NR. 199

Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel

Besvart 7. november 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«STX Norway Florø står framføre ei svært spennande utvikling innan riggservice. Verftet har alle føresetnader for å bli eit viktig verft på dette området. Utdjupinga av innseglinga til Florø er tidskritisk når det gjeld å kome i posisjon til oppdrag. Det må gjennomførast i 2013. Planane om utdjuping til 16 meter er klare. Kystverket har kapasitet til å starte opp, men prosjektet er ikkje med i NTP for 2010-2019.

Kva vil statsråden gjere for å framskande arbeidet med utdjuping av innseglinga til Florø?»

GRUNNGJEVING:

Florø har ein av dei fem maritime industriinkubatorane som vart etablert i 2010 som ein del av verftspakken til regjeringa. Verftet STX Norway Florø er morselskap for inkubatoren som er organisert gjennom Fram Flora AS. Andre partnara og medeigarar er Saga Fjordbase, Statoil, GDF SUEZ, bankar og Flora Industri- og Næringsforeining. Eit viktig satsingsområde for STX Norway Florø er service, reparasjon og ombygging av flytande riggar. Verftet og samarbeidspartnarane i industriinkubatoren er i gang med prosjektet Riggservice Florø, der underleverandørane har ein sentral plass. Prosjektet har som første mål å prekvalifisere STX Norway Florø til å ta på seg komplette riggoppdrag saman med ei rekke lokale leverandørar.

Riggoppdrag i Florø vil gje svært store ringverknader for mange verksemdar både lokalt og regionalt. Dette har ein erfaringar med frå tidlegare. Ein vil også få vesentlege ringverknader innan tenesteyting, kommunikasjon, transport og detaljhandel samt offentleg tenesteproduksjon, både frå sjølve riggane og oppdraga på desse, og frå følgefartøy til riggane.

Florø har svært godt utgangspunkt for å kunne tilby og konkurrere om oppdrag på flytande riggar. Om lag ein tredjedel av norsk oljeproduksjon skjer på sokkelen utanfor Sogn og Fjordane. Statoil og ei rek-

ke andre lisenshavarar på denne delen av sokkelen har planar om ei vesentleg opptrapping av leite- og boreaktiviteten. Seglingsdistansen er kort frå alle desse felta til Florø, og Florø har kort innsegling frå ope hav, ca. 6-7 nautiske mil. Frå fleire felt på britisk sektor er det kortare segling til Florø enn til dømes til Aberdeen. Florø kan tilby fasilitetar med eit godt utrusta verft, god infrastruktur, gode kommunikasjonar med flyruter til Oslo, Bergen og Stavanger, og ikkje minst eit etablert og breitt leverandørnettverk for riggoppdrag både lokalt og regionalt. I vår vart det etablert ei Maritim Foreining Sogn og Fjordane som frå starten har 46 medlemsbedrifter og sysselset om lag 4 000 personar. Medlemsbedriftene vil også utgjere eit stort leverandørnettverk.

Vekstprognosane for maritime og offshoreretta bedrifter i Florø syner ein auke frå 2011 til 2018 på om lag 1800 arbeidsplassar. Realisering av planane om satsing på rigg vil i periodar sysselsette meir enn 1000 personar hos STX og deira underleverandørar. I tillegg kjem ringverknadane både lokalt og regionalt, som også vil bli store.

STX Norway Florø har konkrete planar om utviding av kaiene sine slik at verftet kan ta i mot fleire riggar på same tid, og utdjuping av hovudkaia til minimum 20 meter innan 2013. Dei totale investeringane innan riggsatsing vil vere i størrelseorden 50-70 millionar kroner. Kystverket sine planar og avgjerder når det gjeld djupne på innseglinga til Florø vil vere avgjerande for å realisere desse planane.

Riggmarknaden er styrt av 5 og 10 års klassingar. I 2013 er det berre 4 riggar som har sertifikat som treng fornying/klassing, 3 av desse har allereie vart verft. I 2014 er det 13 riggar som skal til klassing. I tillegg kjem det relativt mange nybygg frå verft i Austen som skal til verft i Norge til godkjenning. Der er berre 3 verft som har spesialisert seg på denne typen oppdrag i Norge, og fleire posisjonere seg i denne marknaden. Florø har sjansen til å bli verft nummer 4 og ein slik posisjon må oppnåast i 2013. Om

ein ikkje greier dette vil Sogn og Fjordane mest truleg miste nok ei spennande og framtidsretta industri-mogelegheit.

Den usikkerheita som knyter seg til oppstart på utdjupinga av innseglinga til Florø gjennom rulleringa av NTP er såleis svært skadeleg for dei planane STX Norway ønskjer å gjennomføre. Det er avgjerande at statsråden omgåande tek tak i dei utfordringane innseglinga til Florø skapar for STX Norway Florø og legg til rette for ei omfattande satsing i Florø.

Svar:

Tiltaket er ikkje med i NTP 2010-2019, og med bakgrunn i dette er det ikkje sett av budsjettmidlar til tiltaket for 2013. Tiltaket er heller ikkje teke med i forslaget frå Kystverket til NTP 2014 - 2023.

Det er rett at Kystverket har utarbeidd forprosjekt for tiltaket i nært samarbeid med brukarane, og dei har avklart grunnlaget for det vidare planleggings- og prosjekteringsarbeidet. Forprosjektet har teke utgangspunkt i ei utdjuping til minus 16 meter, og ei førebels kostnadsvurdering viser at tiltaket har ei kostnadsramme på ca. 38 mill kr.

I Kystverket sitt forslag til prosjekter er innseglinga til Florø ikkje med, verken i første eller andre planperiode. Eg kan heller ikkje sjå at fylkestinget har uttalt seg om dette prosjektet.

Etter at planforslaget vart lagt fram har Kystverket orientert departementet om at utdjuping av innseglinga til Florø er eit viktig prosjekt for Sogn og Fjordane. I samband med framlegginga av stortingsmeldinga om Nasjonal Transportplan 2014-2023 vil eg difor vurdere dette prosjektet opp mot det andre prosjekta som Kystverket har lagt fram.

SPØRSMÅL NR. 200

Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 7. november 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Det vises til oppslag i blant annet TV2, 25. oktober, om at en varetektsfengslet islamist mottar 4815 kroner fra Nav ukentlig.

Kan statsråden bekrefte at dette medfører rettighet, og også hvilken type vedtak som er fattet og av hvem på hvilket grunnlag hvis da islamisten mottar penger fra Nav?»

BEGRUNNELSE:

Den norskfødte islamisten har vært, ifølge TV2, uten arbeid siden han sa opp jobben i sommer. På grunn av dette fikk han åtte ukers karantene slik at han ikke kunne motta stønad fra Nav, men etter karantenen fikk han et vedtak fra Nav om å motta dagpenger.

TV2 mener å kunne avsløre at islamisten har et vedtak på at han hver uke får 4815 kroner fra Nav. Dette utgjør utbetalinger på 19 000 kroner hver måned.

Svar:

Jeg har ikke anledning til å kommentere hvorvidt en navngitt person mottar trygdeytelser, og på hvilket grunnlag en eventuell ytelse er tilstått og beregnet.

Jeg kan imidlertid gi en generell redegjørelse for regelverket, og gi kommentarer på mer generelt grunnlag.

Et av hovedvilkårene for rett til dagpenger, er å være reell arbeidssøker. Det innebærer at man aktivt må søke arbeid og være villig og i stand til å ta imot tilbud om arbeid eller arbeidsrettet tiltak, som hovedregel når som helst og hvor som helst i landet. Dette vilkåret følger av folketrygdloven § 4-5. En arbeidstaker som selv sier opp, kan få dagpenger, men må vente i 8, 12 eller 26 uker avhengig av de konkrete forholdene (forlenget ventetid). Denne regelen er nedfelt i folketrygdloven § 4-10.

En person som oppholder seg i varetektsfengsel, vil normalt ikke være i stand til å ta imot tilbud om arbeid eller arbeidsrettet tiltak. Vedkommende vil dermed ikke kunne anses som reell arbeidssøker. Dette innebærer at dagpengene ikke vil kunne utbetales for dager hvor en stønadmottaker sitter i fengsel. Når det er sagt, så gjør jeg oppmerksom på at dagpengene utbetales etterskuddsvis. Dette innebærer dermed at en stønadmottaker i visse tilfeller vil kunne få utbetalt dagpenger mens vedkommende faktisk sitter i fengsel, men som gjelder en periode forut for fengslingen.

Utbetalingen av dagpenger beregnes på grunnlag av opplysninger som er oppgitt på det innsendte meldekortet. På meldekortet skal dagpengemottakeren bl.a. svare på om vedkommende er forhindret fra å kunne ta arbeid og hvilke dager dette gjelder. En som blir fengslet i løpet av en meldeperiode, skal dermed krysse av for at vedkommende er forhindret fra å ta arbeid, og krysse av for antall dager vedkommende er i fengsel i den aktuelle meldeperioden. Dagpenger vil da ikke bli utbetalt for disse dagene.

En person som blir varetektsfengslet, vil trolig ofte være forhindret fra å sende inn meldekortet. Der som meldekortet uteblir eller sendes inn for seint, vil utbetalingen bli redusert eller falle bort for den aktuelle meldeperioden. Etter en uke vil vedkommende ikke lenger være registrert hos Arbeids- og velferds-etaten, og må da aktivere seg på www.nav.no eller kontakte NAV-kontoret for å bli registrert igjen. Er dagpengesaken blitt stanset, må man kontakte NAV-kontoret sitt for å få gjenopptatt denne.

I folketrygdloven §§ 4-11 og 4-12 er det fastsatt regler for hvordan dagpengegrunnlaget skal fastsettes og hvordan dagpengene skal beregnes. Det frem-

går her at størrelsen på dagpengene fastsettes ut fra den inntekten søkeren hadde det siste avsluttede kalenderåret eller ut fra gjennomsnittet av de tre siste avsluttede kalenderårene (dagpengegrunnlaget). Inntekt over 6 G tas ikke med i dagpengegrunnlaget. Dagpengene per dag utgjør 2,4 promille av dagpengegrunnlaget, noe som gir en kompensasjon på om lag 62,4 % av søkerens tidligere inntekt. Maks. brutto dagpenger per måned (ekskl. barnetillegg og ferietillegg) utgjør etter dette om lag kr 25 600, mens minste mulige utbetaling per måned utgjør om lag kr 4 270.

Det har vært bred politisk enighet om at utbetalte dagpenger innenfor visse grenser skal avhenge direkte av tidligere inntekt, slik at en høy inntekt før ledigheten gjør at man får høyere dagpenger. Dette prinsippet, som er i tråd med arbeidslinja, betyr at også ledige som har hatt middels eller høyere inntekter slipper å gå sterkt ned i levestandard, herunder bostandard. Det betyr videre at det vil være forskjeller i hva ulike personer får utbetalt i dagpenger, og at dagpengene for mange vil kunne være høyere enn både minimumsnivået for dagpenger og andre ulike minstetelser i trygde- og pensjonssystemet.

SPØRSMÅL NR. 201

Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 7. november 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Rapporten NOU 2012: 6 Arbeidsrettet tiltak, også omtalt som Brofoss-utvalget, har nå vært ute på høring. Utvalget leverte i sin tid enn innstilling med forslag til tre ulike modeller som kunne være aktuell når det gjelder den fremtidige organiseringen av arbeidsrettet tiltak.

Vil statsråden legge til rette for at det utarbeides en stortingsmelding om fremtidens arbeidsrettede tiltak, og eventuelt når ser statsråden at en slik melding kan legges frem for Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

NOU 2012: 6 Arbeidsrettet tiltak, også omtalt som Brofoss-utvalget, leverte sin rapport om arbeidsrettede tiltak for personer med nedsatt arbeidsevne, til daværende arbeidsminister Hanne Bjurstrøm den

9. februar i år. Rapporten ble deretter sendt på høring, og hvor høringsfristen ble satt til den 13. juli 2012.

I utvalgets innstilling fremkommer det at utvalget ikke er enstemmig i sine anbefalinger men at det foreslås tre ulike modeller for hvordan dette arbeidet kan organiseres i fremtiden.

Svar:

NOU 2012: 6 Arbeidsrettede tiltak drøfter en rekke spørsmål av stor betydning for framtidens innretting av de arbeidsrettede tiltakene for personer med nedsatt arbeidsevne. Arbeidsdepartementet vurderer for tiden hvordan innstillingen skal følges opp. Regjeringen vil komme tilbake til Stortinget på en egnet måte. Det er for tidlig å si om dette vil skje i form av en stortingsmelding.

SPØRSMÅL NR. 202**Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 14. november 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Deler statsråden tidligere arbeidsminister Bjurstrøms syn på at det bør være en videre adgang til midlertidig ansettelse i staten fordi oppsigelsesvernet er sterkere og kan statsråden i så fall forklare hvorfor det bør være slik, eller er statsråden åpen for å se på om vi bør ha samme regler i statlig, kommunal og privat sektor for å sikre et anstendig arbeidsliv for alle sektorer?»

BEGRUNNELSE:

Da Stortinget i mai debatterte stortingsmeldingen om arbeidsliv (Meld. St. 29 (2010–2011) Felles ansvar for eit godt og anstendig arbeidsliv, arbeidsforhold, arbeidsmiljø og sikkerheit) utfordret undertegnede daværende arbeidsminister om midlertidige ansettelser. Bakgrunnen for spørsmålet var at Venstre foreslo like regler for statlig, privat og kommunal sektor. Det er i dag en større adgang til midlertidig ansettelse i staten enn i privat og kommunal sektor. Undertegnede fulgte opp med skriftlig spørsmål, Dokument nr. 15:1595 (2011–2012).

Venstre mener i likhet med flertallet i Arbeidslivsløvutvalget (NOU 2004: 5) at det også i kommunal og privat sektor bør være adgang til å ansette midlertidig i situasjoner som er nevnt i tjenestemannsloven § 3 nr. 2. Undertegnede stilte derfor statsråden spørsmål om hvorfor det er greit med egne regler for midlertidighet for statlige ansatte, men ikke i andre sektorer.

Daværende statsråd, Hanne Inger Bjurstrøm, forklarte at ulike regler om midlertidig ansettelser skyldes at statlige ansatte har et noe sterkere stillingsvern enn arbeidsmiljøloven: "Tjenestemannsloven gir generelt et noe sterkere stillingsvern enn arbeidsmiljøloven. Motsatsen til dette er at det er en noe større adgang til midlertidig ansettelse i staten enn i arbeidslivets ellers", svarte Bjurstrøm.

Undertegnede kjenner til tjenestemannslovens bestemmelser om oppsigelsesvern, og såkalt "sterkt stillingsvern" etter tjenestemannsloven § 10. Undertegnede er imidlertid spørrende til hvorfor ansatte i

staten skal ha et annet stillingsvern og andre regler for midlertidig ansettelse enn ansatte i kommunal og privat sektor.

Svar:

La meg først få slå fast at regjeringens politikk på dette området er klar: Fast ansettelse skal være hovedregelen i arbeidslivet og midlertidige ansettelser skal begrenses. Dette er utgangspunktet både i privat og i offentlig sektor.

I privat og kommunal sektor reguleres stillingsvernet og adgangen til midlertidig ansettelse av arbeidsmiljøloven. For statsansatte regulerer tjenestemannsloven disse spørsmålene. Siden den første tjenestemannsloven av 15. februar 1918 har ansatte i staten vært omfattet av særskilte stillingsvernsregler.

Tjenestemannsloven gir generelt et noe sterkere stillingsvern enn arbeidsmiljøloven. Samtidig gir den en noe større adgang til midlertidig ansettelse. Reglene knytter seg blant annet til enkelte særpregede arbeidsforhold i statstjenesten.

Vilkårene for opphør av midlertidig ansettelse er også regulert noe forskjellig i tjenestemannsloven og arbeidsmiljøloven. Dette ble beskrevet i arbeidsministerens svar på spørsmål om samme tematikk i juni i år (dokument nr. 15:1595 (2011–2012)). Det fremgikk der at oppsigelsesvernet er sterkere for enkelte typer midlertidig ansatte i staten enn etter arbeidsmiljøloven.

Når reguleringen for midlertidige ansettelser skal vurderes, blir det dermed galt å bare se på "inngangskriteriene" for å kunne ansettes midlertidig. Man er nødt til å se på helheten i reguleringen.

Når det gjelder arbeidsmiljøloven, mener jeg denne ivaretar behovet for midlertidige ansettelser svært godt. Det er i dag omlag 200 000 midlertidig ansatte i norsk arbeidsliv. Det må derfor sies å kunne være gode muligheter for å kunne få seg midlertidig ansettelse for personer som ønsker seg dette som en måte å komme inn i arbeidslivet på. For arbeidsgivere med midlertidig arbeidskraftbehov gir arbeidsmiljølovens regler anledning til midlertidig ansettelse.

SPØRSMÅL NR. 203**Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 7. november 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Fiskeri og kystministeren kunne i november 2011 informere Stortinget om at den norske, svenske og danske statsråden med ansvar for fiskeripolitikk hadde inngått en avtale om utkastforbud i Skagerrak gjeldende fra og med 1. januar 2013. Statsråden viste til at dette var en milepæl innen den felles fiskeriforvaltningen. Nå viser det seg at både Sverige og Danmark utsetter ikrafttreddelsen av dette utkastforbudet.

Hva vil statsråden nå foreta seg i denne saken og hvordan vil statsråden informere Stortinget om det inntrufne?»

Svar:

Det er riktig som representanten Nesvik skriver at ministrene med ansvar for fiskeri fra Norge, Sverige og Danmark 23. november 2011 signerte en felles erklæring om å innføre forbud mot utkast av fisk i Skagerrak. Dette ble Stortinget også informert om i Meld. St. 25: Fiskeriavtalane Noreg har inngått med andre land for 2012 og fisket etter avtalane i 2010 og 2011. Denne meldingen er nå i komiteen og skal behandles 4. desember i år.

Norge og EU forhandlet i 2012 om en avtale for å implementere utkastforbudet. Avtalen ble undertegnet 4. juli 2012, altså like etter at ovennevnte melding ble oversendt Stortinget. Avtalen inneholder flere elementer, blant annet innføring av nye tekniske reguleringer og forbud mot utkast.

Representanten viser til at Sverige og Danmark har utsatt ikrafttreddelsen av avtalen. Saken er imidlertid slik at Norge i oktober i år ble muntlig orientert

av Europakommisjonen om at EU ikke vil rekke å få på plass det nødvendige lovverket før årsskiftet, slik som planlagt. Uten dette lovverket er det vanskelig for Danmark og Sverige å implementere et utkastforbud.

Avtalen omfatter også nye tekniske regler for mer selektivt fiskeredskap, blant annet sorteringsrist i reketrål. Dette vil redusere uønsket bifangst og dermed utkast. Både Sverige og Danmark har signalisert at de planlegger å innføre dette regelverket på nasjonalt nivå, dvs. for egne fartøy fra 1.1.2013, selv om regelverket på fellesskapsnivå ikke er på plass. Norge vil selvfølgelig også innføre disse reglene. Samlet sett vil dette bidra til en bedre ressursforvaltning i Skagerrak.

I norsk sone i Skagerrak vil også utkastforbudet gjelde fra nyttår i tråd med den opprinnelige avtalen.

Jeg vil ta denne saken opp med mine kollegaer i Sverige og Danmark for å se på hvordan prosessen kan gå mest mulig smidig. Selv om deler av avtalen blir forsinket, ser jeg frem mot en bedre forvaltning og et styrket samarbeid om fiskeri i Skagerrak.

De årlige kvoteforhandlingene mellom Norge og EU starter i slutten av denne måneden. Her vil vi selvsagt be EU redegjøre for status og fremdrift vedrørende implementering av avtalen.

Representanten Nesvik spør også hvordan jeg vil informere Stortinget om saken. Ministererklæringen ble omtalt i Meld. St. 25: Fiskeriavtalane Noreg har inngått med andre land for 2012 og fisket etter avtalane i 2010 og 2011. Siden dette er en årlig melding til Stortinget, vil det være naturlig å informere om denne saken i neste melding som vil bli fremmet våren 2013.

SPØRSMÅL NR. 204**Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 6. november 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Den Palestinske lederen Abbas har varslet at de kommer til å legge frem en søknad i FN umiddelbart etter at det amerikanske valget er unnagjort om å få en høynet status for Palestina på linje med det som

bl.a. Vatikanet har i dag. Dette blir det sterkt advart mot fra mange hold all den tid at det fra amerikansk side er blitt varslet om at dersom dette vedtas stanses støtten til FN. Dette vil kunne få store konsekvenser for FNs drift.

Hvordan vil den norske regjeringen forholde seg i en slik stemmegivning dersom dette skjer?»

Svar:

President Abbas varslet i sin tale til FNs generalforsamling 27. september i år at palestinerne vil legge fram en resolusjon for FNs generalforsamling og be om oppgradert status som ikke-medlemsstatsobservatør på linje med Vatikanstaten. Tidspunktet for når denne resolusjonen skal legges fram, er ikke fastsatt. Abbas har signalisert at den ikke vil legges fram før etter det amerikanske valget 6. november, og det har også kommet signaler fra palestinsk side om at dette kan skje senere.

Det har vært stillstand i forhandlingene mellom Israel og palestinerne siden september 2010. Samtidig fortsetter Israel å bygge og utvide bosettinger på okkupert land i strid med internasjonal lov og FNs resolusjoner, noe som truer grunnlaget for en tostatsløsning. Giverlandsgruppen AHLC, som Norge leder, erklærte i 2011 på bakgrunn av rapporter fra Verdensbanken, IMF og FN at de palestinske institusjonene fungerer på et nivå som er over terskelen for en fungerende stat, og at de på dette området ikke sto tilbake for etablerte stater. Samtidig er det vesentlig at palestinerne er rede til å påta seg statsbærende ansvar.

Begge disse forholdene danner grunnlag for at palestinerne har varslet at de vil legge fram en resolusjon i FNs generalforsamling der de vil be om oppgradert status. Palestinerne har også sagt at de deret-

ter ønsker å gjenoppta forhandlinger med Israel om sluttstatusspørsmålene.

Norge vil først ta stilling til vår stemmegiving når vi har sett teksten til resolusjonen som palestinerne legger fram.

Vi er kjent med advarslene om at det kan ventes negative reaksjoner på en slik resolusjon som kan ha konsekvenser for finansiering av Den palestinske selvstyremyndigheten (PA), for palestinernes samarbeid med Israel og for amerikansk støtte til FNs organisasjoner. Det ville være meget beklagelig om FNs operasjonelle aktiviteter innen utvikling og humanitær innsats skulle rammes som følge av at palestinerne velger å gå til FNs generalforsamling.

Norge stemte for et palestinsk medlemskap i UNESCO i oktober 2011 sammen med i alt 107 andre land, hvorav 11 EU-land. At medlemskapet har satt UNESCO i en krevende økonomisk situasjon, er beklagelig, men palestinerne kan ikke lastes for det. Situasjonen er resultat av amerikansk lovgivning som førte til at USA innstilte sine bidrag til organisasjonen.

Jeg kan for øvrig vise til daværende utenriksminister Støres svar (av 11.10.2011) på skriftlig spørsmål nr. 16 (2011-2012) fra representanten Ellingsen som omhandlet palestineres søknad til FNs sikkerhetsråd om fullt FN-medlemskap i fjor, samt hans svar (av 24.2.2012) på skriftlig spørsmål nr. 882 (2011-2012) fra representanten Syversen vedrørende opptaket av palestinerne i UNESCO.

Jeg merker meg for øvrig FrPs bekymringer knyttet til FNs drift.

SPØRSMÅL NR. 205

Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 6. november 2012 av utviklingsminister Heikki Eidsvoll Holmås

Spørsmål:

«Statsråden har tatt til orde for at Norad skal overta program for utdanning og forskning i fattige land, fra Senter for internasjonalisering av utdanning (SIU) i Bergen. Dette betyr at SIU mister 13 arbeidsplasser.

Hvilke faglige, økonomiske, saklige og politiske argumenter ligger til grunn for denne beslutningen?»

BEGRUNNELSE:

Det er høyst overraskende at den rødgrønne regjeringen sentraliserer statlige arbeidsplasser stikk i strid med egen politikk. Flere lokale SV-politikere reagerer sterkt på dette, også på prosessen som ser ut til å ha foregått i "lukkede rom". Det har vært flere oppslag om dette i BT den senere tid.

Beslutningen som utviklingsministeren nå tar, vil få store konsekvenser for fagmiljøet i Bergen. Beslutningen, dersom den gjennomføres, er også forunderlig, sett i sammenheng med at SIU bare for et år

siden, fikk tildelt ansvaret for det nye programmet NORHED, som nå altså skal legges til Norad i Oslo.

Svar:

NORHED er et nytt kapasitetsbyggingsprogram for forskning og høyere utdanning i utviklingsland, utviklet av Norad gjennom en robust og inkluderende utviklingsprosess i samarbeid med norske og internasjonale aktører. Programmet iverksettes først i 2013. Samtidig, i perioden fram til 2015, avvikles to andre programmer som nå ligger i SIU. NORHED bygger på disse programmene, men er innholdsmessig annerledes. Bak min beslutning om at administrasjonen av dette nye programmet legges til Norad, ligger følgende vurderinger:

Bistands- og forvaltningsfaglig kompetanse:

NORHEDs hovedmål er institusjonell kapasitetsbygging i Sør. Til forskjell fra tidligere programmer, vil avtalepartner som hovedregel være institusjoner i Sør, dog skal norske institusjoner fremdeles spille en sentral rolle og kunne søke om støtte til samarbeid. Programmet vil ha vesentlig behov for bred bistandsfaglig kompetanse knyttet til kapasitetsbygging, bærekraft, avtaleinngåelse, resultatarbeid og risikostyring. Inngåelse av avtaler med partnere i Sør forutsetter juridisk kompetanse og erfaring ut over det som er nødvendig for tilsvarende avtaleinngåelse med samarbeidspartnere i Norge. På alle disse områdene har Norad en solid fag- og forvaltningskompetanse.

Tematisk spisskompetanse:

NORHED skal organiseres i delprogrammer som gjenspeiler norske utviklingspolitiske føringer. Disse områdene er: helse; utdanning; naturressurser, klima og miljø; styresett, demokrati og økonomisk utvikling; humaniora, kultur, media og kommunikasjon; og et siste med fokus på Sør Sudan. Norad har egne fagseksjoner/avdelinger med spisskompetanse for disse temaene. I tillegg vil programmet få et tydeligere fokus på resultater, anti-korrupsjon og politiske prioriterte områder gjennom Norads betydelige kompetanse på disse områdene utviklet over de seneste årene.

Synergi i Sør:

NORHED-programmet har som mål å bidra til samfunnsutvikling i sør. Programmet må dermed sees i sammenheng med nasjonale strategier og utviklingsplaner, og øvrig internasjonal innsats for å bidra til dette. Norad har gode forutsetninger, som etat direkte underlagt Utenriksdepartementet (UD) og gjennom sitt nære samarbeid med ambassadene, til å sikre synergi med andre bistandsprogrammer på landnivå, samt med myndigheter og andre lokale og internasjonale samarbeidspartnere

Mer effektiv administrasjonsmodell:

Forvaltning i Norad vil innebære færre administrasjons- og rapporteringsledd og reduserte transaksjonskostnader, og er beregnet til å utgjøre en betydelig kostnadsbesparelse. I følge Kunnskapsdepartementets (KD) utredning fra 15.08.12, har SIU i 2012 avsatt 4,5 årsverk til pågående Norad-programmer som altså fases ut de neste årene. SIU beregnet at de ville trenge 7 årsverk som grunnbemanning dersom NORHED ble lagt til dem. Opprettelsen av NORHED i Norad innebærer 5 nye stillinger. I tillegg kommer administrativ støtte begge steder. Utviklingsministeren har ansvar for at bistandsmidler administreres effektivt slik at mest mulig penger går til formålet.

Det er disse ulike kompetansedimensjonene som ligger til grunn for min vurdering om at forvaltningen av NORHED best ivaretas i Norad for å sikre at programmet er strategisk og resultatorientert, faglig relevant og bistandsfaglig forsvarlig. Norad somorganisasjon er satt opp nettopp for å forvalte programmer av denne type.

Det er min vurdering at disse argumentene er tungtveiende for å oppnå programmets og regjeringens målsettinger om utvikling og fattigdomsbekjempelse, og at de dermed forsvarer avgjørelsen om å legge dette nye programmet til Norad.

Avgjørelsen om forvaltningen av NORHED har skjedd gjennom en langvarig prosess, der både SIU og KD har vært involvert. Til grunn for beslutningen ligger også at UD og KD, hvor SIU er underliggende etat, blitt enige om en forsvarlig finansiering som innebærer at omstillingen skjer i løpet av 2-3 år. I følge tall fra KD har SIU i perioden 2005-2012 hatt en betydelig positiv utvikling i faste ansatte, fra 39 til 75,5 årsverk.

SPØRSMÅL NR. 206**Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Anne Karin Olli****Besvart 13. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Forliset av fiskebåten Kamaro viste at tilfældigheter kan avgjøre om man får helikopterhjelp i havsnød langs Finnmarkskysten.

Hva mener statsråden om denne situasjonen, og hva vil statsråden gjøre for å bedre sikkerheten for folk i Finnmark?»

BEGRUNNELSE:

Ved to nylige nødsituasjoner i Finnmark har redningshelikoptre stått på bakken. Årsaker har blant annet vært tekniske feil eller "samtidighetskonflikter" (dvs. at en redningsressurs helst burde vært to steder på samme tid). Det er store behov for forbedring av beredskapen og Høyre ønsker at denne skal bedres slik at tryggheten til de som ferdes langs kysten blir bedret. Prosessen med anskaffelse av nye redningshelikoptre ble startet i allerede 1997, da Foster-vollutvalget i en stor utredning påpekte et stort gap mellom hva Sea King-flåten er i stand til å utføre, og hva som bør forventes av fremtidens materiell. At det å skaffe en ny moderne flåte med redningshelikoptre har tatt så lang tid, er uheldig. I september 2011 behandlet Stortinget en sak om anskaffelse av nye redningshelikoptre. Sea King-flåten kommer til å være nærmere 50 år før de nye helikoptrene er operative.

Svar:

Redningsaksjonen under hendelsen med fiskebåten Kamaro ble håndtert gjennom god planlegging og koordinering av Hovedredningssentralen, og synliggjorde at samvirket mellom ulike redningsressurser fungerte etter forutsetningene. Forut for den aktuelle situasjonen, da det ble klart at primærressursen Sea King ikke var tilgjengelig pga. motorfeil, ble andre ressurser sendt nordover for å håndtere eventuelle redningsaksjoner i de mest værutsatte områdene. Da behovet oppsto i forbindelse med Kamaro-hendelsen, ble de nødstedte reddet ut ved bruk av flere helikopterressurser under svært krevende forhold og uten tap av menneskeliv.

Selv om helikoptre er en viktig ressurs har Hovedredningssentralen i dag også andre hjelpemidler som bidrar til å bedre sikkerheten for de som ferdes på sjøen. Integrasjonen av kystradioen i Hovedredningssentralen, samt et godt oversiktsbilde av trafikksituasjonen langs norskekysten gjennom moder-

ne verktøy for overvåking av fartøyer i nært samarbeid med Kystverket har styrket beredskapen de senere år.

At dagens SeaKing-helikoptre har betydelige driftsutfordringer er kjent. Dessverre er det slik at tekniske feil av og til oppstår. Hovedårsakene er slitasje og alder, men til tross for en utfordrende driftssituasjon er tilgjengelighetsgraden og responstiden høy over hele landet. Det skjer altså fra tid til annen at Sea King-helikoptrene ikke er tilgjengelige. Da settes alternative ressurser inn, sivile som militære.

Regjeringen er opptatt av bedret beredskap og har styrket redningshelikoptertjenesten betydelig siden 2005, ved at det i dag er innført full tilstedevakt med lege på alle basene. Regjeringen opprettet også den nye redningshelikopterbasen på Florø i 2009.

I statsbudsjettet for 2013 fortsetter Regjeringen arbeidet for å skape mer trygghet og foreslår å styrke budsjettet med 713,1 millioner kroner. Store deler av økningen går til oppfølging av 22. juli-kommisjonens forslag til bedre beredskap, bl.a. gjennom investeringen i nye, moderne, allværs søk- og redningshelikoptre til Fastlands-Norge. Dette er en milliardinvestering i redning og beredskap i Norge og vil gi en langt bedre redningsberedskap, gjennom bl.a. bedre rekkeviddekapasitet, raskere flyhastighet og moderne utstyr for søk, redning og luftambulanseoppdrag.

For å sikre videre drift av dagens fastlandsbaserte redningshelikopterflåte med Sea King-helikoptre foreslår Regjeringen videre å styrke redningstjenesten med 300 millioner kroner for å ta høyde for et økende vedlikeholdsbehov, og for å sikre tilstrekkelig beredskap inntil disse blir erstattet med nye helikoptre.

I vedtaket om anskaffelsen av nye redningshelikoptre som Stortingets fattet den 6. desember 2011 gjennom behandlingen av Prop. 146 S (2010-2011), Innst. 82 S (2011-2012), ligger en mulighet for å etablere en opsjon for ytterligere helikoptre dersom det er behov for å styrke beredskapen ytterligere i Nord-Norge. Det foreligger for tiden ingen konkrete planer om en slik styrking, men jeg vil følge situasjonen nøye og vil iverksette forsterkningstiltak dersom dette skulle bli nødvendig.

Ovennevnte styrkinger av beredskapen vil gi enda bedre sikkerhet for befolkningen, også i Finnmark.

SPØRSMÅL NR. 207**Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Svein Harberg****Besvart 6. november 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Hazaraene utgjør en betydelig minoritet i Afghanistan og Pakistan. Særlig i Pakistan har folkegruppen de senere årene opplevd sterk marginalisering, forfølgelse og vold. Så mange som 800 hazaraer kan være myrdet i Pakistan, utelukkende på bakgrunn av sin etnisitet og shiamuslimske tro. En betydelig andel av befolkningsgruppen drives på intern flukt eller ut av landet.

Hvordan vurderer utenriksministeren situasjonen for Hazara-befolkningen i dagens Pakistan, og vil Norge ta saken opp med pakistanske myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

Vi mottar stadige meldinger om at forfølgelse av denne gruppen er intensivert, og at en målrettet aksjon for å fjerne mennesker med slik bakgrunn er bakgrunnen. For Norge er det viktig å påpeke og påvirke i anliggender der menneskerettighetene krenkes.

Svar:

Jeg kan først vise til at Stortingets visepresident Akhtar Chaudhry henvendte seg i brevs form om samme sak, hvor han tok opp forfølgelsen av Hazara-folket i Pakistan. Jeg ga i mitt svar til ham 9. oktober 2012 (se Utenriksdepartementets websider) uttrykk for at jeg deler bekymringen for situasjonen for hazaraene i Pakistan. Pakistan har et vidt spekter av religiøse grupperinger og vold i religionens navn er dessverre utbredt. Dette rammer sjiaene generelt og hazaraene spesielt.

Pakistanske myndigheter står overfor mange store og alvorlige utfordringer på menneskerettighetsfeltet. Det har vært en negativ utvikling når det gjel-

der sekterisk vold, kidnappinger og utenomrettslige drap. Det er spesielt bekymringsfullt at store deler av rettskjedene, som skal ivareta og forhindre brudd på menneskerettigheter og pakistanske lover, ikke fungerer tilfredsstillende.

Den 31. oktober i år var Pakistan gjenstand for høring i FNs menneskerettighetsråd. Denne ordningen med universelle periodiske gjennomganger (UPR) har en viktig funksjon ved at alle FNs medlemsland jevnlig skal høres om gjennomføringen av menneskerettighetsforpliktelser. Under denne høringen stiller FNs medlemsland spørsmål og har anledning til å komme med anbefalinger til det enkelte land. Under høringen for Pakistan tok Norge opp sin bekymring for de angrep og drap som rammer hazaraer i Baluchistan og shiaer i Gilgit Baltistan spesielt. En av Norges anbefalinger var at pakistanske myndigheter må etterforske angrepene mot religiøse minoriteter og sekter og stille de ansvarlige for retten.

Norge vil fortsette å følge minoriteter og sekters situasjon i Pakistan, i tillegg til andre menneskerettighetsforhold. Menneskerettigheter er fast tema på dagsorden i politiske samtaler med pakistanske myndigheter. Vår ambassade i Islamabad er i tett dialog med parlamentarikere, organisasjoner og religiøse ledere, og gir politisk og økonomisk støtte til flere menneskerettighetsorganisasjoner. Gjennom ulike kanaler arbeides det for å bedre rettighetene til blant annet minoriteter, journalister, kvinner, menneskerettighetsforkjempere og andre grupper som er særlig utsatt.

Dette er et arbeid som Norge vil fortsette med, samtidig som vi vil understreke overfor Pakistan det ansvar som pakistanske myndigheter har for å beskytte hazaraer og andre religiøse grupper i landet.

SPØRSMÅL NR. 208**Innlevert 31. oktober 2012 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 8. november 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Mener statsråden at sanksjonsformen for påstått manglende overholdelse av bearbeidingsplikten i begrunnelsen er hensiktsmessig når man ser på forhistorien med myndighetenes manglende avklaring av nødvendig regelverk, og når man ser på hvordan tredjepart uskyldig rammes, og vil statsråden foreta seg noe for å vurdere sanksjonsformen annerledes, inntil myndighetene selv har etablert det regelverk som tidligere har vært forespeilet men som ikke er på plass?»

BEGRUNNELSE:

Fiskeridirektoratet har fratatt 3 av Aker Seafoods trålere fiskeritillatelsen for en periode begrunnet i at bearbeidelsesplikten ikke er overholdt. Det er uenighet mellom Aker Seafoods A/S og myndighetene om hvordan oppfyllelse av bearbeidelsesplikten skal dokumenteres og selskapet har etter det som fremgår av media lagt til grunn at den skal dokumenteres regnskapsmessig over et kalenderår som de øvrige leveringsforpliktelsene. Sanksjonene fra direktoratet rammer nå uskyldige tredjeparter ved at leveringen stopper opp, mannskaper blir permittert fra sine jobber, tilsvarende skjer ved landanleggene som skulle ha råstoffet.

Praksisen med regnskapsmessig dokumentasjon av oppfyllelse av bearbeidelsesplikten ble etablert på bakgrunn av direktoratets egne uttalelser om at slik praksis skulle gjelde inntil nytt regelverk for spo-

rings- og kontrollsystem for landing av fisk var utarbeidet. Dette fremgår klart av direktoratets kommunikasjon via fax med næringen i 2007. Slikt regelverk er så langt ikke utarbeidet og næringen er ikke holdt informert om endringer i forhold til opprinnelig beskjed om hvordan de skulle forholde seg.

Svar:

Det fremgår av bakgrunnen for stortingsrepresentant Flåtten's spørsmål at det gjelder Fiskeridirektoratets vedtak om å tilbakekalle midlertidig ervervstillatelsene for tre fartøy som tilhører Aker Seafoods ASA.

Aker Seafoods ASA har påklaget vedtaket og Fiskeridirektoratet har gitt oppsettende virkning, inntil klagen er avgjort. Klagen er nå under forberedende behandling i Fiskeridirektoratet.

Dersom Fiskeridirektoratet ikke omgjør vedtaket, er det Fiskeri- og kystdepartementet som skal avgjøre klagesaken. Jeg kan derfor ikke kommentere klagen på det nåværende tidspunkt.

Jeg finner det da heller ikke riktig å gå nærmere inn på de spørsmålene som stortingsrepresentant Flåtten stiller om sanksjonsform, idet han som premiss for sitt spørsmål viser til "manglende avklaring av nødvendig regelverk" og konsekvenser av vedtaket. Dette er forhold som avhengig av omstendighetene kan være av betydning for avgjørelsen.

SPØRSMÅL NR. 209**Innlevert 1. november 2012 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 8. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«På hvilket faglig grunnlag ble bistandsanmodningen avslått i Justisdepartementet, lå det politiske vurderinger til grunn for avslaget, og hvordan vurderer justisministeren håndteringen av bistandsinstruksen i dette tilfellet?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Stortingets høytidelige åpning den 2. oktober vurderte politiet sikkerhetssituasjonen som så alvorlig at de ønsket å ha skarpskyttere i helikoptre over hovedstaden. Oslo politidistrikt sendte anmodning om helikopterbistand fra Forsvaret, i henhold til bistandsinstruksen. Denne bistandsanmod-

ningen ble overprøvet og stanset på politisk nivå i Justisdepartementet.

Svar:

Som justis- og beredskapsminister vil jeg uttrykke min fulle støtte og anerkjennelse til Oslo politidistrikts mobilisering i forbindelse med Stortingets åpning 2. oktober. Sikkerheten til Stortinget og Oslos befolkning var godt ivarettatt av Oslo politidistrikts mannskaper. Det var en ekstra sikkerhet i at Bell-helikoptrene var mobilisert, og befant seg i Oslo i nærheten av Beredskapstroppen.

Politiet har ansvaret for sikkerheten internt i Norge i fredstid. Grunnloven § 99 andre ledd forbyr militær maktanvendelse mot borgerne uten hjemmel i lov. Dette innebærer at regler om maktutøvelse fra Forsvarets side hjemlet på et lavere nivå enn formell lov, bare kan anvendes i den utstrekning maktutøvelsen er forenlig med grunnlovsbestemmelsen.

Som konstitusjonelt ansvarlig for politiet påhviler det meg å foreta en forholdsmessighetsvurdering av de midler som ønskes bruk. Bistandsanmodningen 2. oktober ble behandlet i Justis- og beredskapsdepartementet i tråd med det regelverk som gjelder for håndhevelsesbistand. Som kjent er dette regulert i Instruks om Forsvarets bistand til politiet (bistandsinstruksen), fastsatt ved kongelig resolusjon 22. juni 2012 med hjemmel i Kongens instruksjonsmyndighet. Instruksen fastsetter bestemmelser om Forsvarets bistand til politiet, og gir retningslinjer for prosedyrer, samhandling og anmodning om bistand, jf. § 1.

Den konkrete saken gjaldt bistand fra Forsvarets Bell helikopter til henholdsvis ildstøtteplattform og til innsetting av mannskaper fra Beredskapstroppen. Oslo politidistrikt hadde ikke selv de ressurser som var påkrevet for gjennomføring av oppdraget. Dersom politiets beskrevne oppdrag skulle gjennomføres, var det nødvendig med bistand fra Forsvarets Bell helikopter. Justis- og beredskapsdepartementet skal vurdere og avgjøre om det skal anmodes Forsvarsdepartementet om håndhevelsesbistand, jf. bistandsinstruksen § 15 tredje ledd. I denne konkrete situasjonen gjaldt det anmodningen om ildstøtteplattform. Politimesteren i Oslo hadde selv kompetanse til å anmode Forsvaret om bistand til innsetting av mannskaper, med mindre innsettingen skulle skje i skarpt område.

Departementet vurderte om bistand til ildstøtteplattform var nødvendig ut fra en helhetsvurdering av den konkrete situasjonen, der Oslo politidistrikt og Beredskapstroppen tidlig hadde mobilisert sine ressurser:

Departementet hadde fått opplysninger om den aktuelle trusselsituasjonen. Sentrale elementer i departementets vurdering var at identiteten til personen som kunne utgjøre en trussel var kjent, Stortinget var sikret og både Stortinget og sentrumsområdet rundt var strengt bevoktet av politiet og andre. Sikringen av Stortinget var basert på en trusselvurdering av Politiets sikkerhetstjeneste. To av Forsvarets Bell helikopter var tilgjengelige i Oslo for Beredskapstroppen. Dersom situasjonen eskalerte kunne det påligge politiet og Forsvaret en plikt til å handle ut fra nødrettslige vurderinger.

Vi konkluderte med at det ikke forelå tilstrekkelig grunnlag for å anmode Forsvarsdepartementet om håndhevelsesbistand.

Anmodning om alminnelig bistand fra Forsvarets helikopter for innsetting av mannskaper fra Beredskapstroppen ble sendt Forsvarsdepartementet fra oss for ikke å tape tid.

Samtidig ble det presisert at det ikke ble fremmet anmodning om håndhevelsesbistand, og at

«En eventuell bruk av helikopter som ildstøtteplattform må i så fall bero på nødrettslige vurderinger».

Samtidig viser håndteringen av bistandsanmodningen 2. oktober samt fra samvirkeøvelsen Tyr i uke 44 at det er behov for å gjennomgå rutinene for anmodning om håndhevelsesbistand. Det er avgjørende at slike anmodninger behandles raskt, i alle ledd. For å unngå unødige tidsforbrudd bør det særlig presiseres hvilken informasjon en anmodning om bistand fra politiets side må inneholde og hvilke forhold Justis- og beredskapsdepartementet er forpliktet til å vurdere. Denne gjennomgangen av rutinene for anmodning om håndhevelsesbistand er påbegynt, og har høy prioritet.

Jeg vil til slutt understreke at prosedyrene for anmodning av håndhevelsesbistand i tidskritiske situasjoner kan bli satt til side, ved at det påligger politiet og Forsvaret en plikt til å handle ut fra nødrettslige vurderinger.

SPØRSMÅL NR. 210**Innlevert 1. november 2012 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 12. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kystberedskapen ble satt på prøve da fiskebåten Kamaro forliste nylig. Denne gangen gikk det bra, men det ble avdekket mangler ved helikopterberedskapen, og et kommersielt selskap måtte trå til når de offentlige helikoptrene sviktet og stod på bakken.

Hva vil statsråden gjøre for å forbedre sikkerheten og gardere seg mot at tilsvarende kan skje på Møre-kysten?»

BEGRUNNELSE:

I 2005 stilte jeg spørsmål til daværende justisminister Odd Einar Dørum om situasjonen for helikopterbasen i vårt nærområde. Beredskap rundt Møre-kysten er viktig, spesielt fordi vi har en stor og variert skipstrafikk.

Dørum svarte den gang at det opprettes en sivil redningshelikopterbase i Florø, at tjenesten ved basen skulle være sammenlignbar med den som skal leveres av Luftforsvarets 330 skvadron på de 5 andre basene på fastlandet. Det betyr langtrekkende, raske helikoptre med førsteklasses utrusting og bemanning for søk, redning og medisinsk behandling om bord, og med kort reaksjonstid for utrykning. Han antydte i sitt svar til meg at det kunne ta minst 18 mnd. før disse helikoptrene ville være på plass. Bondevik II-regjeringen måtte som kjent gå av og fikk derfor ikke være med å slutføre prosessen med basen i Florø. Først i 2009 ble basen åpnet, men de nye helikoptrene er fortsatt ikke på plass.

Det har nå gått ni år siden en samlet justiskomite uttalte at:

"Siden dagens flåte av redningshelikopter er blitt svært gamle ber komiteen om at disse fases ut innen 2008, dersom det lar seg gjøre produksjonsmessig."

Svar:

Redningsaksjonen under hendelsen med fiskebåten Kamaro ble håndtert gjennom god planlegging og koordinering fra Hovedredningssentralen, og synliggjorde at samvirket mellom ulike redningsressurser fungerte etter forutsetningene. Forut for den aktuelle situasjonen, da det ble klart at primærressursen Sea King ikke var tilgjengelig pga. motorfeil, ble andre ressurser sendt nordover for å håndtere eventuelle redningsaksjoner i de mest værutsatte områdene. Da behovet oppsto i forbindelse med Kamaro-hendel-

sen, ble de nødstedte reddet ut ved bruk av flere helikopterressurser under svært krevende forhold og uten tap av menneskeliv.

Selv om helikoptre er en viktig ressurs har Hovedredningssentralen i dag også andre hjelpemidler som bidrar til å bedre sikkerheten for de som ferdes på sjøen. Integrasjonen av kystradioen i Hovedredningssentralen, samt et godt oversiktsbilde av trafikksituasjonen langs norskekysten gjennom moderne verktøy for overvåking av fartøyer i nært samarbeid med Kystverket har styrket beredskapen de senere år.

Regjeringen er opptatt av bedret beredskap og har styrket redningshelikoptertjenesten betydelig siden 2005 ved at det i dag er innført full tilstedevakt med lege på alle basene. Regjeringen opprettet også den nye redningshelikopterbasen på Florø i 2009. Basen opereres i dag som et detasjement med ett Sea King helikopter stasjonert på basen til en hver tid, men med samme krav til tilgjengelighet og responstid som de øvrige basene.

I statsbudsjettet for 2013 fortsetter Regjeringen arbeidet for å skape mer trygghet og foreslår å styrke budsjettet med 713,1 millioner kroner. Store deler av økningen går til oppfølging av 22. juli-kommisjonens forslag til bedre beredskap, bl.a. gjennom investeringen i nye, moderne, allværs søk- og redningshelikoptre til Fastlands-Norge. Dette er en milliardinvestering i redning og beredskap i Norge og vil gi en langt bedre redningsberedskap, gjennom bl.a. bedre rekkeviddekapasitet, raskere flyhastighet og moderne utstyr for søk, redning og luftambulanseoppdrag. Når nye redningshelikoptre kommer vil Florø-basen bli oppsatt på samme måten som de øvrige basene, dvs. med to helikoptre. Dette vil styrke beredskapen ytterligere for folk på Møre-kysten.

I vedtaket om anskaffelsen av nye redningshelikoptre som Stortingets fattet den 6. desember 2011 gjennom behandlingen av Prop. 146 S (2010-2011), Innst. 82 S (2011-2012), ligger og en mulighet for å etablere en opsjon for ytterligere helikoptre dersom det er behov for å styrke beredskapen ytterligere i Nord-Norge. Det foreligger for tiden ingen konkrete planer om en slik styrking, men jeg vil følge situasjonen nøye og vil iverksette forsterkningstiltak dersom dette skulle bli nødvendig.

Jeg viser for øvrig til mitt svar på ditt skriftlige spørsmål nr. 211 (vår ref. 12/7311), datert 7.11.2012.

SPØRSMÅL NR. 211**Innlevert 1. november 2012 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 7. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Da fiskebåten Kamaro nylig forliste i Finnmark, viste det seg at begge de to Sea King-helikoptrene stod på bakken – på grunn av motorhavari og vedlikehold. Det ble det kommersielle selskapet Bristow som måtte trå til.

Hvilke avtaler har regjeringen med private kommersielle selskaper når slike situasjoner oppstår?»

BEGRUNNELSE:

Norges langstrakte kyst er en viktig del av folks hverdag. Det er både transportsystem, arbeidsplass og et sted hvor mange bruker tid på fritidsaktiviteter. Landet har ved flere anledninger vist seg å ha en svært sårbar redningstjeneste både på land og sjø. Den siste ulykken som minnet oss om at beredskapen må styrkes, er Kamaro-forliset i Finnmark. Heldigvis gikk det bra, til tross for at begge de urgamle Sea King-helikoptrene stod på bakken, grunnet motorhavari og vedlikehold.

Ifølge media stod også de to helikoptrene til det kommersielle selskapet «Bristow» på bakken, etter en nødlanding med tilsvarende helikoptre tidligere i uka. Det var allikevel de kommersielle Bristow som deltok i redningsaksjonen. Om de private, kommersielle ikke hadde bidratt når den offentlige redningstjenesten sviktet, er jeg redd Kamaro-forliset kunne ha blitt en katastrofe.

Prosessen med anskaffelse av nye redningshelikoptre ble startet i allerede 1997, da Fostervollutvalget i en stor utredning påpekte et enormt gap mellom hva Sea King-flåten er i stand til å utføre, og hva som bør forventes av fremtidens materiell.

I september 2011 behandlet Stortinget en sak om anskaffelse av nye redningshelikoptre. Anskaffelsen av nye redningshelikoptre har tatt uakseptabelt lang tid, og en frykter nå at Sea King-flåten vår kommer til å være nærmere 50 år før de nye helikoptrene er operative. Bekymringen for at forsinkelsen vil vanskeliggjøre reparasjoner og vedlikehold er betimelig, spesielt etter at også Storbritannia sluttet med denne typen helikoptre. Norge er fra og med i år det eneste landet som benytter denne helikoptertypen.

Svar:

Behovet for redningshelikoptertjenester har gjennom alle år blitt dekket med de ressurser som Hove-

dredningssentralen til enhver tid har til disposisjon, enten de offentlig dedikerte primærressurser som Sea King, eller sivile ressurser som for eksempel Bristow-helikoptrene. I tillegg er det inngått en begrenset avtale om utførelse av redningshelikoptertjeneste på Rygge-basen for å dekke opp mens Sea King-helikoptret på denne basen deltar i kortvarig øvelsesaktivitet. Utover dette har Regjeringen i dag ingen særskilte avtaler med private selskaper på fastlandet som yter redningshelikoptertjeneste.

Den grunnleggende idé i den norske redningstjenestemodellen er at alle ressurser i Norge - statlige, fylkeskommunale, kommunale, private og frivillige – som er egnet for akuttinnsats for å redde liv, skal kunne mobiliseres for innsats i redningstjenesten. Den offentlige redningstjenesten er således organisert som et samvirke mellom en rekke offentlige etater, private selskaper og frivillige organisasjoner. Private selskaper og frivillige organisasjoner får dekket sine driftsutgifter i henhold til avtale.

At dagens SeaKing-helikoptre har betydelige driftsutfordringer er kjent. Det er slik at tekniske feil av og til oppstår. Hovedårsakene er slitasje og alder, men til tross for en utfordrende driftssituasjon er tilgjengelighetsgraden og responstiden høy over hele landet. Det skjer altså fra tid til annen at Sea King-helikoptrene ikke er tilgjengelige. Da settes alternative ressurser inn, sivile som militære.

I statsbudsjettet for 2013 fortsetter Regjeringen arbeidet for å skape mer trygghet. Regjeringen følger opp 22. juli-kommisjonens forslag til bedre beredskap. Kontrakt om kjøp av nye, moderne, allværs søk- og redningshelikoptre til Fastlands-Norge planlegges inngått i 2013. Dette er en milliardinvestering i redning og beredskap i Norge og vil gi en langt bedre redningsberedskap, gjennom bl.a. bedre rekkeviddekapasitet, raskere flyhastighet og moderne utstyr for søk, redning og luftambulanseoppdrag.

For å sikre tilstrekkelig beredskap inntil dagens fastlandsbaserte redningshelikopterflåte med Sea King-helikoptre blir erstattet med nye helikoptre, foreslår Regjeringen å styrke redningstjenesten med 300 millioner kroner. Dette tar høyde for et økende vedlikeholdsbehov.

Det foreligger for tiden ingen konkrete planer om å etablere ytterligere avtaler med private selskaper, men jeg vil følge situasjonen nøye og iverksette forsterkningstiltak dersom dette skulle bli nødvendig.

SPØRSMÅL NR. 212**Innlevert 1. november 2012 av stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos****Besvart 8. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Mener statsråden i likhet med sin forgjenger at omstillingsprosessene hele tiden har vært forsvarlige og under kontroll, eller vil statsråden nå vurdere konkrete tiltak for å hindre at vi får flere uheldige hendelser som følge av dårlig planlagte omstillinger?»

BEGRUNNELSE:

Fremskrittspartiet har en rekke ganger foreslått konkrete forslag for å rydde opp i det vi har ment er en omstillingsprosess ute av kontroll i Oslo-regionen. Regjeringen har hele tiden varslet om at de følger situasjonen nøye og at de har tillit til at helseforetakene har kontroll.

Den siste tiden er det avslørt kritiske tilstander ved Ahus i 2011, som i verste fall kan ha voldt skade og dødsfall på pasienter. Nå varsles det om at så mye som 10 pasienter kan ha dødd som følge av feilbehandling som kan relateres til omstillingsprosessen i OUS.

Svar:

Omstillinger i spesialisthelsetjenesten har vært og vil være nødvendige framover på grunn av blant

annet endringer i demografi, samfunnsstruktur, sykdomsbilde - og ikke minst behandlingsmuligheter. Omstillingene i hovedstadsområdet skal sikre bedre samordning og ressursbruk.

Jeg har gjennom samtaler med både ansatte og ledelse fått høre at omstillingene har blitt opplevd som krevende. Omstillingene har hatt positive effekter på noen områder, mens det er gjenværende utfordringer på andre områder. Mitt inntrykk er at målet for sammenslåingen og omstillingen i hovedstadsområdet er riktig, men at det har vært svakheter ved planleggingen og gjennomføringen, særlig ved Oslo universitetssykehus, bl.a. når det gjelder tilpasning av bemanningen til aktiviteten, utfordringer innen IKT, og at det har tatt tid å få frem kvalitetssikrede investeringsprosjekter. Jeg har likevel ikke grunnlag for å si at omstillingsprosessene har vært uforsvarlige eller utenfor kontroll.

Departementet vil følge den videre utviklingen i hovedstadsområdet tett. Det er fortsatt viktig at sykehusene i hovedstadsområdet gjør tiltak for å komme i økonomisk balanse.

SPØRSMÅL NR. 213**Innlevert 1. november 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 8. november 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Statsråden valgte å endre noen trasevalg for noen strekninger av Statnetts nye linje mellom Ørskog og Fardal. Sivilombudsmannen har nå stilt en del spørsmål til statsråden i sakens anledning.

Kan statsråden gi en oversikt over hvilke lokale aktører han møtte/fikk informasjon fra og hvilke aktører han takket nei til å møte da relevante traseer var til behandling, samt bekrefte at han vil vurdere saken på nytt samt begrunne beslutningen bedre, i tråd med Sivilombudsmannens anmodning?»

BEGRUNNELSE:

I et brev som ble publisert sent i tirsdag ettermiddag går Sivilombudsmannen i rette med OEDs konsesjonsavgjørelse for Statnetts nye 420 kV-linje mellom Ørskog og Fardal. I sitt brev skriver Sivilombudsmann Arne Fliflet blant annet:

”Jeg finner likevel grunn til å påpeke at det er noe vanskelig å forstå hva som er bakgrunnen for at departementet anser kombinasjonstraseen som uaktuell når hensynet til samlokalisering ifølge departementets vedtak er tillagt avgjørende betydning i valget mellom konsesjonsgitt trasé og omsøkt trasé.”

Klagerne mener at OED burde gått for kombinasjonsalternativet, altså at linjen skulle gå både i Førdedalen og Myklebustdalen. NVE hadde anbefalt at linjen skulle gå i Førdedalen, men departementet flyttet altså linjen til Myklebustdalen.

Sivilombudsmannen tar ikke stilling til selve klagen, men mener at departementet burde begrunnet vedtaket bedre og skriver at «Med kun noen korte bemerkninger om vektlegging av hensynet til samlokalisering og hensynet til å samle inngrep i ett område, er det vanskelig å se hvorfor departementet konkluderte som det gjorde.» På denne bakgrunn mener Fliflet at det ”knytter seg begrunnet tvil til forhold av betydning i saken.” Han ber derfor departementet vurdere saken på nytt og særlig den begrunnelsen som er gitt.

Svar:

Departementets klagebehandling av 420 kV kraftledningen Ørskog-Sogndal tok til med en ukes befarung ultimo oktober 2009 etter at saken var oversendt fra NVE. Alle berørte kommuner og mange lokale aktører ble invitert til eller på annen måte gjort kjent med befaringene og møtene i den forbindelse. Daværende statsråd Riis-Johansen inviterte i tillegg alle berørte kommuner til rådslag i Førde i september 2010.

Etter den omfattende befaringen var den andre del av klagesaken under behandling i departementet i 26 måneder. Alle innkomne uttalelser og oversendt dokumentasjon for øvrig frem mot vedtaksdato 21.

desember 2011 inngikk som grunnlag i departementets saksbehandling.

Departementet avholdt i denne perioden møter om hele det påklagede kraftledningsanlegget med de kommuner, organisasjoner og aktører for øvrig som ba om dette.

Kort tid før vedtak skulle fattes, ba i tillegg Sykkylven kommune om møte i brev av 5. desember 2011, mens Bremanger kommune ba om møte i e-post av 13. desember 2011. Av praktiske årsaker knyttet til gjennomføringen var det ikke mulig å få til møter med disse to kommunene så tett opp mot det da nært forestående og meget omfattende og saksbehandlingsmessig særdeles krevende vedtaket. Bremanger kommune ble derfor bedt om å sende eventuelle nye momenter skriftlig. Departementet var allerede godt kjent med innholdet i de vedtak Bremanger kommune tidligere hadde fattet i denne saken. Sykkylven kommunes synspunkter var også departementet allerede fullt ut innforstått med.

Utgangspunktet for departementet i en slik klagesak som behandles etter energiloven er at forvaltningslovens krav til utrednings- og informasjonsplikten er oppfylt fullt ut.

Jeg vil presisere at disse kravene var oppfylt på behørig vis da vedtaket ble fattet.

Jeg kan opplyse representanten om at departementets vedtak av 21. desember 2011 fortsatt står fast. Departementet skal nå grundig gå gjennom Sivilombudsmannens brev. Deretter vil Sivilombudsmannens brev bli besvart på vanlig måte.

SPØRSMÅL NR. 214

Innlevert 1. november 2012 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 9. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Den 2. oktober 2012 slo Politiet i Oslo terroralarm og ba i den forbindelse om helikopterbistand fra Forsvaret. Den formelle avgjørelsen om at anmodningen ikke skulle fremmes ble tatt av statssekretær i Justisdepartementet.

I den forbindelse kan jeg be justisministeren avklare hva som er årsaken til at anmodningen ble nektet fremmet, og hvordan bistandsanmodninger skal behandles i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

Politiet skal gjennom forebyggende, håndhevende og hjelpende virksomhet være et ledd i samfunnets samlede innsats for å fremme og befeste innbyggenes rettssikkerhet, trygghet og alminnelige velferd for øvrig. Politiet har som oppgave å sikre borgernes sikkerhet og verne dem fra trusler.

Bakgrunnen for at Politiet i Oslo slo terroralarm var at de anså situasjonen som svært alvorlig og krevende. De anmodet derfor Forsvaret om bistand fordi de ønsket skarpskyttere i helikopter over hovedstaden.

Justisdepartementet har bekreftet at denne anmodningen ble nektet fremmet av statssekretæren. Det er svært viktig at det foreligger faglig veloverveide vurderinger til grunn når Politiet blir nektet hjelp fra Forsvaret når det blir slått terroralarm. Ut fra den informasjon som nå foreligger kan det virke som regjeringen på ny har sviktet i beredskapen. Det er oppsiktsvekkende at det gjøres en politisk vurdering av om politiet skal få bistand fra Forsvaret i slike situasjoner. Det bør derfor vurderes nøye om denne type politifaglige vurderinger bør ligge på politisk nivå.

Svar:

Som justis- og beredskapsminister vil jeg uttrykke min fulle støtte og anerkjennelse til Oslo politidistrikts mobilisering i forbindelse med Stortingets åpning 2. oktober. Sikkerheten til Stortinget og Oslos befolkning var godt ivaretatt av Oslo politidistrikts mannskaper. Det var en ekstra sikkerhet i at Bell-helikoptrene var mobilisert, og befant seg i Oslo i nærheten av Beredskapstroppen.

Politiet har ansvaret for sikkerheten internt i Norge i fredstid. Grunnloven § 99 andre ledd forbyr militær maktanvendelse mot borgerne uten hjemmel i lov. Dette innebærer at regler om maktutøvelse fra Forsvarets side hjemlet på et lavere nivå enn formell lov, bare kan anvendes i den utstrekning maktutøvelsen er forenlig med grunnlovsbestemmelsen.

Som konstitusjonelt ansvarlig for politiet påhviler det meg å foreta en forholdsmessighetsvurdering av de midler som ønskes brukt. Bistandsanmodningen 2. oktober ble behandlet i Justis- og beredskapsdepartementet i tråd med det regelverk som gjelder for håndhevelsesbistand. Som kjent er dette regulert i Instruks om Forsvarets bistand til politiet (bistandsinstruksen), fastsatt ved kongelig resolusjon 22. juni 2012 med hjemmel i Kongens instruksjonsmyndighet. Instruksen fastsetter bestemmelser om Forsvarets bistand til politiet, og gir retningslinjer for prosedyrer, samhandling og anmodning om bistand, jf. § 1.

Den konkrete saken gjaldt bistand fra Forsvarets Bell helikopter til henholdsvis ildstøtteplattform og til innsetting av mannskaper fra Beredskapstroppen. Oslo politidistrikt hadde ikke selv de ressurser som var påkrevet for gjennomføring av oppdraget. Dersom politiets beskrevne oppdrag skulle gjennomføres, var det nødvendig med bistand fra Forsvarets Bell helikopter. Justis- og beredskapsdepartementet skal vurdere og avgjøre om det skal anmodes Forsvarsdepartementet om håndhevelsesbistand, jf. bistandsinstruksen § 15 tredje ledd. I denne konkrete situasjonen gjaldt det anmodningen om ildstøtteplattform. Politimesteren i Oslo hadde selv kompetanse til å anmode Forsvaret om bistand til innsetting av mannskaper, med mindre innsettingen skulle skje i skarpt område.

Departementet vurderte om bistand til ildstøtteplattform var nødvendig ut fra en helhetsvurdering av den konkrete situasjonen, der Oslo politidistrikt og Beredskapstroppen tidlig hadde mobilisert sine ressurser.

Departementet hadde fått opplysninger om den aktuelle truselsituasjonen. Sentrale elementer i departementets vurdering var at identiteten til personen som kunne utgjøre en trussel var kjent, Stortinget var sikret og både Stortinget og sentrumsområdet rundt var strengt bevoktet av politiet og andre. Sikringen av Stortinget var basert på en trusselvurdering av Politiets sikkerhetstjeneste. To av Forsvarets Bell helikopter var tilgjengelige i Oslo for Beredskapstroppen. Dersom situasjonen eskalerte kunne det påligge politiet og Forsvaret en plikt til å handle ut fra nødrettslige vurderinger.

Vi konkluderte med at det ikke forelå tilstrekkelig grunnlag for å anmode Forsvarsdepartementet om håndhevelsesbistand.

Anmodning om alminnelig bistand fra Forsvarets helikopter for innsetting av mannskaper fra Beredskapstroppen ble sendt Forsvarsdepartementet fra oss for ikke å tape tid.

Samtidig ble det presisert at det ikke ble fremmet anmodning om håndhevelsesbistand, og at «En eventuell bruk av helikopter som ildstøtteplattform må i så fall bero på nødrettslige vurderinger».

Samtidig viser håndteringen av bistandsanmodningen 2. oktober samt fra samvirkeøvelsen Tyr i uke 44 at det er behov for å gjennomgå rutinene for anmodning om håndhevelsesbistand. Det er avgjørende at slike anmodninger behandles raskt, i alle ledd. For å unngå unødig tidstap bør det særlig presiseres hvilken informasjon en anmodning om bistand fra politiets side må inneholde og hvilke forhold Justis- og beredskapsdepartementet er forpliktet til å vurdere. Denne gjennomgangen av rutinene for anmodning om håndhevelsesbistand er påbegynt, og har høy prioritet.

Jeg viser også til Stortingets vedtak av 8. mars i år, jf. forslag til romertallsvedtak VI fra Den særskilte komité, der det legges til grunn at samhandlingen mellom politi og forsvar videreutvikles og forsterkes. Som varslet i Meld. St. 29 (2011-2012) Samfunnssikkerhet har regjeringen derfor satt i gang et arbeid med sikte på en lovregulering av Forsvarets bistand til politiet. Regjeringen vil komme tilbake til hvordan videreutvikle og forsterke dette samarbeidet i den varslede Stortingsmeldingen om oppfølgingen av 22. juli-kommisjonens rapport.

Jeg vil til slutt understreke at prosedyrene for anmodning av håndhevelsesbistand i tidskritiske situasjoner kan bli satt til side, ved at det påligger politiet og Forsvaret en plikt til å handle ut fra nødrettslige vurderinger.

SPØRSMÅL NR. 215**Innlevert 2. november 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 8. november 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Tidligere sentralbanksjef Gjedrem benyttet mange anledninger til å peke på økt boligskatt som et virkemiddel for å få ned boligprisene. Denne uken har samfunnsøkonomer hevdet at redusert formuesskatt generelt vil virke dempende på boligprisene. Økt boligskatt og redusert formuesskatt synes å kunne få samme effekt, skal en tro disse økonomene. Alle peker imidlertid på at skatt påvirker investeringsbeslutningene.

Mener statsråden at folks investeringer påvirkes av formuesskatten og ser han noen betenkeligheter i det?»

Svar:

Det er bred politisk enighet om at egen bolig ikke skal skattlegges som andre investeringer. Bolig skattefavouriseres gjennom fravær av skatt på inntekt fra egen bolig, gunstige gevinstskatteregler og rabatter i formuesskatten (lave ligningsverdier).

Skattefavouriseringen av bolig kan gjøre boliginvesteringer som ikke er lønnsomme før skatt, lønnsomme etter skatt dersom spart skatt overstiger tapt avkastning før skatt. Det kan føre til at det investeres for mye i bolig. Den samlede avkastningen av kapitalen vil følgelig bli lavere enn hva som ville vært tilfellet med en mer nøytral beskatning. Den økte etterspørselen etter bolig har antageligvis også bidratt til vedvarende høyere boligpriser.

Dersom formuesskatten fjernes uten at andre skatter økes, vil den samlede skatten på sparing gå ned. Det kan gi økt sparing. Det er nærliggende å tro at deler av den økte sparingen i så fall vil slå ut i økt etterspørsel etter bolig. Det vil kunne motvirke noe

av den dempende effekten på boligprisene av redusert skattefavourisering. Over tid må en dessuten regne med at tilbudet av boliger går ned som følge av reduserte boligpriser. Det vil også bidra til å begrense den dempende effekten.

Regjeringen har vært åpen på at formuesskatten har samfunnsøkonomiske kostnader, blant annet ved at den kan påvirke spare- og investeringsbeslutninger på en uønsket måte. De fleste skatter og avgifter har kostnader for samfunnet. Kostnadene forbundet med formuesskatten kan derfor ikke ses isolert, men må ses i lys av alternativene.

Evalueringen av skattereformen 2006 viste at formuesskatten er vesentlig for skattesystemets progressivitet og er avgjørende for at også de aller mest formuende betaler skatt etter evne. Disse fordelingsegenskapene ved formuesskatten lar seg vanskelig erstatte. Beslutningen om å videreføre formuesskatten er forankret i en avveining mellom på den ene siden at formuesskatten kan ha negative virkninger for ressursbruken, og på den annen side formuesskattens viktige fordelingsegenskaper.

Regjeringen har i sin politiske plattform slått fast at den vil opprettholde formuesskatten, men arbeide med endringer som bidrar til mer rettferdig fordeling og bedre rammebetingelser for norsk næringsliv. Under denne regjeringen har formuesskatten blitt mer målrettet, med høyere bunnfradrag og skattegrunnlag som samsvarer bedre med reelle verdier enn tidligere. Dette arbeidet videreføres i Regjeringens forslag til 2013-budsjett ved at ligningsverdier av sekundær-bolig og næringseiendom økes fra 40 pst. til 50 pst. av anslått markedsverdi, og ved at bunnfradraget økes fra 750 000 kroner til 870 000 kroner.

SPØRSMÅL NR. 216**Innlevert 2. november 2012 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen****Besvart 9. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«En 38 år gammel kurder fra Irak ble dømt til tre og et halvt års fengsel for planlegging av terror. I

medhold av utlendingsloven § 68 b) og d) burde det for et forhold av denne art også blitt fattet vedtak om utvisning.

Vil statsråden ta initiativ til at intensjonen i utlendingsloven § 68 blir fulgt opp ved at den terrordømte mannen blir utvist fra Norge?»

BEGRUNNELSE:

I følge VG nett 19. oktober er det ikke blitt igangsatt noen utvisningssak mot mannen til tross for at han er dømt til fengsel i tre og et halvt år for et meget alvorlig forhold. Ifølge utlendingsloven § 68 b) kan en utlending utvises når utlendingen i Norge har sonet eller er blitt ilagt straff for et forhold som kan føre til fengselsstraff i to år eller mer.

Svar:

Vedkommende som spørsmålet refererer seg til, ble ved Borgarting lagmannsretts dom av 15. oktober 2012 dømt til tre års fengsel for å ha inngått terrorforbund, og for å ha forsøkt å medvirke til tilvirkning av sprengstoff.

Slike straffbare forhold som saken omhandler kan gi grunnlag for utvisning etter utlendingsloven. I saker som gjelder terrorbestemmelser i straffelovgivningen vil det også være grunnlag for å vurdere saken opp mot utlendingslovens bestemmelser om utvisning av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser.

Jeg viser i denne sammenheng til departementets rundskriv GI 4/2011.

I den aktuelle saken er utvisningsspørsmålet ennå ikke behandlet. Den avsagte dommen i er ikke rettskraftig. Ankefristen utløper den 14. november 2012. Jeg kan derfor ikke gå nærmere inn på vurderingen av denne saken.

I utvisningssaker er det i utgangspunktet er UDI som vurderer utvisningsspørsmålet etter at sakene er forberedt av politiet. Herunder vurderer UDI om utvisning vil være uforholdsmessig eller om utlendingen er vernet mot utvisning på grunn av forbudet i utlendingsloven og den europeiske menneskerettskonvensjon mot å sende noen tilbake til dødsstraff eller umenneskelig behandling mv.

I saker som berører grunnleggende nasjonale interesser, følger det imidlertid av utlendingsloven at departementet kan gripe inn med instruks om utvisningsspørsmålet. Det finnes også rutiner som sikrer at departementets involvering i aktuelle enkeltsaker alltid blir vurdert.

Jeg ønsker ikke i forkant å fastslå hvilke beslutninger som vil bli truffet i denne enkeltsaken som ennå ikke er rettskraftig.

SPØRSMÅL NR. 217

Innlevert 2. november 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 12. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Er statsråden enig i at Soria Moria-erklæringen forhindrer helseforetakene i å utrede alternative lokaliseringer ved bygging av nye sykehusbygg, og vil statsråden motsette seg konsekvensutredning dersom Helse Nord setter i gang en slik utredning?»

BEGRUNNELSE:

Helse Nord begrunner sin opprettholdelse av dagens sykehusstruktur i Vest-Finnmark, og nei til en konsekvensutredning og samfunnsøkonomisk analyse før bygging av et nytt sykehus i Hammerfest, med at regjeringen ved Soria Moria-erklæringen ikke åpner for å utrede alternative løsninger og lokaliseringer.

Dette til tross for store demografiske endringer og endringer i befolkningssammensetningen i Vest-Finnmark.

Svar:

I regjeringsplattformen fra 2009 åpner regjeringen for at de enkelte sykehus skal kunne gjøre andre arbeidsoppgaver enn i dag. Sykehus skal gi et mer spesialisert tilbud - samtidig som dagens desentraliserte sykehusstilbud skal opprettholdes. Regjeringen er fremdeles klar på at ingen lokalsykehus skal legges ned. Samtidig har vi åpnet for at det i noen tilfeller vil det bli bygd nye sykehus som erstatter flere gamle sykehus som ligger i nærheten, som for eksempel i Østfold.

Representanten spør konkret om Soria-Moria-erklæringen er til hinder for at helseforetakene utreder alternative lokaliseringer ved bygging av nye syke-

hus, og om Helse Nord RHF kan gjennomføre konsekvensutredninger. Generelt utreder helseforetakene alternative løsninger og eventuelt ny lokalisering for sine nye investeringsprosjekter. Når det gjelder konsekvensutredninger er dette en utredning som er hjemlet i plan- og bygningsloven, hvor det framgår at bl.a. konsekvenser for samfunn og miljø skal vurderes.

Som orientert om i brev av 19. oktober 2012 utarbeider helseforetakene utviklingsplaner. Her vektlegges hvordan tjenestetilbudet bør utvikles for å hensynta framtidens utfordringsbilde – og deretter vurderes hvordan byggene skal utformes/lokaliseres

for å møte denne utviklingen. Helse Nord RHF skal utarbeide slike planer for Vest-Finnmark, men løsninger på Altas utfordringer er ikke å avvike tilbud som er etablert andre steder i fylket. Det etablerte tilbudet i Finnmark må trygges samtidig som nye tjenester kan etableres.

Helse Nord RHF har ansvar for å sikre nødvendig helsetjenester til alle som bor i helseregionen. I dag tilbys spesialisthelsetjenester i Alta, uten at dette skjer i ”sykehus”. Helse Nord RHF har planer for utvidelse for tilbudet i Alta, uten at dette skal gå på bekostning av helsetilbudet i andre deler av fylket. Dette arbeidet skjer i samarbeid med Alta kommune.

SPØRSMÅL NR. 218

Innlevert 2. november 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 9. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for at Follobanen blir bygd som planlagt, med påkobling til Østfoldbanens østre linje?»

BEGRUNNELSE:

Follobanen er det største innenlandsinfrastrukturprosjektet på lang tid, og avgjørende for økt persontrafikk og gods på jernbane. Nå ser innsigelser fra kommunene i Indre Østfold ut til å føre til utsettelse på prosjektet.

Svar:

Framdriftsplanen for Follobanen er omtalt i Prop. 1 S (2012-2013). Byggestart planlegges i 2014 og

prosjektet kan ferdigstilles i løpet av 2019, noe som tilsier et nytt og forbedret togtilbud i 2020. Det er ingen endringer i denne framdriftsplanen. Follobanen vil fjerne en stor flaskehals i jernbanesystemet og legge til rette for et betydelig forbedret togtilbud til de reisende i Sørkorridoren. Østre linje skal kobles til nye Ski stasjon, noe som gir mulighet for at tog til/fra Østre linje kan kjøre Follobanen.

Det er fremmet innsigelse til reguleringsplanene for hhv nye Ski stasjon og Follobanen. Reguleringsplanene behandles av de politiske organene i Ski kommune i november og desember d.å. Det er derfor ikke riktig av meg å kommentere innsigelsene nå, men jeg kan forsikre representanten Tenden om at jeg vil følge denne saken tett de kommende månedene.

SPØRSMÅL NR. 219**Innlevert 2. november 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 12. november 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Statsråden gjentok i NRK politisk kvarter denne uken i en debatt om ulvesona, at undersøkelser viser at det store flertallet ønsker rovvilt og de fleste er fornøyd med politikken slik den er i dag. Tidligere har slike utsagn vært basert på NINAs meningsmålinger og det er tidligere vist at disse har metodiske feil og benytter spørsmålsstillinger med betydelig rom for tolkning.

Har statsråden eller kjenner statsråden til nyere undersøkelser som ikke har så klare skjevheter ved seg som NINAs meningsmålinger?»

BEGRUNNELSE:

Meningsmålinger er vanskelig. Det er viktig at utvalget er representativt og at metodene som brukes understøtter dette. Spørsmålsformuleringene må være svært presise slik at en unngår at svarene må tolkes og det blir usikkerhet om hva som egentlig ligger i svaret. Det er tidligere påpekt at NINAs undersøkelser har betydelige svakheter når det gjelder akkurat dette og at man egentlig må tolke seg fram til befolkningens positive holdninger. Andre meningsmålinger viser en mye større skepsis til rovvilt og da i særdeleshet ulv enn NINAs undersøkelser viser.

Svar:

Som representanten viser til sa eg i radioprogrammet Politisk kvarter på NRK2 at det over heile landet er ei stor støtte for at vi skal ha ulv i Norge, og at folk også i lokalsamfunn meiner at det er ein posi-

tivt at vi forvaltar rovdyra på ein slik måte at dei ikkje blir utrydda. Som representanten er klar over gjennomførte Norsk Institutt for naturforskning (NINA) ei haldningsundersøking om rovvilt hausten 2010. Resultata frå denne undersøkinga vart publisert to rapportar i desember 2010 og januar 2011; NINA rapport 650-2010 (Om rovdyr på landet og i byen. Den urban-rurale dimensjonen i de norske rovviltkonfliktene) og NINA rapport 657-2011 (Bestandsmål for store rovdyr. Hva mener folk om bestandsmål og om kven som skal bestemme i rovviltforvaltningen?). Resultata frå haldningsundersøkinga er også brukt i ein rapport som kom ut sumaren 2012, NINA rapport 879-2012 (Holdninger til store rovdyr i Norge og Sverige. En komparativ studie av holdningar til rovdyr og rovviltforvaltning), der resultata er samanlikna med ei tilsvarande undersøking gjennomført i Sverige i 2009.

Så langt eg er kjent med er det ikkje vist at det føreligg metodiske feil i dei nevnte rapportane. Eg har full tiltru til at NINA gjer ein god fagleg jobb, og eg har ikkje opplysningar som gjer at eg dreg resultata frå haldningsundersøkinga i tvil. Eg meiner derfor premisa i spørsmålet til representanten er feilaktig. Eg vil likevel nemne at eg kjenner til ei undersøking Synovate publiserte i februar 2011 etter oppdrag frå Glommen Skog BA. Etter det eg kan sjå viser tala i denne undersøkinga det same bildet som dei nemnte NINA-rapportane. Utover dette vil eg vise til brev frå statsråd Solheim av 22. februar 2011, der representanten har fått utfyllande informasjon om undersøkinga som vart gjennomført hausten 2010.

SPØRSMÅL NR. 220**Innlevert 2. november 2012 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 14. november 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«NAV Rogaland har brukt opp pengene til arbeidsmarkedstiltak. Dette hindrer eksempelvis at folk som blir ansatt i 100 % stilling, men som ikke er i stand til å yte mer enn 60 % i full stilling, får fast an-

settelse. I stedet blir de gående på trygdeytelser, noe som koster det offentlige mer, og er til belastning for dem som i stedet kunne hatt et arbeid å gå til.

Vil statsråden vurdere om midlene til slike tiltak kan økes?»

BEGRUNNELSE:

NAV Rogaland har nedsatt full stopp i arbeidsmarkedstiltaksytelser til f.eks. lønnstilskudd og praksisplasstilskudd osv. Derfor kan bedrifter i hvert fall ut året (kanskje også ved inngangen til 2013; avhengig om NAV Rogaland får oversikt over tiltaksengebruken), ikke benytte seg av lønnstilskudd. Dette kan føre til at flere kommer til å søke uføretrygd. Dette er alvorlig for dem det gjelder, og også lite lønnsomt for det offentlige. Flere fagpersoner innen NAV sier at lønnstilskudd er et svært treffsikkert og effektivt instrument for å få folk ut i arbeid igjen. Det er derfor uheldig at NAV i Rogaland p.t. ikke har anledning til å bruke dette mer i år.

Svar:

Ved årets inngang fordeler Arbeids- og velferdsdirektoratet midler til tiltaksplasser mellom fylkene på bakgrunn av forventet beholdning av personer med nedsatt arbeidsevne med behov for arbeidsrettet bistand i hvert fylke. Gjennom året kan tiltaksmidlene omfordres fra fylker med lavere forbruk enn ventet, til fylker med høyere behov enn antatt. Dette er imidlertid en krevende oppgave da behovet varierer gjennom året, både på grunn av sesongmessige variasjo-

ner og endringer i utviklingen i det lokale arbeidsmarkedet.

Tiltaksgjennomføringen i Rogaland har hittil i år ligget i overkant av planlagt nivå. Årsakene er blant annet å finne i Rogalands høye etterspørsel etter kvalifisert arbeidskraft kombinert med behovet for kvalifisering av arbeidssøkere i fylket. Økt oppfølging av NAVs brukere har også avdekket et større behov for arbeidsrettede tiltak enn det som var forventet. Arbeids- og velferdsetaten rapporterer at resultatet av denne innsatsen gjenspeiles i gode formidlingstall for Rogaland fylke.

For å sikre at fylket ikke har et for høyt antall tiltaksdeltakere ved utgangen av 2012 i forhold til tildelte tiltaksplasser for 2013 og for å kunne gi brukerne et best mulig tilpasset tilbud, har NAV Rogaland redusert noe på tiltaksaktiviteten for et begrenset antall tiltak, deriblant lønnstilskudd, f.o.m. uke 44. I praksis vil dette for noen bety en noe utsatt oppstartdato på enkelte arbeidsrettede tiltak. Det blir gjort unntak der det foreligger en klar forpliktelse overfor arbeidsgiver, og for deltakere som har en klar avtale om et bestemt tiltak i sin individuelle tiltaksplan.

Arbeids- og velferdsdirektoratet er i tett dialog med NAV Rogaland. Situasjonen kartlegges grundig for å avklare mulige tiltak slik at brukerne i Rogaland kan få et best mulig tilbud om arbeidsrettet bistand.

SPØRSMÅL NR. 221

Innlevert 2. november 2012 av stortingsrepresentant Else-May Botten

Besvart 19. november 2012 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«EUs regelverk rundt differensiert arbeidsgiveravgift er under revidering.

Hvordan ser statsråden på dette arbeidet fra Norge sin side med tanke på framdrift og debatt rundt innplassering og kriterier?»

BEGRUNNELSE:

Etter dialog med mange kommuner, mener jeg det er viktig å være proaktiv med tanke på revisjonen av EUs regelverk knyttet til differensiert arbeidsgiveravgift. Dette er noe av det viktigste distriktpolitiske virkemiddelet vi har, og at vi nå må benytte den muligheten vi har til å se på både kriteriene som ligger til innplassering, og til status på de ulike kommunene.

Svar:

Arbeidet med å utvikle et nytt regelverk for regionalstøtte, herunder differensiert arbeidsgiveravgift for perioden 2014-2020, ble igangsatt i EU-kommisjonen i begynnelsen av 2011. I januar 2012 sendte Kommisjonen ut et såkalt "non-paper" med forslag til "byggesteiner" i de nye retningslinjene. I dette dokumentet foreslås det ingen endringer i dagens kriterier¹⁾ om lav befolkningstetthet og fleksibilitet i anvendelsen i disse kriteriene, som er helt sentrale for vår ordning med differensiert arbeidsgiveravgift.

På et administrativt konsultasjonsmøte mellom Kommisjonen, medlemslandene og EFTA-EØS-landene i februar i år, bekreftet Kommisjonen dette. Heller ikke under Open Days, der kommissæren for konkurransepolitikk, Joaquin Almunia, og kommissæren

for regionalpolitikk, Johannes Hahn, satt i panelet i en diskusjon om ”Konkurranse, statsstøtte og regionalpolitikk”, kom det signaler om endringer i kriteriene for å kunne videreføre differensiert arbeidsgiveravgift.

Arbeidet med nye retningslinjer har blitt betydelig forsinket i Kommisjonen. De siste signalene er at utkast til nytt regelverk vil foreligge i desember 2012. Etter planen skal regelverket vedtas av Kommisjonen i mai/juni 2013.

Etter at Kommisjonen har vedtatt regelverket, vil ESA vedta regelverket for de tre EFTA-EØS-landene. Etter at regelverket er vedtatt, vil notifikering og forhandlinger med ESA finne sted. Notifiseringsprosedyren må avsluttes i løpet av 2013 for at ordningen med differensiert arbeidsgiveravgift skal kunne videreføres innenfor rammen av nytt regelverk etter 2013.

Dersom Kommisjonen viderefører dagens regelverk, vil befolkningstetthet og befolkningsnedgang være sentrale kriterier for hvilke kommuner som vil

omfattes av ordningen etter 2013. Departementet er opptatt av at kommuner med samme utfordringer skal likebehandles og at den geografiske avgrensningen av differensiert arbeidsgiveravgift skal gjenspeile de reelle utfordringene ulike regioner har. Når retningslinjene er vedtatt, vil regjeringen starte dialogen med ESA om innplassering av kommuner i ulike soner basert på de kriterier som er gitt.

Regjeringen vil arbeide for å videreføre en aktiv distrikts- og regionalpolitikk innenfor EØS-rammen. For Norge er den differensierte arbeidsgiveravgiften et svært viktig og målrettet distriktpolitisk virkemiddel. Dette er et arbeid som blir tett fulgt opp av Kommunal- og regionaldepartementet, i nært samarbeid med Finansdepartementet. Arbeidet prioriteres høyt inntil retningslinjene er vedtatt og forhandlingene med ESA er avsluttet i 2013.

¹⁾ Dagens regelverk åpner for at driftsstøtte (som differensiert arbeidsgiveravgift) kan gis til de minst befolkede regionene med befolkningsnedgang, dvs. færre enn åtte innbyggere per kvadratkilometer på NUTS II-nivå, samt sammenhengende tilgrensende områder.

SPØRSMÅL NR. 222

Innlevert 5. november 2012 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 8. november 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Et samboerpar i Vindafjord skulle overføre bil nummer to fra kvinnen til mannen. Svært sent i prosessen avdekket banken at dette likevel ikke var lov i henhold til hvitvaskingsloven. I mellomtiden hadde paret betalt omregistreringsavgift for bilen. Denne ble da tilbakekalt én time etter registreringen ble utført. Tollregion Oslo og Akershus har nektet å refundere avgiften på 6 512 kroner. Etter mitt syn strider vedtaket mot lovgivers intensjoner og er dårlig for skattemoralen.

Vil statsråden bidra til at dette, og lignende, vedtak endres?»

BEGRUNNELSE:

Saken gjelder et samboerpar i Vindafjord kommune som skulle ha bil nummer to. Bilen med skulle da føres over fra kvinnen til mannen, det samme skulle resterende lån og forsikring. Konen hadde nemlig kjøpt en annen bil, og denne skulle nå stå i hennes navn.

Lån var innvilget, lånedokumenter signert, kjøpekontrakt var skrevet og neste steg var omregistrering før utbetaling/låneopptak kunne effektueres. Torsdag 20.09.12 var begge hos Statens vegvesen for å omregistrere. Da de skulle ringe sin bank for å bekrefte omregistrering slik at de kunne effektuere transaksjonen, fikk de da beskjed fra banken om at dette gikk på tvers av hvitvaskingsloven og at det derfor ikke var mulig. Banken har i ettertid beklaget at dette ikke ble avdekket i prosessen frem mot låne-tilsagn.

Lånet var allerede innvilget og kjøpekontrakt innsendt. Etter å ha fått denne beskjeden, bar det rett tilbake til Statens vegvesen. Det hadde gått under en halvtime siden de forlot stedet. De møtte på den samme saksbehandler, og forklarte hva som hadde skjedd. Saksbehandler fortalte at hun fort kunne ordne at bilen igjen ble registrert på kvinnen, men at de med en gang måtte ringe Tollvesenet for å høre om de kunne få refundert omregistreringsavgiften. Der fikk de beskjed om at de ikke ville få refusjon, selv om registreringen ble tilbakekalt mindre enn en time etterpå.

Samboerparet benyttet sin klagerett, men den 12.10.12 avviste Tollregion Oslo og Akershus søknaden om refusjon av avgiften på kr. 6.512,-.

Dette gjelder ikke fritak for omregistreringsavgift for samboere. Den var jo allerede betalt. Saken gjelder refusjon av et beløp som ble betalt inn feilaktig og som aldri skulle finne sted.

Det er i dag en dispensasjonsadgang fra avgiftsplikten. Det er et krav at det må være et enkelttilfelle og en situasjon som ikke var overveid da avgiftsvedtaket var truffet. Etter mitt syn er det helt åpenbart at Tollregionen her burde sett at avgiften burde vært refundert. Kjøpet ble faktisk hevet og i Stortingets vedtak om tilfeller det kan gis avgiftsfritak er faktisk når kjøpet heves. Dette kjøpet ble hevet i løpet av en time. Hvordan Tollregion Oslo og Akershus kan uttale følgende "...kan derfor ikke se at det her har oppstått et enkelttilfelle som ikke var overveid da avgiftsvedtaket ble truffet." er knapt til å tro.

Tollregionen hevder også at et annet krav er at avgiften skal få en utilsiktet virkning. Jeg vil bli svært overrasket om finansministeren hevder denne betalingen er tilsiktet og at staten skal profitere på slike saker. Etter mitt syn må klager få medhold og statsråden må sikre at tolkningspraksis følger lovgivers intensjon.

På denne bakgrunn ønsker jeg statsråden lykke til med saksbehandlingen og med et ønske om å se på forbrukernes interesser og statens interesser som sammenfallende.

Slike saker som dette setter norske skatte- og avgiftsmyndigheter i et dårlig lys, strider mot allmenn rettsoppfatning og er negativ for skattemoralen. Det kan umulig være statsrådets ønske at private tabber

som korrigeres umiddelbart skal være til gunst for staten.

Omregistreringsavgiften er dessuten en ren fiskal avgift som også er særnorsk. Avgiften er heller ikke knyttet til selve saksbehandlingen.

Svar:

Omregistreringsavgiften er en avgift på eierskifte av bil og betales ved omregistrering av tidligere registrerte kjøretøy. Avgiften er knyttet opp mot eieropplysningene slik disse fremkommer av det sentrale motorvognregisteret. Dette gir en enkelt fungerende avgift med lave administrative kostnader. Ulempen med slike systemer er at det gis lite rom for skjønn, og regelverket vil derfor kunne oppfattes som firkantet. I omregistreringsavgiftsregelverket er det gitt flere unntak fra avgiftsplikten. Blant annet kan man omregistrere en bil uten å betale avgift hvis det har gått mindre enn to måneder fra den forrige omregistreringen, og dersom kjøpet heves. Etter Stortingets vedtak om omregistreringsavgift § 4 er det også mulig å dispensere i tilfelle det har oppstått et enkelttilfelle eller situasjoner som ikke var overveid da avgiftsvedtaket var truffet og når avgiften i det spesielle enkelttilfelle får en utilsiktet virkning.

I saken det refereres til har tollegionen avslått å frita for omregistreringsavgift. Vedtaket kan påklages til Toll- og avgiftsdirektoratet som i så fall må vurdere om noen av fritaksbestemmelsene er anvendelige, eller om den generelle dispensasjonsbestemmelsen kan komme til anvendelse. Jeg ber om forståelse for at jeg som finansminister må vise tilbakeholdenhet med å gå inn i enkeltsaker som er til behandling i underliggende etater.

SPØRSMÅL NR. 223

Innlevert 5. november 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 12. november 2012 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Forsvaret sliter med å holde sine gamle Sea King maskiner fullt ut operative, noe som kom svært tydelig fram under redningsaksjonen av mannskapet på Kamaro. Jeg ser at statssekretær Kristin Bergersen uttaler at våre helikopter er de best vedlikeholdte i hele verden.

Hva slags empirisk grunnlag har regjeringen og en av statsrådenes statssekretærer for å komme med en slik påstand?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 5. november 2012 med spørsmål fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen om vedlikehold av Sea King-

redningshelikoptre. Justis- og beredskapsdepartementet har opplyst følgende:

Vedlikeholdet av vår Sea King-flåte har meget høy prioritet, og vedlikeholdsarbeidet som utføres på våre Sea King, er av meget god kvalitet. Forebyggen- de vedlikehold evner i stor grad å håndtere mangler før de utvikler seg til å bli kritiske.

Hovedutfordringen for å ivareta operativiteten nå og i fremtiden ligger i helikopterets og systemenes alder. Dette medfører høyere feilrate og utfordringer med å anskaffe reservedeler. AgustaWestland (heli- kopterprodusenten) har gjennomført en vedlike- holdsstudie for å identifisere hvilke systemer og komponenter som må/bør skiftes ut dersom våre Sea

King skal kunne driftes til 2020. For å ivareta opera- tivitet og et høyt vedlikeholds nivå har regjeringen foreslått å styrke vedlikeholdsprogrammet til Sea King med 300 mill. kroner i 2013. De ekstra midlene vil bli prioritert til å igangsette de viktigste tiltakene identifisert i vedlikeholdsstudien, eksempelvis ekstra innkjøp av reservedeler samt modernisering av en- kelte eldre systemer.

På denne bakgrunn og gjentatte tilbakemeldinger fra helikopterprodusenten AgustaWestland kan Jus- tis- og beredskapsdepartementet gå ut i fra at Norges vedlikehold av Sea King-helikoptre er blant det beste på verdensbasis.

SPØRSMÅL NR. 224

Innlevert 5. november 2012 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 14. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Er statsråden kjent med at Vegdirektoratet nå forbyr fullt akselløft, er dette noe statsråden støtter, og har det blitt forsøkt forhandlet om denne saken med EU?»

BEGRUNNELSE:

For å kjøre opp norske bakker vinterstid, trenger tunge kjøretøy å kunne løfte løpeakselen og overføre trykket til drivakselen. Det er nødvendig for å få et tilstrekkelig veigrep. Kjettingbruk er ikke nok alene.

Økt kjettingbruk vil også gi mer slitasje på veiene og produsere mer svevestøv. Hvis EU-direktivet som forbyr fullt akselløft blir gjennomført, vil dette få store konsekvenser for norske tunge kjøretøy.

Dette er et spørsmål om trafikksikkerhet og frem- kommelighet. Det dokumenteres av SINTEF i en rapport fra 2009, og bekreftes også av vegvesenets egne utestasjoner.

Svar:

Jeg er kjent med at problemstillinger knyttet til tillatt bruk av akselløft og konsekvenser for frem- kommelighet har vært gjenstand for diskusjon mel- lom næringen og Vegdirektoratet. Dette regelverket ble tatt inn i norsk rett i 1998, og har formelt vært gjeldende siden. Jeg viser innledningsvis også til mitt svar av 30. oktober år på spørsmål nr. 142 fra Stortingsrepresentant Bård Hoksrud om denne pro- blemstillingen.

På bakgrunn av henvendelser jeg har mottatt ved- rørende dette temaet, har jeg invitert representanter fra næringen og Vegdirektoratet til et møte for å ut- veksle synspunkter om gjeldende regelverk og drøfte handlingsrommet i forhold til regelverket.

Jeg vil følge opp saken i lys av det som fremkom- mer på dette møtet.

SPØRSMÅL NR. 225**Innlevert 5. november 2012 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 12. november 2012 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvilket sambandsutstyr, med hvilken type teknologi, er det Forsvaret har valgt å satse på fremover, og hvilken begrunnelse hadde Forsvaret for ikke å benytte samme teknologiske løsning som de andre beredskapsenheterne, nemlig TETRA og TEDS?»

Svar:

TETRA som teknologi, og i den versjon som er valgt for nødetatene i Norge, ble utviklet spesielt for å dekke behov i nødetater. Forsvarets behov er på mange områder annerledes. Ved valg av løsninger for Forsvarets håndholdte radioer, har særlig to krav vært avgjørende. Krav til interoperabilitet var knyttet til Multi Rolle Radio, som på det tidspunkt var valgt som taktisk radio i Forsvaret. Videre var det krav om at løsningen skulle kunne sikkerhetsgodkjennes for behandling av høygradert informasjon i henhold til Lov om forebyggende sikkerhetstjeneste (sikkerhetsloven).

Forsvaret valgte ut fra dette å utvikle Lett Feltradio (håndholdt), basert på Multi Rolle Radio-teknologi. Denne teknologien er utviklet spesielt for militær bruk. Viktige særtrekk som ikke finnes i sivil teknologi er en redusert sårbarhet overfor fiendtlig elektronisk krigføring, samt et design som kan sikkerhetsgodkjennes for behandling av høygradert informasjon.

Ifm. Forsvarets operasjoner i Afghanistan, har behovet for interoperabilitet med nære allierte ført til at Forsvaret har kjøpt andre håndholdte radioer i tillegg til Lett Feltradio. Også her er det krav om sikkerhetsgodkjenning for behandling av høygradert informasjon.

Forsvaret planlegger dog å anskaffe et mindre antall TETRA-radioer. Disse er tenkt brukt for samvirke mellom Forsvaret og nødetatene i situasjoner der Forsvaret er bedt om å støtte. Tidspunkt for anskaffelsen vil koordineres med Direktoratet for nødkommunikasjon.

SPØRSMÅL NR. 226**Innlevert 5. november 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 12. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvordan stiller statsråden seg til at ledelsen i Hordaland politidistrikt ikke har klart å oppfylle påleggene som Arbeidstilsynet har påpekt, og mener statsråden at å "drive rovdrift" på egne ansatte er god personalpolitikk når ansatte ikke får spist, gått på toalettet, og etterforskere blir satt til operativ ordenstjeneste uten våpengodkjenning og om dette er en lederstil man ønsker å ha i politiet?»

BEGRUNNELSE:

I Bergens Tidende av 1. november 2012 er det en artikkel som omtaler arbeidssituasjonen i Hordaland politidistrikt. I artikkelen kommer det fram at politiledelsen ikke har fulgt opp 6 pålegg fra Arbeidstilsynet, ett år etter at inspeksjonen var foretatt. Ansatte føler at de ikke får gjort jobben sin godt nok, de må

avvise publikum, får ikke fulgt opp saker fordi de mangler ressurser, rekker ikke å ta pauser, spise eller gå på toalettet. Dette er en situasjon som er i ferd med å gå på helsa løs for mange ansatte, og til tross for at det er ett år siden inspeksjonen, har politiledelsen ventet i nærmere ett år før de har satt i gang en kartleggingsprosess, og har bedt om en utsettelsesfrist fordi de ikke har klart å gjøre noe med dette tidligere.

Svar:

Jeg kan innledningsvis opplyse at spørsmålet fra stortingsrepresentant Reiertsen har vært forelagt Politidirektoratet og politimesteren i Hordaland.

Bakgrunnen for påleggene fra Arbeidstilsynet var at Arbeidstilsynet Vestlandet i september og oktober i fjor gjennomførte et tilsyn ved politidistriktets driftsenheter Austevoll, Sotra Askøy og Øygarden,

Bergen vest og Bergen sentrum. Politidistriktet mottok varsel om pålegg 13. februar og ga tilsvar til Arbeidstilsynet før svarfrist 15. april.

De seks påleggene fra Arbeidstilsynet ble gitt tidlig i mai. I samme tidsrom ble det ansatt ny HMS-rådgiver i politidistriktet. Grunnet bl.a. kort tid til oppstart ferieavvikling ble det ikke nedsatt arbeidsgruppe/koordineringsgruppe før i august da ferieavviklingen i hovedsak var avsluttet. I tiden har det vært stor aktivitet som bl.a. har omfattet dialog med Arbeidstilsynet og møter i koordineringsgruppen. Videre har driftsenhetene arbeidet med å etablere en plattform for det videre arbeid med oppfølging av påleggene. Det har i dette arbeidet vist seg å være ytterligere behov for kartlegging mv og det har tatt tid å kvalitetssikre at utgangspunktet for oppfølgingsarbeidet har vært godt nok.

Jeg har ellers fått opplyst at det allerede skjer mye i arbeidet med forbedringer av arbeidsmiljøet og politidistriktets operative kapasitet. Som eksempel

nevnes opptrappingsplan for økt bemanning, innkjøp av nytt og bedre verneutstyr, utstrakt skifte av nye og sikrere kjøretøy og ferdigstilling av plan for kompetanseutvikling. En rekke arbeidsgrupper jobber med ulike tema som turnuslister, metodeforbedringer og forsterking av utsatte og belastende funksjoner som for eksempel arbeidet i operasjonssentralen.

Når politidistriktet har søkt Arbeidstilsynet om utsettelse med inntil en måned, har dette ikke noe med evne eller vilje til å prioritere arbeidet med et forbedret arbeidsmiljø, men en konsekvens av den kompleksitet som ligger i arbeidet med å forbedre arbeidsmiljøet i en stor og mangeartet organisasjon som Hordaland politidistrikt.

Jeg vil avslutningsvis bemerke at jeg har tillit til at politimesteren og ledelsen for øvrig i et samarbeid med vernetjeneste, arbeidsmiljøutvalg og tillitsvalgte klarer å oppfylle målene og påleggene på arbeidsmiljøområdet.

SPØRSMÅL NR. 227

Innlevert 5. november 2012 av stortingsrepresentant Hans Frøde Kielland Asmyhr

Besvart 13. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Planlegger regjeringen lovendring for å ramme eiere av utesteder som leier ut til noen de vet driver kriminell virksomhet og når kan Stortinget forvente et slikt lovforslag presentert?»

BEGRUNNELSE:

Jan Bøhler uttaler 05.11.12 til Aftenposten at regjeringen vurderer tiltak mot eiere som vet at leietaker driver kriminell virksomhet ved utestedet de leier. Han viser til stortingsmeldingen om ruspolitikk som ligger til behandling i Stortinget som belegg for sin påstand. Dette til tross for at meldingen ikke har noen forslag om temaet, kun et avsnitt hvor det vises til at dette er en problemstilling.

Jan Bøhler har tidligere foreslått "fastpoliti" etter modell av fastlegeordningen. Han har også tatt til ordet for egen enhet for bekjempelse av islamisme. I tillegg har han foreslått bedre sikkerhet i fengslene hva gjelder innførsel av narkotika. Felles for alle disse forslagene fra Bøhler er at de ikke er forankret i regjeringen og at det ikke har avstedkommet forslag i

tråd med Bøhlers fremstilling i etterkant av hans medieoppslag.

Jeg er interessert i å oppklare hvorvidt medieutspillet om skjenkesteder er et nytt utspill fra Bøhler som det ikke blir noe av.

Svar:

I Meld. St. 30 (2011-2012) En helhetlig rusmiddelpolitikk pekes det på at kommunene melder om utfordringer knyttet til raske, antatt fiktive eierskifter og ønsker seg bedre muligheter til å stoppe useriøse aktører. På side 37 i meldingen heter det: «Denne utfordringen må tas på alvor. For å hindre muligheten til raske, fiktive eierskifter, vil det bli vurdert om inn- dragningsvedtak skal kunne knyttes til skjenkestedets adresse/lokaler i tillegg til bevillingshaver».

Stortingsmeldingen ligger til behandling i Stortinget og er planlagt behandlet innen utløpet av høstsesjonen. I oppslaget i Aftenposten uttrykker stortingsrepresentant Bøhler «Håpet er at det så raskt etterpå kan komme en lovendring». Dette er, slik jeg leser det, knyttet til stortingsbehandlingen av meldingen og noe annet enn den fremstillingen som ligger til grunn for spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 228**Innlevert 5. november 2012 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 13. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Oslo politiets spaningsgruppe for etterlyste personer viser til at deres arbeid er blitt nedprioritert og at det nå kun er en spaner igjen i aktiv tjeneste. Dette til tross for at de kan vise til svært gode resultater. I Oslo er det hele 3 600 etterlyste. En liten omprioritering av noen få erfarne tjenestemenn kan bidra til at etterlyste kriminelle blir innhentet og sendt til soning eller utvist fra landet.

Vil statsråden nå ta initiativ til at spaningen mot etterlyste personer blir intensivert?»

Svar:

Jeg kan innledningsvis opplyse at spørsmålet har vært forelagt Politidirektoratet som igjen har forelagt det for Oslo politidistrikt.

Oslo politidistrikt arbeider på mange ulike måter med å finne og pågripe ettersøkte. Dette er også nødvendig, fordi dette arbeidet kan ikke alene gjøres av en spaningsgruppe. Alle personer som blir innbrakt til arresten blir kontrollert opp mot etterlystregisteret.

Det samme gjøres med personer som blir bortvist i de åpne rusmiljøene, ved trafikkkontroller, utlendingskontroller og ellers i den daglige tjenesten. I tillegg avdekker Oslo politidistrikt etterlyste personer i sosiale medier og i alle tilgjengelige dataregistre.

Representanten Asmyhr viser i sitt spørsmål til Oslo politiets spaningsgruppe for etterlyste personer. Dette er en gruppe som arbeider med å finne ettersøkte. Personspaningen består i dag av 3 personer.

Oslo politidistrikt opplyser at de allerede har iverksatt et arbeid for å effektivisere søk etter ettersøkte. Av de 3300 personene som er etterlyst ved Oslo politidistrikt, kartlegges nå hvor mange av disse som befinner seg i Oslo og i Norge. I tillegg kartlegges sakenes status, hva de er etterlyst for, foreldelse m.v.

Jeg er glad for at politiet selv har initiert et arbeid for å effektivisere søk etter ettersøkte og ser derfor ikke et behov for noe ytterligere initiativ fra min side i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 229**Innlevert 6. november 2012 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 12. november 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil kunnskapsministeren sørge for at MARKOM2020 får mandat til å utvide antall fullverdige medlemmer fra fire til fem, slik at Universitetet i Nordland blir innlemmet i MARKOM2020 som det femte medlemmet?»

BEGRUNNELSE:

MARKOM2020 er et samarbeidsprosjekt innen maritim profesjonsutdanning og er finansiert av Regjeringen under «Stø Kurs» satsningen.

De involverte institusjonene i prosjektet er:

- Høgskolen i Vestfold
- Høgskolen Stord/Haugesund

- Høgskolen i Ålesund
- Universitetet i Tromsø

Målet med MARKOM2020 er kompetanseheving, arbeidsfordeling, bedre rammevilkår og økt forskning.

Det er i prosjektet også etablert et begynnende samarbeid med de 14 maritime fagskolene for å få til overgangsordninger mellom fagskole og høgskole/universitet.

Med etableringen av årsstudium i «Maritim økonomi og ledelse» ved Universitetet i Nordland fra og med høsten 2012, forventet igangsetting av Bachelor i Nautikk, Maritim økonomi og ledelse høsten 2013, og etablering av Bodø maritime campus i samarbeid med Bodin maritime fagskole og Nordland fylkes-

kommune, er også Universitetet i Nordland blitt en sentral aktør innen maritim utdanning.

Dette bør tilsi at Universitetet i Nordland tas opp som den 5. involverte høyere utdanningsinstitusjonen i MARKOM2020-prosjektet. Dette vil være svært viktig for den videre utvikling av maritim utdanning i nord. I tillegg har Universitetet i Nordland en kompetanse innenfor nordområdesatsing, ledelses og økonomifagene som vil bli et verdifullt supplement inn i MARKOM2020.

Universitetet i Nordland er fra og med høsten 2012 etablert med maritime studier.

Det foreligger konkrete planer for igangsetting av nye Bachelorstudier fra og med høsten 2013.

Universitetet i Nordland bør derfor bli det 5. medlemmet i MARKOM2020-prosjektet.

Dette vil være viktig for den videre nordområdesatsingen.

Universitetet i Nordland har spesiell kompetanse innen nordområdesatsing, ledelse og økonomi, som vil kunne bli et viktig supplement til MARKOM2020.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen der han spør om jeg vil sørge for at MARKOM2020 får mandat til å utvide antall fullverdige medlemmer fra fire til fem, slik at Universitetet i Nordland blir innlemmet i MARKOM2020 som det femte medlemmet.

MARKOM2020-prosjektet som startet opp 1. januar 2011, er et samarbeidsprosjekt innen maritim profesjonsutdanning. Prosjektet startet med de fire høyere utdanningsinstitusjonene som gir bachelorgrad i maritim utdanning – Høgskolen i Vestfold (HiVe), Høgskolen Stord/Haugesund (HSH), Høgskolen i Ålesund (HiÅ) og Universitetet i Tromsø (UiT). Det hadde sitt utspring i regjeringens maritime strategi ”Stø kurs” og MARUT-utvalgets anbefalinger i rapporten ”Maritim profesjonsutdanning – forslag til ny nasjonal struktur for maritim offisersutdanning”. Siden starten har partnerne blitt enige om utvikling av spesialisering og ansvar, og jobber videre med å implementere dette inn i bachelorutdanningen. Det er igangsatt utvikling av forskning innenfor disse områdene for å sikre at spesialiseringene støtter næringslivets framtidige behov og for at institusjonene skal kunne levere opp mot visjonen til prosjektet. MARKOM2020s visjon for norsk maritim utdanning

i 2020 er: Utdanningen overgår næringens og myndighetenes krav til operativ kompetanse innenfor stadig mer komplekse konstruksjoner, systemer og operasjoner i skipsfarten.

Fra 2012 er også alle de 14 maritime fagskolene innlemmet i prosjektet. Målet er å få til et løft for fagskolene og utvikle bedre overganger mellom fagskole- og bachelorutdanningen, samt på sikt utvikle et operativt samarbeid mellom institusjoner der det er hensiktsmessig.

I 2012 støttet departementet MARKOM2020-prosjektet med 18,5 millioner kroner, og i oppstartsåret fikk prosjektet 13,6 millioner kroner.

Prosjektet er et forpliktende samarbeid mellom de fire etablerte uh-institusjonene som har maritime profesjonsstudier, og som utdanner sjøoffiserer med bachelorgrad. Universitetet i Nordland (UiN) er ikke en sertifikatgivende institusjon og har ikke maritime profesjons-utdanninger utover et maritimt årsstudium. Hvis UiN ønsker å etablere et bachelorstudium innen maritim utdanning, bør universitetet, som alle andre institusjoner innenfor maritim profesjonsutdanning, forholde seg til de nasjonale utfordringene. I MARUT-rapporten står det bl.a.: Maritim profesjonsutdanning på fagskole- og høyskolenivå som kvalifiserer til sjøkaptein og maskinsjef, bør legges under maksimum fire regionale utdanningssentre som organiseres til høyere utdanningsinstitusjoner som i dag gir høyere maritim profesjonsutdanning.

Videre i MARUT-rapporten står det at det er for mange institusjoner som utdanner sjøoffiserer, og at utdanningene bør konsentreres og konsolideres. UiN må i den sammenheng forholde seg til den nasjonale SAK(samarbeid, arbeidsdeling og konsentrasjon)-prosessen i MARKOM2020-prosjektet. De fire uh-institusjonene har som oppgave å samordne sine regioner: HiVe (Sørøst), HSH (Sørvest), HiÅ (Nordvest) og UiT (Nord). UiN tilhører region Nord med UiT som koordinator og en eventuell etablering av en maritim bachelorutdanning bør ses i sammenheng med den regionale utviklingsprosessen.

MARKOM2020-prosjektet har kommet i gang etter dialog mellom de høyere utdanningsinstitusjonene og Kunnskapsdepartementet. Prosjektet har ikke fått føringer som begrenser antall institusjoner som er med. Hvordan prosjektet ønsker å organisere seg og hvem som skal sitte i styringsgruppen, har jeg ikke lagt føringer for og det ønsker jeg heller ikke å gjøre.

SPØRSMÅL NR. 230**Innlevert 6. november 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 12. november 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvilke rettslige rammer som foreligger i denne type saker og spesielt redegjøre for når det skal regnes som «barns beste» å besøke sin egen og sin mors overgriper og voldsmann i fengsel?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til sak i Varden 5.11.2012 hvor det avdekkes at barnevernet i Skien har tilrådd at barn som har vært vitne til at deres egen mor nesten har blitt drept av far, skal måtte besøke sin far i fengsel. Barnevernet nekter å uttale seg om det faglige skjønnets de har utvist. Jeg avgrenser mot å kommentere den pågående rettsprosessen, men det vil være noe av et paradoks at det kan regnes som «barns beste» at de som vitner til vold og ofre skal måtte forholde seg til en far som sannsynligvis skal ut av landet.

Svar:

Jeg er svært opptatt av at barn som har vært utsatt for vold eller vitne til vold må beskyttes, og jeg vil styrke arbeidet mot vold og overgrep i nære relasjoner.

Å være vitne til vold faller inn under definisjonen av mishandling. Vi vet at barn som er blitt eksponert for skremmende og uforutsigbare hendelser i hjemmet kan utvikle angst og depresjon. Sentrale forskere har konkludert med at det å være vitne til vold i familien er en risikofaktor for utviklingsskader. I noen tilfeller kan det å ha vært vitne til vold være enda mer skadelig for barn enn det å ha vært direkte utsatt for volden.

Å lytte til barnet selv er viktig. Et samvær med en forelder må skje på barnets premisser. Et barn skal ikke tvinges til samvær. Barnets beste er alltid det viktigste hensyn. Jeg viser også til lovforslagene som skal sikre utsatte barn bedre beskyttelse mot vold og

overgrep. Disse forslagene er nå på alminnelig høring.

Jeg kan ikke gå inn i den konkrete saken stortingsrepresentant André Oktay Dahl viser til, og jeg har heller ikke kjennskap til hvordan barnevernet har vært inne i denne saken. Jeg kan imidlertid gi en generell redegjørelse for regelverket om samvær mellom barn og foreldre.

Etter barneloven har barn rett til samvær med begge foreldrene, selv om de lever hver for seg. Foreldrene har gjensidig ansvar for at samværsretten blir oppfylt. Avgjørelser om samværsrett skal først og fremst rette seg etter hva som er best for barnet. Det er lovfestet i barneloven at det ved avgjørelsen skal tas hensyn til at barnet ikke må bli utsatt for vold eller på annen måte bli behandlet slik at den fysiske og psykiske helsen blir utsatt for skade eller fare. Dermed samvær ikke er til barnets beste, må retten avgjøre at det ikke skal være samvær.

Når barn er plassert utenfor hjemmet med hjemmel i barnevernloven er utgangspunktet at barn og foreldre har en gjensidig rett til samvær med hverandre.

Ved akutt plassering kan barneverntjenestens leder treffe vedtak om samvær mellom barnet og foreldrene. Ellers er det fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker som skal ta standpunkt til spørsmålet om samvær ved en omsorgsovertakelse. I samværsfastsettelsen skal det legges avgjørende vekt på hensynet til barnets beste. Både barneverntjenestens leder og nemnda kan bestemme at det ikke skal være samvær.

Jeg vil i denne forbindelse også vise til at Justis- og beredskapsdepartementet hadde på høring i fjor vinter et forslag om en lovendring som hjemler kriminalomsorgens ansvar for å ivareta barn som pårørende av domfelte/innsatte. Justisdepartementet arbeider med å følge opp høringen.

SPØRSMÅL NR. 231**Innlevert 6. november 2012 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel****Besvart 15. november 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Jämtkraft AB fekk konsesjon for erverv av 33,33 % av aksjane i Troms Kraftforsyning og Energi ved kongeleg resolusjon 7. september 2012. Tromsø kommune er usamde i dei vurderingane som departementet har gjort i konsesjonshandsaminga. Dette gjeld særleg framtidige avgjerder om nye investeringar i selskapet. Dette er ei sak som har nasjonal interesse, og som kan bli mal for andre liknande saker.

Kva kontroll over nyinvesteringar meiner statsråden at Jämtkraft AB har etter aksjonæravtalen mellom partane?»

GRUNNGJEVING:

Det er stor interesse kring saker som har med eigarskap til vasskraftressursane i Norge. Det er snakk om store verdier og nasjonale interesser. I denne saka ønskjer Tromsø kommune å halde på eit offentleg eigarskap medan departementet gjennom konsesjonshandsaminga legg til rette for eit sal til ein privat utanlandske eigarar. Dette står i sterk kontrast til det som statsråden sitt eige parti, Senterpartiet, forfektar og som dei viser til i tallause politiske debattar.

Tromsø kommune har som minoritetsseigar kjempa mot dette salet fordi det etter deira meining var ei dårleg løysing å selje til ein utanlandsk, privat kraftoperatør, slik som Jämtkraft AB.

Tromsø kommune meiner at aksjonæravtalen mellom Troms Kraft AS og Jämtkraft AB sikrar Jämtkraft AB negativt kontroll over TKE blant anna i saker det skal takast avgjerd i utover vanleg drift. Dette vil gjelde blant anna for nyinvesteringar i kraftproduksjon. I Skibotn har Troms Kraft rekna på at det er kraftressursar som ikkje er utbygde på meir enn 270 Gwh.

Det er viktig å få statsråden sitt syn på om vilkåra i industrikonsesjonslova § 2 om "åpenbart reelt offentleg eigarskap" står seg opp mot den manglande offentlege kontroll over nyinvesteringar som Tromsø kommune meiner blir resultatet av den nye aksjonæravtalen.

Tromsø Kommune ønskjer ei utvida grunngjeving frå departementet på desse spørsmåla, og har formelt bede om møte med departementet for å drøfte dette.

Det er ikkje i tråd med god forvaltning frå departementet si side å avslå å møte kommunen i ei sak som både har regional og nasjonal interesse, og statsråden må gje ei meir omfattande grunngjeving overfor Tromsø kommune slik som dei ber om.

Ein forventar derfor statsråden gjev ei utfyllande grunngjeving for konsesjonen som Jämtkraft AB fekk, og at det blir lagt til rette for eit møte mellom Tromsø kommune og departementet snartast råd.

Svar:

I kongelig resolusjon av 7. september 2012 er Troms Kraftforsyning og Energi AS gitt konsesjon til erverv av fallrettigheter og overføring av reguleringskonsesjoner mv. for Skibotn og Lavka kraftverker. Jämtkraft AB er gitt konsesjon til erverv av 33,33 prosent av aksjene i Troms Kraftforsyning og Energi AS. I etterkant av dette vedtaket har departementet mottatt henvendelser på vegne av Tromsø kommune med anmodning om omgjøring av den kongelige resolusjonen. Departementet har ikke funnet grunn til å etterkomme denne anmodningen. Jeg viser i den sammenheng til departementets brev til Tromsø kommune av 28. september d.å.

Konsesjon på erverv av 33,33 prosent av aksjene i Troms Kraftforsyning og Energi AS er gitt i henhold til industrikonsesjonsloven. Etter gjeldende lovverk er det bare eiere som åpenbart tilfredsstiller kravet om et reelt offentlig eierskap som kan få konsesjon for erverv av fallrettigheter. Kravet gjelder også ved alle endringer i eierskapet i eksisterende offentlig eide selskaper med slike rettigheter. Av loven fremgår det at private eiere kan eie inntil en tredel i et selskap som eier fallrettigheter. Det er nødvendig å gjøre representanten oppmerksom på at denne regelen har vært praktisert i mange år, og ble først lovfestet i 1992. Om kravet til reelt offentlig eierskap er oppfylt, skal etter loven avgjøres etter en konkret vurdering. I denne sammenhengen vil aksjonæravtaler som avviker fra selskapslovgivningens alminnelige regler inngå i vurderingen.

Jämtkraft AB er eid av tre svenske kommuner, men er å anse som en privat eier i industrikonsesjonslovens forstand. Som representanten sikkert er innforstått med, tillates det etter EØS-avtalen ingen forskjellsbehandling mellom norske private kraftoperatører og operatører fra andre EØS-land.

I den kongelige resolusjonen ble det konkludert med at kravet til reelt offentlig eierskap var oppfylt. Før vedtaket ble fattet foretok departementet en inngående gjennomgang av om aksjonæravtalen var i strid med industrikonsesjonsloven. Som del av denne saksbehandlingen var det nødvendig å analysere de enkelte bestemmelser som regulerte forholdet til

Jämtkraft AB i sammenheng som del av den konkrete vurderingen som loven gir anvisning på.

Jeg finner grunn til å påpeke at det er selskapet Troms Kraft AS som har vært part i saken, og at Tromsø kommune er minoritetsaksjonær i dette selskapet. Departementet har lagt til grunn de vedtak som var fattet av de styrende organer i selskapet. Jeg kan også tilføye at departementet ikke på noe tidspunkt under den tre måneder lange saksbehandlingen forut for den kongelige resolusjonen mottok henvendelser fra Tromsø kommune med noen innsigelser knyttet til den aksjonæravtale som var inngått.

Saken er for lengst avsluttet i forvaltningen med et endelig vedtak av kongen i statsråd. Også i fortset-

telsen vil jeg forholde meg til de styrende organer i Troms Kraft AS.

Jeg vil for øvrig understreke at jeg som statsråd arbeider for et sterkt offentlig eierskap til vannkraftressursene. Samtidig ser jeg ikke bort fra at utøvelsen av det offentlige eierskapet i enkelte av våre vannkraftselskaper i distriktene kan høste fordeler av et samarbeid med industrielle minoritetsdeltakere innenfor de rammer lovverket setter. Slike begrensede eierinnslag vil derfor på sikt kunne bidra til å styrke det offentlige eierskapet i disse selskapene. Jeg presiserer at det har vært opp til de styrende organer i Troms Kraft AS å beslutte salg av en minoritetsandel av et datterselskap.

SPØRSMÅL NR. 232

Innlevert 6. november 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 15. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Som en oppfølging til statsrådets svar i skriftlig spørsmål nr. 1972 (2011-2012), ønskes det svar på om alle godkjennelser for unntak fra regelverket i håndbok 062 har blitt formelt og riktig innhentet, hvor mye ekstra disse unntakene fra regelverket har kostet sammenliknet med bruk av godkjente master, og om det har blitt gjort en vurdering av hvordan det å omgå regelverket kan komme til å påvirke uheldige bilister og den private norske skiltindustrien som er leverandør av godkjente master i tråd med EN 12767?»

BEGRUNNELSE:

Viser til skriftlig spørsmål med svar nr. 1972 (2011-2012), hvor samferdselsministeren blant annet skriver: "Plassering av skilt i denne sonen er derfor redusert til et minimum, der sideforholdene ikke tillater annet". Dette er altså en innrømmelse av at noen skilt innenfor sikkerhetssonen, er satt opp med COR-TEN-stålmaster, altså ikke i henhold til gjeldene regler i håndbok 062.

Siden dispensasjonen strider mot regelverket som skal ivareta sikkerheten på veien, er det ekstra viktig at både søknad og dispensasjonen er gitt med god begrunnelse og i tråd med gjeldene regler.

Svar:

Representanten Halleraker stiller spørsmål knyttet til følgende tre problemstillinger:

Godkjennelse av unntak fra regelverket i håndbok 062

Spørsmål nr. 1972 gjelder E6 fra Minnesund og nordover. Det har vært et overordnet mål for hele prosjektet E6 Gardermoen – Biri å holde sikkerhetssonen mest mulig ren, også fri for skiltstolper. Derfor er disse som grunnprinsipp plassert utenfor sikkerhetssonen.

Den plassering av skilt, ca. 8 m fra kjørebane-kant, som ble valgt i dette prosjektet inngår i prosjektets designprogram som er et internt dokument for Statens vegvesens interne styring. Dokumentet er en del av prosjektstyringsplanen som er godkjent av regionvegshjefen. Utforming av skiltstolper utenfor sikkerhetssonen er ikke regulert direkte i vegnormalene, og må derfor behandles skjønnsmessig i tråd med disse.

For noen skiltstolper har det ikke vært praktisk mulig å plassere de utenfor sikkerhetssonen. Dette gjelder til sammen fem skiltstolper på en 45 km lang strekning. Disse stolpene ble gjort ettergivende ved bruk av bolter som vil knekke ved påkjøring. Denne løsningen er ikke godkjent i henhold til den europeiske normen for slike master i henhold til håndbok 062. Statens vegvesen Region øst går nå gjennom sine ru-

tiner for å sikre at fremtidige beslutninger og anskaffelser av slike elementer skjer i henhold til håndbok 062.

De resterende to konkrete spørsmål som reises av representanten Halleraker impliserer at Statens vegvesen har omgått eller brutt regelverket. Samferdselsdepartementet er videre kjent med at det er rettet en henvendelse til Klagenemnda for offentlige anskaffelser knyttet til designprogrammet for dette prosjektet. Saken er etter departementets kjennskap ennå ikke avsluttet og departementet har nå derfor i begrenset grad mulighet til å kommentere konkrete forhold knyttet til dette prosjektet.

Kostnad for den valgte løsning sammenliknet med bruk av godkjente master

Anvendte Corten-stolper lå på anskaffelsestidspunktet noe lavere i pris enn master godkjente for bruk innenfor sikkerhetssonen. Uansett var ønsket om en sikkerhetssone fri for skilt og annet avgjøren-

de for valget av løsning slik denne ble nedfelt i prosjektets designprogram.

Vurdering av hvordan omgåelse av regelverket vil kunne påvirke trafikanter og norsk skiltindustri

Plasseringen av store stolper like utenfor sikkerhetssonen vil bli evaluert med hensyn til påkjørsler, synbarhet av skilt og driftserfaringer. Utenom dette E6-prosjektet er normal-løsningen fremdeles at skilt plasseres innenfor sikkerhetssonen. Skiltstolper for store skilt skal da være godkjent i hht EU-normen for ettergivende stolper.

Vegutstyr som anskaffes gjennom hovedkontraktene for store prosjekter er av en slik størrelsesorden at de må legges ut på internasjonal konkurranse. Det vil stride mot grunnleggende krav i regelverket om ikke-diskriminering og likebehandling dersom Statens vegvesen setter krav til konkurransen som tilgodeser den private norske skiltindustrien.

SPØRSMÅL NR. 233

Innlevert 6. november 2012 av stortingsrepresentant Per-Kristian Foss

Besvart 16. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Under høringen i Stortinget 06.11.12 av "Den nasjonale støttegruppen etter 22. juli-hendelsene" kom det frem at den lovpålagte retten til å få helsehjelp ikke fungerer i mange kommuner.

Hvordan har departementet sikret seg at helsehjelp for de berørte etter 22. juli blir gitt?»

BEGRUNNELSE:

Det vises blant annet til at det er tildelt betydelige skjønnsmidler til kommunene for å møte 22. juli-hendelsene og de berørtes behov for psykososial hjelp.

Svar:

Tilbakemeldingene og informasjonen som ble gitt fra den Nasjonale støttegruppen under høringen i Stortinget 6. november viser på ny og med all tydelighet omfanget av det traumet de rammede og deres pårørende og etterlatte ble påført 22. juli i fjor. Mange var påført alvorlige fysiske skader og fikk behandling. Samtidig ble det tidlig klart at en annen stor ut-

fordring ville være å tilby alle med behov nødvendig psykososial oppfølging. Det er spørsmål rundt denne oppfølgingen som i første rekke ble reist av støttegruppen under høringen i Stortinget.

Helsedirektoratet ble 22. juli i fjor bedt om å ta det koordinerende ansvaret for beredskapssituasjonen i helsetjenesten knyttet til hendelsene. I de påfølgende dagene ble det etablert kontakt med landets fylkesmenn for å sikre beredskap og kjennskap til nasjonal veiledning om psykososiale tiltak i alle landets kommuner. Det ble opprettet et samarbeidsorgan for å sikre enhetlige og faglig forankrede råd og føringer og etablert en ekspertgruppe med deltagere fra landets fremste fagmiljøer på feltet. I tillegg ble det opprettet et eget prosjekt for helsemessig, og ikke minst psykososial oppfølging, i Helsedirektoratet. Dette prosjektet er fortsatt operativt.

På bakgrunn av anbefalinger om å benytte de ordinære tjenestene, ble hovedansvaret for oppfølgingen av de som ble rammet av terrorhandlingene lagt til kommunene. En viktig del av oppfølgingsarbeidet fra de sentrale helsemyndighetene har bestått i å bistå landets kommuner. Den nyutviklede "Veilederen for

psykososiale tiltak ved kriser, ulykker og katastrofer” ble distribuert, og arbeidet med å implementere veilederen har hatt høy prioritet. I tråd med veilederen ble det lagt til grunn at kommunene skulle innta en proaktiv holdning overfor de rammede og berørte, samt opprette en primær kontaktperson for å sikre kontinuitet i oppfølgingen. Faglige råd og veiledning tilpasset denne hendelsen spesielt er i tillegg i flere omganger distribuert til landets kommuner via fylkesmennene. Det ble tidlig avholdt en egen fagdag om den psykososiale oppfølgingen, og det ble utviklet og distribuert et eget kartleggingsskjema for vurdering og overvåkning av psykiske reaksjoner og helseplager hos de som oppholdt seg på Utøya. Til spesialisthelsetjenesten, som på ordinær måte skal sørge for tjenester til de som har behov for spesialisert helsehjelp, er det sendt ut særskilt informasjon om prioritering og oppfølging av de rammede.

For å kunne følge opp og støtte kommunenes oppfølging, er det gjennomført to kartlegginger hvor kommunene er bedt om å gjøre egne vurderinger av arbeidet. Kartleggingene har ikke hatt som formål å evaluere, men bidra til å videreutvikle supplerende tiltak fra sentrale helsemyndigheter. Samtidig er det iverksatt flere forskningsprosjekter - deriblant Utøya-studien - som gjennomføres som intervjuer utført av kvalifisert helsepersonell. Dersom udekket hjelpebehov oppdages i forbindelse med intervjuene, blir det iverksatt tiltak for å sikre at hjelp blir gitt.

Helsemyndighetene har etter 22. juli inntatt en aktiv og operativ rolle. Som et supplement til den hjelp som ytes gjennom de ordinære helse- og omsorgstjenestene er det avholdt en rekke samlinger for etterlatte, overlevende og deres pårørende. I samarbeid med landets fremste fagmiljøer med kompetanse på sorg og krisepsykologi har Helsedirektoratet spilt en sentral rolle i gjennomføringen av slike samlinger. Tilbakemeldinger viser at dette er opplevd som et verdifullt bidrag for de som har deltatt.

Det er bevilget betydelige beløp for å dekke kostnader og merutgifter som følge av 22. juliangrepene, og det er i spørsmålets begrunnelse vist til at det er bevilget skjønnsmidler til kommunene. Midlene er bevilget til dekning av ekstraordinære utgifter til psy-

kososial oppfølging i kommunene etter 22. juli, og skal på lik linje med øvrige bevilgninger etter 22. juli kompensere for merutgifter som har fulgt av angrepene. Landets kommuner ble i ulik grad berørt, og bevilgningen skal bidra til å sikre at enkeltkommuner som er særlig berørt settes i stand til å ivareta sitt oppfølgingsansvar på en god måte. Uavhengig av denne bevilgningen har den enkelte kommune det lovpålagte ansvaret for å yte nødvendige og forsvarlige helse- og omsorgstjenester.

Hendelsene 22. juli var av et omfang og en karakter som medførte behov for å iverksette en rekke system- og kompetansemessige tiltak. Det er likevel viktig å understreke at ansvaret for selve tjenesteytingen for disse pasientene, som for andre pasienter, ligger i den enkelte kommune og hos de regionale helseforetakene. Den enkelte innbyggers rettigheter til helse- og omsorgstjenester er hjemlet i pasient- og brukerrettighetsloven. Den som opplever at bestemmelsene i denne loven blir brutt, kan klage til Fylkesmannen. Dette er det ordinære sikkerhetsnett som skal sikre alle borgere de helse- og omsorgstjenester de har krav på. Kompetansen til å gå inn i enkeltsaker og vurdere om krav til forsvarlig tjenesteyting, eller andre lovkrav er brutt, ligger hos tilsynsmyndigheten. På tross av dette har departement og direktorat fulgt opp alle bekymringsmeldinger og varsler om svikt som har tilflytt disse, gjennom kontakten med støttegrupper, de avholdte samlingene mv. Oppfølging har skjedd ved at Helsedirektoratet har kontaktet aktuelle kommuner gjennom de respektive fylkesmenn. Denne form for oppfølging av enkeltsaker kan ikke erstatte de ordinære systemer som skal sikre forsvarlige tjenester.

Helsesektoren har fått mange gode tilbakemeldinger på sin innsats i den akutte fasen etter 22. juli. Samtidig er det ingen tvil om at også helsesektoren har mye å lære av hendelsene. En rekke av lærings- og oppfølgingspunktene i helsesektorens egen gjennomgang og 22. julikommisjonens rapport omhandler ulike aspekter ved den psykososiale oppfølgingen. Det pågår nå et omfattende oppfølgingsarbeid for at helsesektoren skal lære mest mulig av denne hendelsen.

SPØRSMÅL NR. 234**Innlevert 6. november 2012 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 13. november 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Det tyrkiske folkemordet på over 1 million armenere er godt dokumentert, heiet frem av muslimske ledere som lovet tyrkerne velstand. Mindre kjent er det at titusenvis av assyrere, en av de eldste kristne gruppene, ble slaktet ned sammen med dem. Nå er assyrerne under press, ikke bare fra lokale muslimer, men også fra regjeringen, som vil ta eiendomsrettighetene til klosteret Mor Gabriel, nær Midyat.

Hva gjør regjeringen for å støtte assyrernes rettigheter i Tyrkia?»

Svar:

Tyrkia er i en rivende utvikling og medlemssøkningen til EU har vært retningsgivende for reformer blant annet på det økonomiske og sosiale området. Tyrkia arbeider med en større grunnlovreform. Stortingspresidenten og hans delegasjon fikk førstehåndskunnskap om denne under sitt nylige besøk til Tyrkia 8.-11. oktober. I forbindelse med dette arbeidet diskuteres det å styrke minoriteters rettigheter. Dagens grunnlov anerkjenner kun ikke-muslimske religiøse minoriteter av Lausanne-traktaten fra 1923. Dette innebærer greskortodokse, kristne armenere og jøder. Muslimske minoriteter anerkjennes derimot ikke.

Minoriteter er ofte utsatt i samfunn som gjennomgår politisk urolige tider og ved økonomisk og sosial endring. Som Stortinget tidligere er informert om, er det satt i gang et prosjekt i Utenriksdeparte-

mentet for å styrke arbeidet mot diskriminering av minoriteter. Situasjonen for religions- og livssynsminoriteter vil stå sentralt i dette arbeidet. Prosjektet vil også være relevant i forhold til Tyrkia.

Når det gjelder klosteret Mor Gabriel, følger vi utviklingen nøye sammen med likesinnede land. Det er strid om eiendomsretten til klosteret, og det pågår flere rettsaker om landområdene. Rettsakene blir også omtalt i EUs siste fremdriftsrapport for Tyrkias medlemskapsprosess. Vår ambassade i Ankara har besøkt klosteret ved flere anledninger, og har også møtt klosterets advokater. Et nytt besøk er under planlegging senere i år.

Samtidig vil jeg understreke at saken ikke bare dreier seg om den assyriske minoriteten. Det foregår en lokal maktkamp i Midyat hvor Mor Gabriel ligger og hvor klosteret nå befinner seg i skuddlinjen. Det vanskeliggjør saken ytterligere at lokale myndighetene er involvert mot klosteret.

Jeg merker meg den interesse som Stortinget viser for utviklingen i Tyrkia. Ikke bare Stortingspresidenten, men også Utenriks- og forsvarskomiteen har nylig vært i Tyrkia. Fra regjeringens side er det også flere besøk under planlegging. Mange saker står på den bilaterale agendaen. Jeg vil forsikre representanten Syversen og hans kolleger at betydningen av toleranse og respekt for religiøse minoriteter i tillegg til andre menneskerettighetsforhold, er et viktig anliggende for oss.

SPØRSMÅL NR. 235**Innlevert 6. november 2012 av stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos****Besvart 16. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil statsråden foreta en gjennomgang av rutine- ne for å sikre at tilbudet som blir gitt til innsatte i norske fengsler, er forsvarlig?»

BEGRUNNELSE:

Flere rusmisbrukere som har blitt satt i fengsel har opplevd at deres daglige medisiner har blitt tatt fra dem. Eksempel på medisiner er medisin for bipolare lidelser, angst og depresjon. Medikamentene blir tatt fra pasienten av sykehuslegen uten en vurdering fra pasientens fastlege. Dette bidrar til en forverring av den innsattes helsetilstand.

Undertegnede regner med at det påligger en plikt til å sørge for riktig og nødvendig pasientbehandling, også for denne gruppen.

Svar:

Mennesker som sitter inne i norske fengsler er en særlig sårbar gruppe. Mange innsatte har rusproblemer og sliter med psykiske lidelser. Jeg hadde anledning til å besøke Oslo Fengsel, avdeling Stifinner'n, i forbindelse med deres 20-årsjubileum. Her fikk jeg snakket med flere innsatte direkte og lytte til deres historier og livssituasjon. Møtet med de innsatte gjorde sterkt inntrykk.

Alle innsatte i norske fengsler har de samme rettighetene til helse- og omsorgstjenester som befolkningen for øvrig. Vertskommunen for det enkelte fengsel har ansvar for å tilby innsatte nødvendige helse- og omsorgstjenester. Videre er det det regionale helseforetaket i den regionen fengselet geografisk er

plassert i, som har ansvaret for å tilby forsvarlige spesialisthelsetjenester.

Fengselslegen overtar fastlegerollen for de innsatte og har ansvaret for å foreta den medisinskfaglige vurderingen av om innsatte har behov for legemidler. Det vil ofte være hensiktsmessig for fengselshelsetjenesten ved fengselslegen - etter samtykke fra pasient/innsatt - å ha en dialog med fastlegen om dette. Dersom en innsatt tar legemidler rekvirert av lege i spesialisthelsetjenesten, er det spesialisthelsetjenesten, ofte i samarbeid med fengselslegen, som tar stilling til videre forskrivning av legemidler.

Den problemstillingen som representanten Kjos tar opp er jeg ikke kjent med og forutsetter at helsetjenesten i fengsel opptrer på den måten som er beskrevet ovenfor.

Avslutningsvis kan jeg orientere om at Helsedirektoratet innen kort tid vil utgi en revidert utgave av veilederen for fengselshelsetjenesten der også legemiddelhåndtering vil bli omtalt.

SPØRSMÅL NR. 236

Innlevert 6. november 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 13. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Jeg viser til spørsmål i Stortingets spørretime 24.10.2012 om ekspressbussene. Politisk rammeverk for fylkeskryssende bussruter ligger i SDs rundskriv N-2/2003 som gir føringer om fri etablering av slike ruter. Ihht. EUs kollektiv-transportforordning som Norge har sluttet seg til gjennom EØS-avtalen er Yrkestransportloven endret slik at kollektiv-transport skal ut på anbud.

Vil statsråden utarbeide nytt rundskriv som understreker at fri etableringsrett omfatter transport av passasjerer også i fylker som passerer?»

BEGRUNNELSE:

At kollektivtransport som prinsipp skal anbudsutsettes er i tråd med FrPs politikk. I hovedsak fører anbudsutsetting til bedre tilbud for kunder/brukere. Det er like fullt viktig å sørge for at rammebetingelsene for den viktige transportoppgaven som dagens ekspressbussene løser med god distrikt-, kollektiv-, og miljøeffekt ikke svekkes.

Denne effekten er godt beskrevet av SD i høringsnotat fra FAD om forslag til forskrift om unntak

fra konkurranselovens § 10 i Lov 5. mars 2004 nr. 12 om konkurranse mellom foretak og kontroll med foretakssammenslutninger (konkurranseloven). Foreslått unntak gjaldt samarbeid om drift av kommersielle fylkeskryssende bussruter.

I høringsnotatet er inntatt e-post datert 28.2.2008 fra SD der det bl.a. heter:

"Ved Samferdselsdepartementets rundskriv N-2/2003 av 13. mars 2003 ble det i praksis innført ikke-behovsprøvd etableringsadgang, fri prissetting, og fri utforming av rutetabell for fylkeskryssende bussruter, populært kalt ekspressbussruter. Denne omreguleringen av markedet har sammenfalt med en positiv utvikling med vekst i ekspressbussbransjen. Selv om dereguleringen har gjort muligheten for samordning med annen kollektivtransport langt svakere, synes gevinstene klart å overgå de ulemper man har sett. Fri tilpassing av ekspressbusstilbudet gjør at foretakene står friere til å utnytte virkemidler for å vinne kundens gunst. Virkemidler kan være lavere pris, bedre tilgjengelighet, endret stoppemønster, raskere fremførings- tid, bedre markedsføring osv. Dette har ført til økt konkurransekraft overfor andre transportformer. I noen tilfeller har omreguleringen ført til konkurranse mellom flere ekspressbussruter på samme strekning.

Konkurranse vil normalt føre til at ekspressbussforetakene forsterker kundefokuset."

Svar:

Det er fylkeskommunene og Oslo kommune som har det formelle ansvaret for hvilket tilbud man ønsker i det lokale kollektivnettet, innenfor de økonomiske rammer man rår over.

Fylkeskommunene har hatt adgang til å benytte anbud ved kjøp av lokale kollektivtransporttjenester med buss og rutebåt siden 1994, og anbud har også i stor grad blitt tatt i bruk over hele landet. Ved iverksetting av den såkalte kollektivtransportforordningen fra 1. januar 2011, er det satt en frist til desember 2019 før alle kontrakter om enerett og/eller godtgjøring skal være basert på konkurranseutsetting. Det er dog noen unntak fra kravet om konkurranseutsetting bl.a. for kontrakter av mindre verdi eller der kontrakten inngås med mindre foretak. For kontrakter som inngås uten konkurranseutsetting gjelder likevel krav om at tildeling skal skje på en åpen måte med krav til publisering som gir også andre anledning til å melde sin interesse. Departementet har i rundskriv informert fylkeskommunene og Oslo kommune om gjennomføring av kollektivtransportforordningen og innholdet i den.

Etablering av fylkesoverskridende ekspressbussruter har vært unntatt fra behovs- prøving siden 2003. Dette bygger på en forutsetning om at rutene er kommersielle og ikke bygger på eneretter eller godtgjørelse. Ruter innenfor Oslo/Akershus regnes som ett lokaltrafikkområde og omfattes ikke av unntaket. Med sistnevnte forbehold er det m.a.o. fri adgang til etablering av kommersielle ekspressbussruter. Selv om fylkeskommunene som sitter med delegert løyvemyndighet formelt sett skal godkjenne rutetider og takster, avgjør busselskapene i realiteten selv hvilke frekvens og takster man ønsker å tilby, ut fra rene

kommersielle vurderinger. Som utgangspunkt vil den enkelte operatør av slike ruter stå fritt til å bestemme sitt stoppemønster og dermed velge hvilke lokale strekninger han vil betjene underveis. Ved tildeling av løyve til slike ruter kan imidlertid berørte fylkeskommuner sette vilkår som innebærer forbud mot lokaltrafikk på angitte strekninger. Dette vil være aktuelt hvor det går parallelle ruter som fylkeskommunen har inngått avtale med andre om plikt til rutetransport mot godtgjøring og/eller enerett.

Det er også mulig for fylkeskommunen å inngå avtale med operatør av en gjennomgående ekspressbussrute om plikt til å betjene definerte lokale strekninger underveis med godtgjøring og/eller enerett. Fremgangsmåten for å inngå en slik avtale vil være den samme som etter kollektivtransportforordningen.

Om ønskelig vil fylkeskommunene kunne utforme tilbudet på lokaltransport som ikke inkluderer tilbud på tidspunkt hvor eksisterende ekspressrute har et rutetilbud. Ekspressbussen vil da etter omstendighetene kunne utføre lokaltrafikk på aktuelle frekvenser. Utfordringen med dette er at ekspressbussrutene ikke er pålagt en plikt, og at tilbudet derfor kan endres på kort varsel.

Etter gjeldende forvaltningssystem har fylkeskommunene ansvar for organisering og kjøp av lokal kollektivtransport. Jeg mener det vil samsvare dårlig med gjeldende system dersom departementet skulle gi fri adgang for ekspressbuss til å drive parallell lokaltrafikk gjennom de fylker ruta går gjennom, ettersom det vil kunne ha direkte negativ økonomisk innvirkning på de avtaler fylkeskommunene har inngått om lokaltransport.

Jeg ser derfor ingen grunn til å endre gjeldende praksis mht. vilkår som gjelder for etablering av ekspressbussruter utover det som følger av Rundskriv N-2/2003.

SPØRSMÅL NR. 237

Innlevert 6. november 2012 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 12. november 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Hva er nå status for arbeidet med inkludering av rettskrav til varer, tjenester og informasjon i diskri-

minerings- og tilgjengelighetsloven, og når kan Stortinget forvente å få seg forelagt saken til behandling?»

BEGRUNNELSE:

Diskriminerings- og tilgjengelighetsloven (DTL) trådte i kraft 1. januar 2009. Formålet er å fremme likestilling og likeverd, sikre muligheter og rettigheter til samfunnsdeltakelse for alle, uavhengig av funksjonsevne, og hindre diskriminering på grunn av nedsatt funksjonsevne.

Loven ble fra start kritisert for at den ikke gir rett til tilgang til varer, tjenester og informasjon. Plikten til universell utforming i loven imøtekommer ikke alle brukerbehov. Regjeringen varslet den gang at det skal settes i gang en utredning av tilgang til varer og tjenester (herunder informasjon) rettet mot allmenheten. Denne utredningen startet for fire år siden og i 2010 ble det foretatt en ny konsekvensanalyse for å få vurdert de økonomiske konsekvensene, et arbeid som skullet ferdigstilles samme år. Ifølge Døveforbundet har Barne-, likestillings- og familiedepartementet ennå ikke sendt utredningen på høring.

Døveforbundet har engasjert seg i saken fordi Diskriminerings- og tilgjengelighetsloven ikke gir et diskrimineringsvern for døve og hørselshemmede så lenge rettskrav til varer, tjenester og informasjon ikke omfattes av loven.

Svar:

Departementet jobber med å se på ulike muligheter for å styrke tilgangen til varer, tjenester og informasjon for personer med nedsatt funksjonsevne. Som det vises til i brevet fra stortingsrepresentanten har departementet foretatt en utredning av mulige tiltak for å sikre tilgangen til varer og tjenester for personer med nedsatt funksjonsevne. I forbindelse med utred-

ningen ble det innhentet en analyse av kostnadene ved å innføre en plikt til å tilrettelegge tilgangen til varer og tjenester i diskriminerings- og tilgjengelighetsloven. Denne analysen er tilgjengelig på BLDs nettsider:

<http://www.regjeringen.no/upload/BLD/Rapporter/2010/virkningervtyrketilgangilargjenester.pdf>.

Analysen viser at det er svært vanskelig å vurdere kostnader ved en slik lovendring.

Etter at diskriminerings- og tilgjengelighetsloven kom på plass i 2009 har regjeringen iverksatt flere tiltak som vil bidra til å sikre en likeverdig tilgang til varer og tjenester for personer med nedsatt funksjonsevne. Vi sendte nylig ut på høring forslag om forskrift til diskriminerings- og tilgjengelighetslovens § 11 om universell utforming av IKT. Regjeringen jobber med satsingen på digitalt førstevalg, som vil styrke mulighetene for elektronisk kommunikasjon med det offentlige, herunder helsevesenet. Digitalisering av medier og kino har ført til økt tilgjengelighet til nyheter og kulturuttrykk. Samtidig vil utbygging av nødnett medføre nye muligheter for kommunikasjon med nødetatene.

Diskriminerings- og tilgjengelighetsloven gir allerede i dag et vern mot diskriminering på grunn av nedsatt funksjonsevne. Hørselshemmede og døve er omfattet av lovens diskrimineringsvern. Forbudet mot indirekte diskriminering innebærer en viss plikt til å iverksette aktive tiltak og tilrettelegge for å sikre reell likebehandling. Loven inneholder samtidig regler om plikt til generell og individuell tilrettelegging for personer med nedsatt funksjonsevne, herunder døve og hørselshemmede.

SPØRSMÅL NR. 238

Innlevert 7. november 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 19. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Norsk Luftambulans har dokumentert at det er noen hull i beredskapen når det gjelder luftambulanse i Norge, deriblant i Telemark. Legehelikopterene er en viktig del av akutttilbudet i Norge og derfor er det uforståelig at Helse Sør-Øst nå sier nei til å etablere legehelikoptertjeneste i Telemark.

Er statsråden enig med Helse Sør-Øst, eller vil statsråden nå sørge for at alle deler av landet får det samme tilbudet, og at det etableres legehelikopter i

Telemark samt de andre områdene som i dag ikke har et fullverdig tilbud?»

Svar:

Det er et grunnleggende prinsipp at befolkningen skal ha tilgang på kompetent helsehjelp i akutte situasjoner. Både bilambulansetjenesten og luftambulansetjenesten spiller en viktig rolle i å sikre befolkningen likeverdig tilgang til akuttmedisinske tjenester.

Det finnes ingen nasjonale krav til responstid for bilambulanse eller ambulanshelikopter. I St.meld. nr. 43 (1999-2000) Om akuttmedisinsk beredskap la det daværende Sosial- og helsedepartement til grunn at 90 prosent av landets befolkning skal nås av legebemannet ambulanse i løpet av 45 minutter. For luftambulansetjenesten omfatter dette reaksjonstid (tid fra alarm til helikopteret letter) på 15 minutter (som i praksis ofte er kortere), og 30 minutters flytid.

Luftambulansetjenesten er en nasjonal ressurs. Vedtatte retningslinjer for bruk sier at nærmeste luftambulanse skal benyttes når det haster, altså helt uavhengig av helseregionsgrensene.

Det er derfor ikke bare luftambulanse fra baser i Helse Sør-Øst (Arendal, Ål og Lørenskog) som betjener Telemark, men også luftambulanse fra Stavan-

ger og Bergen, som begge kan nå Telemarks grense innen ca. 30 minutter. I tillegg kan redningshelikopter fra Rygge og Sola settes inn. Hvilken ressurs som benyttes avhenger blant annet av operativ og teknisk tilgjengelighet, men også værmessige forhold. Tatt i betraktning at opptil 6 ambulanshelikoptre og 2 redningshelikoptre fra ulike himmelretninger er aktuelle akuttressurser for Telemark innen en flytid på drøyt 30 minutter, er det ytterst få områder i landet som har like god luftambulansedekning som Telemark.

Når det gjelder andre deler av landet, har Helse Nord RHF igangsatt et arbeid for å kartlegge deknningen av luftambulansetjenester i området mellom Bodø og Tromsø, og vurdere et eventuelt økt behov for ambulanshelikopterressurser.

SPØRSMÅL NR. 239

Innlevert 7. november 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 14. november 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Forslag til nye forskrifter for havnesikring har nylig vært på høring. Jeg forstår det slik at Kystverket legger opp til innskjerping av regelverket. Det gjelder spesielt forholdet mellom ISPS-godkjente skip og havner som ikke er ISPS klarert. Resultatet vil bli at ISPS-godkjente skip utestenges fra mange anløpssteder langs kysten. Slik effekt vil flytte transport fra sjø til land.

Vil samferdselsministeren sammen med fiskeri- og kystministeren sørge for at nye forskrifter om havnesikring ikke medfører redusert sjøtransport?»

BEGRUNNELSE:

Ikke bare vil de nye forskriftene om havnesikring kunne føre til redusert transport av gods på sjø; de vil også svekke grunnlaget for kystskipsfart/nærtransport av gods på kjøll. Når det gjennom forskrifter sperrer for anløp fjernes også markedsgrunnlag og inntjening for drift av nærskipsfart. Det må være fullt mulig fortsatt å utforme regelverk og håndtere regelverk slik at ikke krav til havnesikring - som nok er nødvendig i havner der trafikken har et visst omfang - stopper sjøtransport med bruk av mindre kaianlegg der omfang av sikringen av praktiske og økonomiske årsaker ikke kan dimensjoneres og praktiseres på samme måte. Kort sagt; et stivbent regelverk må ikke

føre til redusert sjøtransport. Et viktig politisk mål innenfor samferdselspolitikken er jo å øke sjøtransport av gods gjennom overføring av transport fra land til sjø.

Svar:

Spørsmålet er oversendt meg som ansvarlig statsråd for regelverk om sikring av havner og havneanlegg mot terrorhandlinger (havnesikringsregelverket).

Regjeringens klare målsetting er å styrke sjøtransporten og få mer gods over på sjø. Fiskeri- og kystdepartementets intensjon med revisjonen av havnesikringsregelverket er å bygge opp om sjøtransporten som en effektiv og sikker transportform, ved at regelverket blir bedre tilpasset ulikhetene i norske havner og havneanlegg. Samtidig skal det nasjonale regelverket gjengi internasjonalt regelverket på en korrekt måte.

Kystverket har utarbeidet forslaget til nye forskrifter om havnesikring, som skal avløse nåværende forskrift av 3. juli 2007 nr. 825 om sikring av havner og havneterminaler mot terrorhandlinger mv. (heretter havnesikringsforskriften). Forskriftsforslaget har vært på høring, med høringsfrist 12. oktober 2012. Kystverket gjennomgår nå høringsuttalelsene, og vil etter en vurdering av forskriftsforslaget opp mot hø-

ringsuttalelsene oversende saken til departementet for vurdering og fastsettelse.

I spørsmålsstillingen fremholdes at Kystverkets forslaget til revisjon av havnesikrings-forskriften legger opp til en innskjerping av regelverket, ved at bare ISPS-godkjente havneanlegg kan motta ISPS-skip, dvs. skip i internasjonal fart som omfattes av EU-forordning 725/2004 og ISPS-koden (International Ship and Port Facility Security Code).

Prinsippet i utkastet til nye bestemmelser om at det bare er ISPS-godkjente havneanlegg som kan motta ISPS-skip er imidlertid ikke nytt, men en vide-reføring av krav i dagens havnesikringsforskrift. Dette er mao. ikke en innskjerping av regelverket. Prinsippet er også i tråd med det internasjonale havnesikringsregelverket som Norge er forpliktet til å implementere.

Prinsippet om at havneanlegget må ha ISPS-godkjenning for det skal kunne motta og betjene ISPS-skip, innebærer at havneanlegget må gjennomføre visse sikringstiltak. Som ledd i arbeidet med å lage et havnesikringsregelverk som er bedre tilpasset ulike-

tene i norske havner og havneanlegg, har Kystverket i utkastet til nye forskrifter foreslått at enkelte havneanlegg, basert på en konkret sårbarhetsvurdering, skal kunne slippe å innføre alle sikringstiltak i sin helhet, eller bare innføre noen få tiltak. Dette vil spesielt kunne få betydning for mindre havneanlegg med begrenset trafikk. Dette innebærer således en lempeligere ordning enn dagens regelverk.

Ifølge Kystverket, som hittil har fulgt opp arbeidet med revisjonen av havnesikringsregelverket, er det ikke lagt opp til en innskjerping som medfører redusert sjøtransport. Forslaget til revidert regelverk har, ifølge Kystverkets tilbakemelding, også i all hovedsak blitt positivt mottatt av brukerne.

Innenfor rammen av våre internasjonale forpliktelser er jeg opptatt av det nye regelverket ikke skal innebære en innskjerping som medfører redusert sjøtransport, men tvert imot føre til en lempeligere og bedre tilpasset ordning for brukerne. Dette er Fiskeri- og kystdepartementets klare holdning når høringsuttalelser og Kystverkets vurderinger skal gjennomgås før forskriftene fastsettes av departementet.

SPØRSMÅL NR. 240

Innlevert 7. november 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hemdal

Besvart 16. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Å ta en beslutning om abort er ingen lett avgjørelse. Derfor bør man i større grad anerkjenne en gravid kvinnes behov for å få informasjon slik det også er nedfelt i § 2 i lov om svangerskapsavbrudd. I avisen Dagen 7. november leser jeg at "Veileder for fødselshjelp" er under revisjon. Helsedirektoratet er i dialog med fagmiljøet i forbindelse med denne prosessen.

Vil statsråden i arbeidet med veilederen gå inn for obligatorisk veiledning for abortsøkende par?»

Svar:

Paragraf 2 i lov om svangerskapsavbrudd inneholder følgende bestemmelse:

"Fører et svangerskap til alvorlige vansker for en kvinne, skal hun tilbys informasjon og veiledning om den bistand som samfunnet kan tilby henne. Kvinnen har krav på råd for selv å kunne treffe det endelige valg.

Finner kvinnen, etter at hun har fått tilbud om informasjon m.v. som nevnt og veiledning etter § 5 annet ledd første punktum, at hun likevel ikke kan gjennomføre svangerskapet, tar hun selv den endelige avgjørelse om svangerskapsavbrudd såfremt inngrepet kan skje før utgangen av tolvte svangerskapsuke og tungtveiende medisinske grunner ikke taler mot det."

I sitt partiprogram ønsker Kristelig Folkeparti å erstatte dagens lov om svangerskapsavbrudd med en lov som sikrer rettsvern for det ufødte liv. Videre ønsker partiet at det skal gis obligatorisk rådgiving for alle som vurderer abort (etter gjeldende lovverk). Stortingets flertall har tidligere avvist forslagene.

Veileder for fødselshjelp er under revisjon i regi av Norsk gynekologisk forening, og Helsedirektoratet er i dialog med fagmiljøet i forbindelse med denne prosessen.

Svangerskapsavbrudd er et felt hvor det ikke finnes lettvinne svar eller løsninger - hverken for politikere som skal trekke rammer eller for den gravide og hennes familie som skal velge. Dette gjelder enten fosteret er friskt eller har alvorlig sykdom eller skade.

Arbeiderpartiets viktigste argument for selvbestemt abort har helt fra abortkampen i 1970-årene vært at det er kvinnen som i siste instans best kan vurdere sin samlede situasjon.

Holdninger til svangerskapsavbrudd står ikke bare om fosterets verdi, men også om morens liv og situasjon. Her finnes ingen fasitsvar med allmenn gyldighet for alle mennesker og for all fremtid. Dette er personlige valg, tatt etter grundige overveielser, basert på et godt offentlig tilbud om veiledning og informasjon.

Kvinnen selv skal kunne bestemme over sitt eget liv og treffe egne valg. Jeg har stor tiltro til kvinners evne til etisk refleksjon. I den forbindelse er det viktig at kvinnen får tilbud om fyllestgjørende informasjon og bredest mulig beslutningsgrunnlag, slik at hun selv fritt kan treffe sitt valg. Som tidligere nevnt fremgår det i lov om svangerskapsavbrudd § 2 at kvinnen har krav på råd for selv å kunne treffe det endelige valget.

Regjeringen ønsker ikke å endre lov om svangerskapsavbrudd og vil følgelig ikke innføre krav om obligatorisk rådgivning.

SPØRSMÅL NR. 241

Innlevert 7. november 2012 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland

Besvart 16. november 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Hvem innehar pr. i dag det juridiske foreldreansvaret for barna, unnfanget ved surrogati, som er omfattet av de såkalte rettesakene i folkeregisteret?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er gjort kjent med at BLD har sørget for retningslinjer til offentlige etater, som etablerer særskilte krav til at foreldreansvaret for barn unnfanget ved surrogati i utlandet kan overføres. Det forutsettes at foreldreskap er fastsatt etter norsk rett før foreldreansvar kan registreres.

Barna i denne situasjonen havner i et juridisk vakuum hvor deres dokumenter både for etablering av foreldreskap og foreldreansvar, etablert i USA eller andre land, underkjennes.

Undertegnede viser til at mange av disse barna har fått dokumenter som norske statsborgere med lovpålagte rettigheter til foreldre og et avklart foreldreansvar. Når norske myndigheter underkjenner disse barnas etablerte foreldreskap, antar undertegnede at de samme myndighetene vil sørge for at barnas rett til å bli juridisk ivaretatt gjennom foreldreansvar blir sikret umiddelbart.

Undertegnede er gjort kjent med forhold som tyder på at dette ikke er gjort, og ber derfor statsråden gi et konkret svar på hvem som besitter det juridiske foreldreansvar på barna i dag og hvem som har besittet det siden barna ble oppdaget som det som kalles feilregistrert.

Svar:

Jeg har hele tiden lagt til grunn at partene i ”rettesakene” så lenge sakene er stilt i bero, vil kunne ivareta barnas behov i det daglige. Eventuelle omsorgspersoner som mener at dette ikke er tilstrekkelig, må vurdere om det er behov for å ta kontakt med Overformynderiet for å få oppnevnt en verge for barnet. Veiledningsgruppen som nå er etablert (se nedenfor) kan bistå partene i ”rettesakene” også på dette punkt.

Det gjelder ingen særregler om foreldreskap etter bruk av eggdonasjon/surrogati. Det betyr at de generelle reglene gjelder. Departementets brev til etatene Arbeids- og velferdsetaten (NAV), Skatteetaten og Barne-, ungdoms- og familieetaten (Bufetat) 9. oktober 2011 innebærer således ikke at det stilles ”særskilte krav” for etablering av foreldreansvar for barn født av surrogatmor i utlandet. Gjennom etatsbrevet bekrefter departementet at dokumenter i surrogatiarrangementer kan anses som en ”avtale” om foreldreansvar og registreres i folkeregisteret etter barneloven § 39, for de tilfeller der foreldreskap er fastsatt. Kravet om at foreldreskap skal fastsettes før foreldreansvar registreres, er en konsekvens av at foreldreansvaret etter barneloven er knyttet til foreldreskap.

Utgangspunktet i norsk rett er at utenlandske avgjørelser ikke anerkjennes her i landet med mindre det er særskilt hjemmel for det, jf. tvisteloven § 19-16. Når det gjelder foreldreskap er det rettslig grunnlag i barneloven for anerkjennelse av farskap fastsatt

i utlandet, og i adopsjonsloven for anerkjennelse av utenlandske adopsjoner.

Det foreligger imidlertid ikke hjemmel i barneloven for anerkjennelse av utenlandske avgjørelser om foreldreansvar, og det er heller ikke etablert noen anerkjennelsesmyndighet på dette området. Norge har tiltrådt to konvensjoner om anerkjennelse som gjelder mellom konvensjonsstatene på nærmere bestemte vilkår, jf. nordisk konvensjon 6. februar 1931 og Europarådskonvensjon 20. mai 1980 om anerkjennelse og fullbyrding av avgjørelser om foreldreansvar og om gjenopprettelse av utenlandske avgjørelser om foreldreansvar.

Det er således ikke grunnlag for en påstand om at norske myndigheter "underkjenner" foreldreskap og foreldreansvar etablert i utlandet idet foreldreskap og foreldreansvar fastsatt i utlandet anerkjennes i den grad det foreligger rettslig grunnlag for det.

De fleste er enige om at barnets beste tilsier at barna i "rettesakene" som allerede er i Norge, sikres juridisk. Bestemmelsene i barne- og adopsjonslovgivningen tilbyr løsninger for de aller fleste. Jeg legger til at forslag til midlertidig lov om overføring av

foreldreskap som har vært på høring, er rettet inn mot de få tilfeller som ikke lar seg løse etter gjeldende rett, og er videre utformet blant annet i samsvar med de prinsipper som ligger til grunn i barneloven – herunder mater-est prinsippet og prinsippet om at det bare kan etableres ett farskap til ett og samme barn.

Midlertidig lov om overføring av foreldreskap vil om kort tid legges fram for Stortinget. Denne vil sammen med gjeldende rett og midlertidig forskrift 23. mai 2012 om anerkjennelse av farskap fastsatt i utlandet, gi et godt grunnlag for at "rettesakene" kan løses. De berørte familiene vil motta informasjon fra Skatteetaten om dette. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet forsterker i den forbindelse veiledningstilbudet til familiene i samarbeid med Finansdepartementet ved å etablere en særskilt veiledningsgruppe. Veiledningsgruppen, bestående av en representant fra hver av de tre etatene, skal gi direkte og personlig bistand til de som ønsker det, herunder veiledning om regelverk, saksgang og utfylling av søknader. Etter min oppfatning ligger nå forholdene til rette for å løse "rettesakene" – til barnas beste.

SPØRSMÅL NR. 242

Innlevert 7. november 2012 av stortingsrepresentant Sylvi Graham

Besvart 14. november 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Mener statsråden funksjonshemmede bør nektes å kunne få støtte til sykkelfront som hjelpemiddel?»

BEGRUNNELSE:

De fleste av oss tar det som en selvfølge at vi kan bevege oss i skog og mark, med eller uten fotoapparat. Hjelpemidler, slike som sykkelfronter finnes og kan være til stor hjelp for en som har nedsatt muskelpotensiale og ikke ved egen kraft kan få en rullestol over bakker og kneiker. Forskjellige forvaltningsenheter, slik som Nav og Statens vegvesen har forskjellig fokus og de forskjellige regelverk kan være til hinder for at hjelpemidler som er mest mulig hensiktsmessig for den enkelte kan innvilges. Personer med nedsatt funksjonsevne skal kunne leve et så godt liv som mulig – med de hjelpemidler som er tilgjengelige. Et ferskt eksempel fra Bergen, omtalt i Bergens Tidende 7. november, viser nettopp at dette kan bli hindret av

forskjellige forskrifter og regelverk fra forskjellige forvaltningsenheter. I denne saken fikk en rullestolbruker først innvilget en sykkelfront som kunne hjelpe ham å bevege seg utendørs, men vedtaket ble omgjort etter Statens vegvesen bestemte at sykkelfronten skulle klassifiseres som moped. Dette virker tilsynelatende som nidkjært regelrytteri som har som konsekvens at personen det er snakk om ikke får den bevegelsesfriheten han trenger for å bevege seg i skog og mark og praktisere sin hobby.

Svar:

Det er viktig å finne en god løsning på denne problemstillingen, og jeg er derfor i dialog med Samferdselsministeren om dette. Jeg vil komme tilbake med et nytt svar når saken er avklart. Sykkelfront er et hjelpemiddel det har vært gitt stønad til etter folketrykkeloven kapittel 10 der det er nødvendig og hensiktsmessig. Det har imidlertid for kort tid siden blitt

brakt på det rene at en del sykler/sykkelfronter med hjelpemotor skal klassifiseres som moped.

I påvente av en slik avklaring, har etaten sett seg nødt til å avvente innvilgelser av flere slike hjelpe-

middel. Dette er gjort av hensyn til brukerne selv, ettersom man kan risikere en situasjon der brukeren benytter sine hjelpemiddel uten nødvendig tillatelse. Jeg har ingen merknader til etatens vurdering av dette.

SPØRSMÅL NR. 243

Innlevert 7. november 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 16. november 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Det Fredriksen-eide selskapet Seadrill har nå besluttet å flytte sitt hovedkontor ut av Norge og til London. Dette skaper stor uro både lokalt og nasjonalt om hva dette vil kunne få og si både på kort og lang sikt innen en rekke områder.

Jeg vil på denne bakgrunn be statsråden redegjøre for hvilke konsekvenser denne flyttingen vil kunne få for statlige og kommunale inntekter fra skatter og avgifter, arbeidsplasser, forskning og utvikling, samt kompetansen innen drilling-miljøet i Norge?»

Svar:

Som nærings- og handelsminister ønsker jeg mest mulig virksomhet i Norge. Regjeringens politikk skal motvirke utflytting og stimulere til nye etableringer.

Jeg ser at styret i Seadrill har valgt å flytte det operasjonelle hovedkontoret for selskapet fra Norge til London. Det er stor etterspørsel etter kvalifisert arbeidskraft i Stavanger-regionen og det er grunn til å anta at de berørte ansatte relativt raskt vil finne alternativ sysselsetting. Seadrill-konsernet vil fortsatt ha betydelig virksomhet i Norge og Stavanger gjennom riggselskapet North Atlantic Management og oljeserviceselskapet Archer. Dette vil bidra til å opprettholde og videreutvikle den omfattende maritime offshorreklynge som er utviklet i Norge med en betydelig leverandørindustri og et sterkt kompetansemiljø.

Vi har notert at North Atlantic Drilling vil ha fokus rettet mot operasjoner i krevende nordlige farvann. Vi antar at selskapet gjennom denne virksomheten vil bidra til og ha nytte av forskning, utvikling og kompetansebygging i Norge.

SPØRSMÅL NR. 244

Innlevert 7. november 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 16. november 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Telenor har gjennom en serie med artikler satt fokus på den virksomhet som det delvis Telenor-eide selskapet Vimpelcom driver med i Sentral Asia. Det vises til relasjoner til nære myndighetspersoner i land som Usbekistan og Kasakhstan, forpliktelser til å gi sikkerhetstjenesten tilgang til mobilnettet for kommunikasjonskontroll og innhenting av data etc.

Dersom det som fremkommer i disse artiklene er riktig så er dette også et problem for Telenor.

Er statsråden informert om disse påstandene er korrekte eller ikke?»

Svar:

Som det fremgår av eierskapsmeldingen fra 2011, jf. Meld. St. 13 (2010-2011) Aktivt eierskap - norsk statlig eierskap i en global økonomi, har regje-

ringen klare forventninger til det arbeid selskapene med statlig eierandel gjør innenfor samfunnsansvar, herunder tilknyttet menneskerettigheter og anti-korrupsjonsarbeid. Vi stiller også forventninger til at selskapene følger opp dette arbeidet mot underleverandører og forretningspartnere.

Det følger av rolledelingen etter selskapslovgivningen at det er styret som har ansvaret for driften av selskapet, herunder for at virksomheten drives innenfor relevant nasjonalt og internasjonalt regelverk og for selskapets arbeid med samfunnsansvar. Dette innebærer at den konkrete håndteringen av de påstandene som er fremsatt knyttet til Vimpelcom og Telenors investering i selskapet, er problemstillinger som ligger til selskapene å svare nærmere for.

Innenfor denne rammen forventer staten som aksjonær i Telenor at selskapet er seg sin rolle som del-eier i Vimpelcom bevisst og at Telenor gjennom sin eierskapsutøvelse i Vimpelcom aktivt arbeider for å bidra til selskapets utvikling, også innenfor samfunnsansvarsområdet. Telenor eier 42,95 pst. av de stemmeberettigede aksjene i Vimpelcom.

Telenors arbeid med samfunnsansvar er en del av eierskapsdialogen vi har med selskapet. Vi har som ledd i dette fått en orientering fra Telenor om hvordan de følger opp sitt eierskap i Vimpelcom, med bakgrunn i de påstandene som er fremsatt, og dette er noe vi vil følge opp videre i eierdialogen med selskapet.

SPØRSMÅL NR. 245

Innlevert 7. november 2012 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 15. november 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Viser til Karmøynytt den 07.11 der det i en artikkel kommer frem at barnevernet i Karmøy via NAV har sendt krav om at foreldre som ufrivillig er fratatt sine barn for 12 år siden, skal betale oppfostringsbidrag. Kvinnen som fikk brevet kontaktet det lokale Nav kontor der heller ikke saksbehandlerne forstod eller kjente til denne praksisen. Leder i barnevernet bekrefter at dette ikke har vært praktisert.

Støtter statsråden dette prinsipielt eller finner han det urimelig å kreve betaling fra foreldre som staten har funnet uskikket?»

Svar:

Jeg kan ikke gå inn i den konkrete saken, men viser til følgende:

Barnevernloven § 9-2 gir kommunen adgang til å kreve at foreldrene helt eller delvis skal dekke utgiftene som barnevernet har når barnet plasseres utenfor hjemmet. Dette gjelder både ved frivillige plasseringer og ved såkalte tvangsplasseringer, det vil si mot foreldrenes vilje.

Bestemmelsen bygger på prinsippet i barneloven om foreldres underholdsplikt overfor sine barn. Prinsippet gjelder for alle foreldre, også for dem som ikke lever sammen med barnet. Stortinget har derfor ikke funnet det urimelig at foreldre som av ulike årsaker har barn plassert utenfor hjemmet som følge av et

vedtak etter barnevernloven, kan bli pålagt å yte oppfostringsbidrag.

Når barn plasseres utenfor hjemmet er det barneverntjenesten som i utgangspunktet overtar oppfostringsutgiftene for barnet, slik at foreldrene ikke har utgifter til mat, klær og lignende. Barneverntjenesten kan likevel bare kreve bidrag fra foreldrene der det ikke er tvil om at disse har økonomisk mulighet til å betale. Det er barneverntjenestens ansvar å foreta en vurdering av dette før kravet sendes bidragsfogden.

Bidragsfogdens vedtak kan påklages til nærmeste overordnede organ eller til det organ som Arbeids- og velferdsdirektoratet bestemmer. Det er bestemt at NAV Klage og anke, Oslo og Akershus, er klageinstans.

Forskriften som er gitt i medhold av § 9-2 presiserer for øvrig at det ved fastsettelsen av beløpet skal legges vekt på foreldrenes bidragsevne og bidragsplikt for andre barn, og at det kan tas hensyn til utgifter i forbindelse med samvær med barnet. Det fremgår videre av forskriften at bidraget ikke kan overstige kommunens kostnader til tiltaket, og at bidraget skal indeksreguleres etter bestemmelsen i barneloven om indeksregulering av underholdsbidrag.

Etter hva jeg kjenner til, har ikke bestemmelsen i praksis medført store problemer, og ingen brukerorganisasjoner har tatt opp at ordningen er urimelig. Selv om foreldrene har mistet omsorgen for barnet sitt, er de ikke fratatt alle retter og plikter som forel-

dre. Der foreldrene uten tvil har betalingsevne, er jeg derfor prinsipielt enig med lovgiver i at deres under-

holdsplikt også bør gjelde selv om de ikke bor sammen med barnet.

SPØRSMÅL NR. 246

Innlevert 8. november 2012 av stortingsrepresentant Lars Egeland

Besvart 19. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Hva mener samferdselsministeren om komforten på NSBs nye Flirt-tog, vil det bli foretatt brukerundersøkelser for å avdekke hva brukerne mener om komforten, og er det aktuelt å sette inn tiltak for å bedre komforten?»

BEGRUNNELSE:

Forventningene til de nye Flirt-togene som skulle settes inn bl.a. på Vestfoldbanen, var store. Innkjøpet av Flirt-togene var jo tidenes største investering i Norge på jernbanemateriell.

Da togsettene kom ble det imidlertid umiddelbart reaksjoner på sittekomforten: At det er 5 seter i bredden gjør at setene er så smale at det er få personer som passer til setene. I tillegg er setene harde, og muligheten til å legge ned seteryggen er sterkt begrenset.

Reaksjonene har vært massive og høylytt negative. Mange pendlere prøvde en tid å reise med avganger der de gamle togsettene fortsatt var satt opp. Andre mener at bussen nå er blitt et bedre alternativ. Jeg pendler selv, og er enig i kritikken mot sittekomforten.

Det påhviler NSB som et statsmonopol å sørge for at dialogen med brukerne er til stede. Det er vanskelig å tenke seg at det har vært noen slik kommunikasjon i dette tilfellet. En slik mangel på kommunikasjon bør etter manges mening få konsekvenser for et selskap som forvalter så store offentlige midler.

Da jeg reiste på toget i dag, gjennomførte NSB en stor brukertilfredshetsundersøkelse.

Det var imidlertid ingen spørsmål som ga mulighet til å uttrykke noen mening om sittekomforten i Flirt-togene.

Flirt-togene er en stor investering som skal tjene jernbanen i mange år framover. Da må de bli oppfattet som attraktive. Hvis det er riktig at togreisende og pendlere oppfatter sittekomforten som et stort tilbakeskritt i forhold til tidligere togsett, bør det vurderes tiltak for å bedre komforten og oppfatningen av togsettene. NSB må også gå kritisk i seg sjøl på hvordan en slik situasjon kunne oppstå, hvis brukertilfredshe-

ten er like dårlig som den oppfattes på reaksjoner i media.

Svar:

Jeg er opptatt av at toget fremstår som et konkurransedyktig og godt tilbud for de som ønsker å reise kollektivt. Et av kravene i Trafikkavtalen mellom Samferdselsdepartementet og NSB AS er derfor at materiellet skal være egnet til å betjene hovedmarkedet det benyttes i med tilstrekkelig komfort for passasjerene. Dette kravet skal NSB forholde seg til ved bestilling og detaljering av togsett, herunder setebredde. NSB har også ihht. avtalen det operative ansvaret for driften av togtilbudet innenfor de kravene som avtalen definerer.

NSB opplyser at seteløsningen 3+2 ble valgt for å øke kapasiteten i forhold til dagens tog. Setene er i dag så brede de kan være ut fra vognkassens mål og krav til midtgangens bredde. Midtgangens bredde er fastsatt av hensyn til konduktørenes arbeidsforhold. En beslutning om å øke setebredden vesentlig vil kunne redusere de enkelte togenes sittekapasitet og en konsekvens av dette er at flere kunder må stå under togreisen.

NSBs mål er å få flest mulig fornøyde kunder og selskapet har nå, etter å ha lyttet til de kundedlager som har kommet på seteløsningen, bestemt at seteløsningen i FLIRT-regiontogene vil bli endret. Endelig utforming av den nye seteløsningen er foreløpig ikke besluttet av NSB, men arbeidet har høy prioritet. En prosjektgruppe vil utrede ulike alternativer og søke kontakt med brukere og interessenter før endelig beslutning fattes.

NSB gjennomfører generelle kundertilfredsundersøkelser to ganger i året. Flere av spørsmålene har relevans til sittekomforten i togene. Spørsmål om "setene er behagelige å sitte i" og hvorvidt kunden er "alt i alt fornøyd med komforten om bord i toget" inngår i undersøkelsen. Når svarene er bearbeidet vil selskapet få en indikasjon på kundenes oppfatning av kom-

forten i de ulike togene og vil således kunne følge kundens vurdering av disse også fremover.

Jeg synes det er positivt at NSB har tatt situasjonen med det nødvendige alvor og lyttet til tilbakemeldingen fra sine reisende.

SPØRSMÅL NR. 247

Innlevert 8. november 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 15. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Kjøre- og hviletidsreglene rammer anleggstransporten i stor grad da denne bransjen ofte har turnuser med 4 litt lengre dager og fri den 5. dagen.

Er det mulig å myke opp dagens regelverk for denne næringen slik at det er mer tilpasset dagens praksis?»

Svar:

Kjøre- og hviletidsreglene bygger på tre hovedformål – å ivareta trafikksikkerheten, å ivareta sjåførens arbeidsmiljø og å bidra til like konkurransevilkår i transportnæringen. Gjennom maksimalgrenser

for hvor lenge sjåførene lovlig kan kjøre samt minimumskrav til lengden av pauser og hviletider, søker regelverket å oppfylle disse tre formålene på en mest mulig balansert måte.

Regelverket er nedfelt i EU-forordninger, og dermed felles for store deler av Europa, herunder Norge. Likelydende regler er gjeldende også utenfor Europa gjennom FNs avtaleverk. Norge er part også i dette. Nettopp for å ivareta de viktige hensynene som er nevnt over er det lite rom for nasjonale særregler, dvs. at næringens praksis her må tilpasses regelverket – og ikke omvendt.

SPØRSMÅL NR. 248

Innlevert 8. november 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 16. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Vil statsråden forsikre Stortinget om at han tar avstand fra forskningsjuks, jf. reportasje på TV2 30. september 2012 der en forskningsrapport bestilt av et europeisk nettverk av fagfolk, legemiddelindustrien og helsemyndigheter bevisst ble endret for å få innholdet i rapporten til å stemme med oppdragsgiverens ønsker?»

BEGRUNNELSE:

I en reportasje på TV2 30. september 2012 kom det frem at en forskningsrapport om snus har blitt bevisst endret for å få innholdet i rapporten til å stemme med oppdragsgivernes ønsker.

Det er relevant å stille spørsmål ved denne formen for forskningsjuks med bakgrunn i at en av rapportens oppdragsgivere er det norske Helsedirektoratet. Når oppdragsgivere redigerer rapporten på en slik måte at innholdet passer til konklusjonene oppdragsgiver ønsker, undergraves forskning som kilde til kunnskap. Det bidrar likeledes til å diskreditere forskeres innsats i sin søken etter å dokumentere sannhet gjennom etterprøvbare metoder som er bevisst valgt for å unngå tvil når de endelige konklusjonene skal trekkes. Sett i lys av dette, er det viktig å signalisere at handlinger som undergraver tilliten til forskningsresultater gjennom endring av innholdet i vitenskapelige rapporter ikke aksepteres.

Svar:

Jeg tar selvsagt avstand fra all form for forskningsjuks. Når det gjelder forskningsrapporten om snus som TV2 omtaler 30. september 2012, er Helsedirektoratet ikke kjent med at det skal ha vært foretatt noen manipulering av rapporten. Videre vil jeg påpeke at forskningsrapporten uansett ikke har vært førende for norsk politikk på området.

Den aktuelle forskningsrapporten, ENSP Status Report on Oral Tobacco, fra 2003 ble bestilt fra det nederlandske ekspertorganet STIVORO av paraplyorganisasjonen ENSP (European Network on Smoking Prevention). ENSP er et europeisk nettverk i hovedsak for frivillige organisasjoner involvert i tobakksforebyggende arbeid. TV2 hevder at rapportens konklusjoner er endret av ENSP i ettertid. Det har blitt framstilt som om Helsedirektoratet har vært involvert i manipulering av konklusjonene i snusrap-

porten. Dette medfører ikke riktighet. Norske helsemyndigheter har ikke vært involvert i redigeringen av rapporten.

De senere årene har det kommet flere nyere kunnskapsoppsummeringer om snus, og norske helsemyndigheter baserer sin omtale av snus på bred og oppdatert forskning. Norsk tobakkspolitikk har således ikke vært basert på den snart ti år gamle rapporten.

Selv om det er enighet om at bruk av snus er mindre helseskadelig enn røyking, har snusbruk likevel alvorlige, negative helsekonsekvenser. En av de nyeste kunnskapsoppsummeringene fra Verdens helseorganisasjons kreftforskningsinstitutt, IARC, fastslo i 2012 at snus er kreftfremkallende. Norge fører på denne bakgrunn en restriktiv tobakkspolitikk overfor alle former for tobakksvarer, også snus. Dette er i tråd med anbefalinger fra Verdens helseorganisasjon og Tobakkskonvensjonen.

SPØRSMÅL NR. 249

Innlevert 8. november 2012 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 15. november 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Hvem mener statsråden har foreldreansvaret for barna i de såkalte rettesakene per dags dato - forutsatt at far ikke har etablert farskap etter forskrift, og mor/fars ektefelle ikke har stebarns adoptert?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til svar på spørsmål nr. 159 (2012-2013). Som statsråden er kjent med er det 10 barn som nå er i de såkalte rettesakene i den pågående surrogatdebatten. I den forbindelse stilles følgende oppfølgingsspørsmål.

Svar:

Jeg har hele tiden lagt til grunn at partene i "rettesakene" så lenge sakene er stilt i bero, for alle praktiske formål vil være legitimert til å ivareta barnas behov i det daglige. Eventuelle omsorgspersoner som mener at dette ikke er tilstrekkelig, må vurdere om det er behov for å ta kontakt med Overformynderiet for å få oppnevnt en verge for barnet. Veiledningsgruppen som nå er etablert (se nedenfor) kan bistå partene i "rettesakene" også på dette punkt.

De fleste er enige om at barnets beste tilsier at barna i "rettesakene" som allerede er i Norge, sikres

juridisk. Bestemmelsene i barne- og adopsjonslovgivningen tilbyr løsninger for de aller fleste. Jeg legger til at forslag til midlertidig lov om overføring av foreldreskap som har vært på høring, er rettet inn mot de få tilfeller som ikke lar seg løse etter gjeldende rett, og er videre utformet blant annet i samsvar med de prinsipper som ligger til grunn i barneloven – herunder mater-est prinsippet og prinsippet om at det bare kan etableres ett farskap til ett og samme barn.

Midlertidig lov om overføring av foreldreskap vil om kort tid legges fram for Stortinget. Denne vil sammen med gjeldende rett og midlertidig forskrift 23. mai 2012 om anerkjennelse av farskap fastsatt i utlandet, gi et godt grunnlag for at "rettesakene" kan løses. De berørte familiene vil motta informasjon fra Skatteetaten om dette. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet forsterker i den forbindelse veiledningstilbudet til familiene i samarbeid med Finansdepartementet ved å etablere en særskilt veiledningsgruppe. Veiledningsgruppen, bestående av en representant fra hver av de tre etatene, skal gi direkte og personlig bistand til de som ønsker det, herunder veiledning om regelverk, saksgang og utfylling av søknader. Etter min oppfatning ligger nå forholdene til rette for å løse "rettesakene" – til barnas beste.

SPØRSMÅL NR. 250**Innlevert 8. november 2012 av stortingsrepresentant Kjell Arvid Svendsen****Besvart 15. november 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Under kap. 118, Nordområdetiltak mv, post 71, er det årlig gitt bevilgninger til opplysningsarbeid for fred.

Hvor mye har blitt bevilget til dette formål under denne budsjettposten i årene 2005 – 2011, og hvor store beløp fikk de forskjellige tiltak som ble innvilget støtte i 2011 (fordeling på de enkelte organisasjoner/aktører/arrangementer)?»

Svar:

Tilskuddsordningen «Opplysningsarbeid for fred» skal bidra til bred forståelse i Norge for betydningen av internasjonalt samarbeid for fred gjennom støtte til norske frivillige organisasjoner og ikke-kommersielle aktører. I perioden 2005 - 2011 ble bevilgningene til «Opplysningsarbeid for fred» gitt over kap. 100, post 71. Nedenfor følger en oversikt over hvor mye som er blitt bevilget i perioden 2005 - 2011, samt en oversikt over hvilke organisasjoner som fikk innvilget støtte i 2011, og hvor store beløp hver organisasjon fikk innvilget.

Oversikt over hvor mye som er blitt bevilget til «Opplysningsarbeid for fred» i perioden 2005 - 2011 (i norske kroner):

År	Beløp
2005	850.000
2006	1.970.400
2007	2.422.488
2008	2.376.286
2009	3.388.125
2010	3.470.000
2011	3.352.500

Oversikt over tiltak som ble innvilget støtte over «Opplysningsarbeid for fred» over kap. 100, post 71 i 2011 (i norske kroner):

Organisasjon	Beløp
Internasjonal kvinneliga for fred	100.000
Norske leger mot atomvåpen	180.000
Stiftelsen Natur og Kultur	50.000
Universelt Fredsforbund	40.000
CISV Norge	25.000
Humanistisk Ungdom	50.000
Christian Relief Network	70.000
Den norske Atlanterhavskomiteé	250.000
International Fellowship of Reconciliation	20.000
Internasjonal Dugnad	12.000
KFUK-KFUM Global	50.000
Norges Fredsråd	680.000
Teater Polyfon	50.000
Norges Fredslag	400.000
Nobels Fredssenter	175.000
Initiatives of Change - Moralsk Opprustning	20.000
Bestemødre for fred	25.000
Bistandsstiftelsen Arc-Aid	50.000
Hvite busser til Auschwitz	25.000
Ungdommens kulturmonstring Arctic	50.000
Barnas FredsVerden	100.000
Nei til Atomvåpen	550.000
Midtnorsk fortellerforum	20.000
Bymuseet i Bergen	100.000
Bergen internasjonale filmfestival - BIFF	40.000
Nordisk fredsakademi	50.000
Fatima Elkadi	25.000
Internasjonal kvinneliga for fred	75.500
Stiftelsen Militærhistorisk Forum Østlandet	70.000

SPØRSMÅL NR. 251**Innlevert 8. november 2012 av stortingsrepresentant Kjell Arvid Svendsen****Besvart 15. november 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«De nye reglene for halv kontantstøttesats sier at halv kontantstøttesats kan gis hvis barnet er i barnehagen mindre enn 20 timer per uke.

Er statsråden bekvem med konsekvensene av et regelverk som legger barnehagens åpningstid til grunn for om man skal kunne motta halv kontantstøttesats?»

BEGRUNNELSE:

I de fleste barnehager er den daglige åpningstiden i følge SSB på 10 timer eller mer. Under 20 prosent av barna med fulltids barnehageplass er i følge SSBs beregninger der i 41 timer eller mer per uke.

Kontantstøtteloven ble endret fra 1. august 2012. Ordningen ble avviklet for toåringene, og graderingsreglene for ettåringene ble gjort om fra fem til to satser, som innebærer at kontantstøtte nå kan gis med hel eller halv sats.

Forutsetningen for å motta full kontantstøttesats er at barnet ikke går i barnehage. Forutsetningen for halv kontantstøttesats er ifølge NAVs nettsider at «barnet kan være i barnehagen mindre enn 20 timer per uke». NAV opplyser videre at «Det gis ikke kontantstøtte dersom barnet kan være i barnehagen 20 timer eller mer per uke. Det er åpningstiden til barnehagen som bestemmer den tildelte tiden».

Å legge barnehagens åpningstid til grunn for om man skal kunne motta halv kontantstøttesats, vil tilsynelatende innebære at familier som ønsker å kombinere barnehageplass og kontantstøtte står i valget mellom å søke om to dagers deltids barnehageplass i en barnehage med mindre enn 10 timers daglig åpningstid, eller søke om deltids barnehageplass en dag per uke.

I mange kommuner finnes det verken barnehager med kortere enn 10 timers åpningstid eller barnehager som tilbyr opphold kun en dag per uke.

Svar:

Kontantstøtten utmåles etter den avtalte oppholdstiden barnet har i barnehage. Den vil være lik

barnehagens åpningstid hvis foreldrene betaler for hele barnehagens åpningstid. Det er uten betydning om barnet gjør bruk av færre timer enn det som er avtalt. Slik har det vært siden kontantstøtten ble innført. Dette har ført til at enkelte foreldre får mindre kontantstøtte enn de hadde forventet. Jeg ser det ikke som aktuelt å endre denne regelen; en løsning der barnets faktiske bruk at barnehagen var avgjørende, ville for eksempel være umulig administrativt sett.

Jeg vil legge til at det ikke er noe til hinder for at foreldrene og barnehagen avtaler en annen oppholdstid for det enkelte barn enn den tiden barnehagen holder åpent. I så fall er det denne avtalen som blir avgjørende for retten til kontantstøtte.

Opprinnelig var det fire satser for kontantstøtte. I 1999 ble disse harmonisert med satsstrukturen for det øremerkede statstilskuddet til barnehager, og det ble fem satser for kontantstøtte. Den enkelte familie nøt dermed godt av en barnehageplass med statlig driftstilskudd som kunne disponeres et visst antall timer, eller kontantstøtte. Etter at driftstilskuddet ble innlemmet i rammetilskuddet til kommunene og det ikke lenger er statlige satser for driftstilskudd, var det mindre grunn til å beholde kontantstøttens finmaske- de satsstruktur. I forbindelse med omleggingen av ordningen fra august 2012 foreslo derfor regjeringen at det kun skal være to satser; full og halv kontantstøtte.

De som har en avtalt oppholdstid i barnehage til og med 19 timer i uken, får halv kontantstøtte. Er oppholdstiden 20 timer eller mer per uke, gis det ikke kontantstøtte. I praksis innebærer det, som representanten Svendsen viser til, at dersom barnehagen har en åpningstid på 10 timer eller mer per dag, og barnet har fulltidsplass to dager i uken, får familien ikke kontantstøtte. Ifølge statistikk for 2011 tilgjengelig på Statistisk sentralbyrås internettside hadde det store flertall av barnehager (69 prosent) en åpningstid under ti timer hver dag. Foreldre med barn i disse barnehagene vil altså få 50 prosent kontantstøtte hvis de har plass to dager i uken.

SPØRSMÅL NR. 252**Innlevert 8. november 2012 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen****Besvart 16. november 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Kan finansministeren presisere at merverdiavgiftsunntaket for omsetning av kunstverk "ved mellommann i opphavsmannens navn" og "formidling av kunstverk for opphavsmannen" gjelder førstehåndsomsetning?»

BEGRUNNELSE:

Landets kunstgallerier er kunstnernes viktigste salgskanal. Førsthåndssalg av kunstnernes verk skjer i hovedsak gjennom kunstgalleriene, og er siden 1970 unntatt fra merverdiavgift. I forbindelse med momsreformen ga Finansdepartementet særskilt unntak for gallerienes tjenester overfor opphavsmannen. I merverdiavgiftsloven er ordlyden fra 1970 og 2002 henholdsvis opphavsmannens omsetning av egne kunstverk "ved mellommann i opphavsmannens navn" og "formidling av kunstverk for opphavsmannen". Merverdiavgiftsbehandlingen av den aktuelle førstehånds kunstomsetning har vært uomtvistet i 42 år, med unntak av ett tilfelle hvor Klagenemda for merverdiavgift fastslo at unntaket utvilsomt skal gjelde, ettersom salgene reelt skjer direkte fra kunstnerne, hvor galleriet kun inntar en formidlerrolle. Nå viser det seg at Finansdepartementet i det såkalte § 70 fritaket i 2002, presiserte at kommisjonssalg av kunst fortsatt skulle merverdiavgifts beregnes, uten at det i brevet fremkom at denne presiseringen kun gjaldt andrehåndsomsetning av kunst. Gallerier som i generasjoner har forestått førstehåndsomsetning av kunstverk "for opphavsmannen" er nå møtt med at de har drevet alminnelig kommisjonssalg av kunst, og at det av den grunn skulle vært beregnet merverdiavgift av prisen på kunstverket, inkludert galleriets vederlag. Det er retroaktivt lagt til grunn et krav om at salgsdokumentet enten skulle være utstedt av kunstnerens selv, eller "i kunstnerens navn", selv om det ikke råder noen tvil om at der er kunstnerne som eier kunsten på omsetningstidspunktet.

Selv om realiteten er at det skjer omsetning ved mellommann i opphavsmannens navn, og samtidig formidling av kunstverk for opphavsmannen, blir merverdiavgiftslovens unntak satt til side grunnet usikkerhet om hvordan "salg i kunstnerens navn" skal fremgå i salgsdokumentet, og grunnet at lov konsistene ikke har presisert at merverdiavgiftsplikten ved kommisjonssalg gjelder annenhåndsomsetning.

Det synes derfor å være nødvendig å gjøre en nærmere presisering av at virkeområdene for unntakene i merverdiavgiftslovens §§ 3-7(4) og 3-7(5) er

førstehåndsomsetning av kunstverk og at merverdiavgiftsplikten for kommisjonssalg gjelder annenhåndsomsetning. I tillegg bør også galleriene bli avvist hvordan realiteten skal avspeiles i salgsdokumentet dersom dagens praksis ikke ansees tilstrekkelig god.

Svar:

Merverdiavgiften er en generell forbruksavgift der avgiftsplikt oppstår ved omsetning, uttak og innførsel av varer og tjenester. Det er generell avgiftsplikt på omsetning av varer og tjenester. Dette innebærer at omsetning av varer og tjenester er avgiftspliktig, med mindre det er gitt et uttrykkelig unntak i merverdiavgiftsloven.

Merverdiavgiftsloven § 3-7 fjerde ledd unntar opphavsmannens omsetning av egne kunstverk fra avgiftsplikt. Det samme gjelder dersom opphavsmannen benytter en mellommann ved slik omsetning, men det er da en forutsetning at omsetningen skjer i "opphavsmannens navn". Dette betyr at opphavsmannen er selger av kunstverket, mens mellommannen kun er formidler av salget. Selger mellommannen kunstverket i eget navn, eksempelvis som kommisjonær, får unntaket ikke anvendelse. Se for øvrig omtalen i Ot.prp. nr. 2 (2001-2002) avsnitt 7.2.6.5 om omsetning fra opphavsmannen.

Også mellommannens vederlag for formidling av kunstverket er unntatt fra merverdiavgiftsloven, se loven § 3-7 femte ledd. Dette unntaket er en lovfesting av unntak gitt av Finansdepartementet 1. februar 2002 med hjemmel i merverdiavgiftsloven (1969) § 70. Av Finansdepartementets vedtak framgår at unntaket ikke berører merverdiavgiftsplikten ved kommisjonær- eller auksjonssalg. Mellommannssalg i form av kommisjon- eller auksjonssalg er dermed ikke omfattet av unntaket.

Ved salg av kunst i et kunstgalleri inntre, som det framgår ovenfor, dermed ulike avgiftsmessige konsekvenser avhengig av om salgene skjer i opphavsmannens navn eller ikke. En nærmere omtale av de nevnte unntakene er gitt i Merverdiavgifts-håndboken (8. utgave, 2012) avsnitt 3-7.6 flg.

Hva gjelder utferdigelse av dokumentasjon mv. ved salg av kunst ved mellommann, viser jeg til veiledning gitt i Skattedirektoratets uttalelse 22. mars 2006. Uttalelsen er publisert på Skatteetatens hjemmeside. Jeg vil be Skattedirektoratet vurdere om det er behov for presiseringer med hensyn til utforming av salgsdokument.

SPØRSMÅL NR. 253**Innlevert 9. november 2012 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide****Besvart 15. november 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Hvilken støtte til opplysningsarbeid for fred og nedrustningsspørsmål ble gitt over programområde 03 (bistand som innrapporteres som ODA) i 2011 og hvordan fordelte en eventuell slik støtte seg på ulike organisasjoner/aktører/arrangementer?»

Svar:

Det ble ikke gitt støtte til opplysningsarbeid for fred over programområde 03 i 2011.

SPØRSMÅL NR. 254**Innlevert 9. november 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 20. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Mener statsråden at barnets beste er ivarettatt i tråd med stortingsmeldingen "Barn på flukt" når et barn etter 7 år i Norge returneres og dermed splittes fra far, og mener statsråden UNE her har sett "hen til etterarbeidene, særlig siden dette gjelder tolkningen av en vag og politisk ladet bestemmelse, i en retning som kan komme enkeltindivider til gode", jf. svar på skriftlig spørsmål i Dokument nr. 15:1564 (2011-2012)?»

BEGRUNNELSE:

Saken om asylbarnet NN fra Tromsø har fått stor oppmerksomhet nasjonalt. NN er 10 år og født i Danmark. Hun kom sammen med sin moldovske mor og afghanske far til Norge i 2005. Hun har levd hele livet sitt på asylmottak, og er nå elev i femte klasse i Tromsø.

I januar 2012 fikk NNs foreldre endelig avslag på sin asylsøknad. UNE bestemte at familien skulle splittes og sendes til hvert sitt land: NN og moren til Moldova og faren til Afghanistan. NN selv har verken vært i Moldova eller Afghanistan. UNE var av den oppfatning at selv om NNs tilknytning til riket isolert sett kunne kvalifisere til opphold, tilsa en samlet vurdering at de innvandringsregulerende hensyn i saken var så vidt sterke, at oppholdstillatelse ikke burde gis.

UNEs vedtak ble brakt inn for Oslo tingrett, som i august 2012 avsa dom på at UNEs beslutninger om ikke å omgjøre tidligere vedtak om avslag på søknad

om opphold på humanitært grunnlag er ugyldige. på ankefristens siste dag besluttet UNE å anke tingrettens dom. Avdelingsdirektør Jensen oppgir til Dagbladet.no 20.9. flere grunner til anken: De innvandringsregulerende hensynene er; ulovlig oppholdstid, at søkerne flere ganger har unnlatt å forholde seg til vedtak truffet av utlendingsmyndighetene i flere europeiske land, at de har oppgitt forskjellige identiteter, at de har oppgitt forskjellige asylgrunnlag og at de dermed bevisst har vanskeliggjort utlendingsmyndighetenes arbeid.

Alle disse grunnene dreier seg om forhold som NN er helt uskyldig i.

At UNE var av den oppfatning frem til januar 2012 er forståelig, men i mellomtiden har regjeringen lagt frem stortingsmeldingen "Barn på flukt".

Regjeringen ønsket i denne å tydeliggjøre hvordan bestemmelsen av barns tilknytning til Norge skal forstås.

I drøftelsen av avveiningen mellom hensynet til barnets beste og andre hensyn fremgår blant annet følgende momenter:

Det vil kunne innebære en krenkelse av barnekonvensjonen å legge avgjørende vekt på innvandringsregulerende hensyn dersom dette ikke kan anses å være forsvarlig ut fra en vurdering av hensynet til barnet.

Jo større betydning avgjørelsen har for barnets situasjon, desto mer skal til for å legge vekt på innvandringsregulerende hensyn.

Vekten av hensynet til barnets beste må bli en skjønnsvurdering basert på ulike forhold, for eksem-

pel barnets alder, barnets integrering gjennom opphold i Norge, omsorgssituasjonen ved retur, den sosiale og menneskerettslige situasjonen ved retur mv.

"Barns beste skal bli tillagt mer vekt og også kunne trumfe innvandringsregulerende hensyn i asylsaker", sa Ap-representant Lise Christoffersen, saksordfører for stortingsmeldingen om barn på flukt, til NTB, 21.10.12.

I svar på skriftlig spørsmål til Borghild Tenden (..) skriver statsråden:

«I Meld. St. 27 (2011-2012) om barn på flukt understreker Regjeringen at både oppholdstid som asylsøker og oppholdstid etter endelig avslag teller med ved vurderingen av barns tilknytning. Det er ikke nytt. Det fremgår klart av forarbeidene til bestemmelsen om opphold på grunn av barns tilknytning at "også

oppholdstid etter at barnet har fått endelige avslag må telle med".

Svar:

Det er som kjent Utlendingsdirektoratet (UDI) og Utlendingsnemnda (UNE) som avgjør saker og klager etter utlendingsloven. Jeg har ikke myndighet til å gripe inn i eller påvirke utfallet av enkeltsaker, og kan følgelig heller ikke uttale meg om hvorvidt utfallet av en konkret sak er korrekt.

Regelverket om opphold på humanitært grunnlag er utpreget skjønsmessig. Hver sak er unik, og UDI og UNE tar hensyn til en lang rekke forhold. Regjeringen vil følge praksis på dette feltet nøye, og utlendingsmyndighetene er bedt om å rapportere på praksis ett år etter at meldingen ble lagt frem for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 255

Innlevert 9. november 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 16. november 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Alle fritidsbåter mellom 7 og 15 meter kan føres opp i Skipsregisteret. Det fremstår ikke som det er pliktig. Skipsregisteret har dermed ikke samme omfang som bilregistrering, som alle vet er påbudt. Det har forkommet flere tilfeller hvor selger ikke informerer kjøper om at båten er registrert, og hvor kjøper senere mister båten fordi den fortsatt står i selgers navn.

Er det i slike konflikter riktig at Skipsregisteret skal ha tyngde som om det var et Realregister, og dermed overstyre salgskontrakter/kvitteringer?»

BEGRUNNELSE:

I kjølvannet av konkursen i et stort selskap har flere båteiere opplevd at båtene de har kjøpt blir krevd tilbakelevert til konkursboet fordi båtene fortsatt står med selger som eier. Det er av selger lagt pant i båtene, noe kjøperne ikke var klar over, blant annet fordi panten angivelig er blitt påført båten av selger etter at den er solgt.

Det fremstår som klart urimelig at en person som lovlig har kjøpt og betalt en vare, signert alle papirer og handlet i god tro, skal oppleve at varen ikke leveres med bakgrunn i at selger har svindlet eller rotet med formaliteter.

Det vises fra bostyret til at båtene ikke har blitt registrert med ny eier i Skipsregisteret. Kjøper har da heller ikke vært klar over at båten i registeret stod registrert med annen eier i utgangspunktet. Man finner også at registreringsnummeret ofte har vært godt skjult, slik at man ikke naturlig vil kunne se at båten har et registreringsnummer.

Svar:

Skipsregisteret er et realregister og det vil således kun være en domstol som kan overprøve et registrert eierskap. Det er ikke pliktig å registrere fritidsbåter mellom 7 og 15 meter i Skipsregisteret, men det foreligger en adgang for eier til å begjære innføring i registeret i lov 24. juni 1994 nr. 39 om sjøfarten (sjøloven) § 11 tredje ledd. Ved overdragelse av et fartøy følger det for øvrig av sjøloven § 13 annet ledd, jf. første ledd, at det skal gis melding til registerføreren innen 30 dager etter endringen.

En godtroende kjøper som befinner seg i en posisjon som skissert i spørsmålet, vil kunne prøve saken for en domstol. Saken vil da være gjenstand for en rettslig prøving der dommeren vil vurdere saken opp mot eventuelle anførsler som blir lagt frem knyttet til kjøpers gode tro, undersøkelsesplikt, forfalskning og underslag fra selgers side etc. En rimelighetsvurdering vil bli foretatt av dommeren i det konkrete tilfellet.

SPØRSMÅL NR. 256**Innlevert 12. november 2012 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 19. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Oslo Politidistrikt etterlyser innføring av hurtigdomstol hvor utenlandske kriminelle kan fremstilles svært raskt for pådømming av saken slik at de kan sendes rett til soning. Erfaringen er at mange utenlandske kriminelle unnlater seg straffeforfølgning, samtidig vil dette også sende et sterkt signal til utlendinger om at Norge tar kriminalitet på alvor og at det ikke vil lønne seg å reise til Norge.

Vil statsråden nå følge opp forslaget fra Oslo Politidistrikt og innføre en ordning med hurtigdomstol?»

Svar:

Jeg ser at det kan være ulike utfordringer når man skal pådømme og fullbyrde saker mot personer med utenlandsk statsborgerskap og uten fast bopel i Norge. Men jeg ser ikke uten videre at den beste løsningen er å opprette en egen hurtigdomstol. Å velge særordninger for å ta hånd om utfordringer innen kriminalitetsbekjempelsen har vært vurdert i ulike sammenhenger, uten at man har funnet det hensiktsmes-

sig å gå til et slikt skritt. Lovbestemte krav til forbedelse og gjennomføring av en straffesak gjelder for alle, også for denne gruppen. De skal kunne anke en eventuell straffedom, og eventuelt tas hånd om av kriminalomsorgen. Det er derfor ikke gitt at en eventuell hurtigdomstol alene vil kunne bøte på de problemene politiet peker på.

Også av prinsipielle grunner anser jeg det som viktig å beholde de alminnelige domstolers autoritet og allsidighet. Hensynet til rettslikhet er viktig og en forutsetning for dette er en mest mulig enhetlig domstolstruktur med alminnelige domstoler.

Jeg mener vi er i stand til å behandle denne gruppen på en effektiv måte og samtidig ivareta rettsikkerheten til den enkelte, innenfor dagens regelverk. Vi har flere eksempler på at det gjennom et lokalt basert samarbeid mellom politi, påtalemyndighet, domstol og kriminalomsorg gjennomføres rask etterforskning med påfølgende pådømmelse og eventuell umiddelbar soning innenfor dagens gjeldende regelverk.

SPØRSMÅL NR. 257**Innlevert 12. november 2012 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 20. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kriminalomsorgen melder om at et betydelig antall av de som skal møte til soning unnlater å møte opp. Dette skaper store logistikk utfordringer i norske fengsler og det medfører også store ekstrakostnader ved at kapasiteten ikke blir utnyttet som forutsatt. Det er også grunn til å anta at mange av de som ikke møter til soning fortsetter å bedrive kriminalitet.

Hvilke tiltak vil statsråden umiddelbart iverksette slik at de som skal møte til soning møter på det fastsatte tidspunktet?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at det er en målsetting at fengselskapasiteten til enhver tid skal utnyttes tilnærmet fullt ut og at varetektsplasser skal stilles til disposisjon for politiet ved behov. Det er en stor utfordring for kriminalomsorgen at mange domfelte ikke møter ved innkalling til soning av dom. Det er samtidig viktig å presisere at dette ikke medfører at fengselskapasitet ikke blir utnyttet. Fengslene tar hensyn til at noen ikke vil møte når de kaller inn domfelte til soning. Den samlede kapasitetsutnyttelsen i 2012 er derfor på 94,5 %, som er noe over målsettingen på 94 %.

Det er de siste årene iverksatt flere tiltak som bidrar til at soning av dommer blir iverksatt på det tids-

punkt som er planlagt av kriminalomsorgen. Det ble for det første fra 1. november 2007 gjort straffbart ikke å møte til fullbyrding av frihetsstraff eller samfunnsstraff, jf. straffegjennomføringsloven § 40 syvende ledd.

Et annet tiltak var at kriminalomsorgen fra 1. april 2010 overtok ansvaret fra politiet for å innkalle til soning og behandle søknader om soningsutsettelse.

Jeg vil også trekke frem etableringen av straffegjennomføring med elektronisk kontroll som medfører nye rutiner for iverksettelse av straffedommer. Tradisjonelt skjer en innkalling til soning av dom gjennom brev fra kriminalomsorgen til den domfelte. Ved elektronisk kontroll tardomfelte selv kontakt og søker om å få sone dommen. Hvis søknaden innvilges, blir oppstart avtalt og iverksatt. I 2012 vil godt over 1200 dommer på ubetinget fengselsstraff blir iverksatt på denne måten. Den videre utbygging av elektronisk kontroll vil bidra til at flere dommer bli iverksatt som planlagt.

Det er også gledelig å registrere at andelen som blir etterlyst gjennom politiet for ikke å ha møtt til so-

ning gjennom tradisjonell innkalling, har gått ned de siste årene. I perioden 2006 til 2009 var andelen av de innkalte som ble etterlyst for ikke å ha møtt, mellom 18 og 20 %. Andelen som ble etterlyst i 2011 og foreløpig i 2012 er på 14 %. Hvis vi ser på antall etterlyste i forhold til både elektronisk kontroll og tradisjonell innkalling, er andelen etterlyste i 2012 på 12 %.

Selv om utviklingen viser en positiv utvikling, er andelen som ikke møter fremdeles for høy. En utfordring for kriminalomsorgen er å oppnå kontakt med domfelte og være sikker på at innkalling til fullbyrding av straffen er mottatt. Jeg er kjent med at i enkelte tilfeller har ikke domfelte mottatt innkallingsbrevet fordi det er feiladressert og at vedkommende har midlertidige opphold på andre adresser. Kriminalomsorgen skal derfor bli bedre til å utnytte andre måter å kontakte domfelte enn pr. post. Dette kan skje ved at kriminalomsorgen i større grad kontakter denne gruppe domfelte pr. telefon, og at det vurderes om kriminalomsorgen i enkelte tilfeller kan møte opp på domfeltes hjemstedsadresse for å sikre at domfelte har mottatt innkallingen.

SPØRSMÅL NR. 258

Innlevert 12. november 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 20. november 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«I Sørfold kommune finnes det et deponi kalt Andkilen deponi. Grunneierne som har måttet avstå grunn til dette formålet mener at verken lovverk eller forskrifter er fulgt.

På bakgrunn av dette kan jeg be ministeren uttale seg om han mener alt lovverk og forskrifter er overholdt i denne saken eller om han mener at ansvarlig myndighet ikke har fulgt opp sitt ansvar tilstrekkelig?»

BEGRUNNELSE:

I utgangspunktet var det en avtale mellom Salten Verk og to grunneiere som lå til grunn for opprettelsen av Andkilen deponi. Etter en tid gikk Sørfold kommune inn og eksproprierste ca. 85 da, dog når det gjaldt en tidsbegrenset bruksrett; til å lagre silisiumdioksydstøv. Det ble gitt anledning til å deponere ca. 73 700 m³ av dette støvet. Grunneierne mener at deponiet ikke oppfyller gitte krav mht. å sikre at grunnvannet ikke forurenses, at andre typer "avfall" lagres

der og at volumet er vesentlig større enn tillatt. Grunneierne mener at giftstoffer som PAH, tungmetaller og andre miljøgifter siger inn i grunnvannet. I tillegg mener grunneierne at ansvarlig kontrollfunksjoner ikke er fulgt opp på forsvarlig måte. Jeg ser derfor frem til å få statsrådets svar.

Svar:

Det vises til brev av 12. november 2012 fra Stortingets presidentskap med spørsmål fra Jan A. Ellingsen om Andkil deponi og Klima- og forurensningsdirektoratets oppfølging av deponiet.

Opplysninger fra Klima- og forurensningsdirektoratets oppfølging av Andkil deponi viser at det har vært deponert avfall i strid med gjeldende tillatelse. Klima- og forurensningsdirektoratet har på tilsyn avdekket flere forhold som er i strid med utslippstillatelsen og Elkem Salten har fått pålegg om fjerning av ulovlig deponerte masser og overvåking. Bedriften er godt i gang med å rette opp de mangler direktoratet har påpekt.

Klima- og forurensningsdirektoratet arbeider nå med å fremskaffe en samlet oversikt over bedriftens virksomhet, herunder deponiet. Klima- og forurensningsdirektoratet avventer nye analyseresultater av

de ulovlig deponerte massene i deponiet. Konklusjoner rundt videre oppfølging trekkes først når resultatene fra denne oppfølgingen foreligger.

SPØRSMÅL NR. 259

Innlevert 12. november 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 22. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Søndre Follo brannvesen har bedt om større brannbil etter flere store branner i Oslofjordtunnelen, men har fått avslag fra DSB. Brannvesenet mangler også tilstrekkelig materiell andre steder i landet, blant annet i Volda der man har Norges dypeste undersjøiske tunnel. Det kan ikke være sånn at det må flere tunnelbranner til før brannsikkerhet prioriteres.

Hvilke planer har regjeringen når det gjelder innkjøp av industribrannbiler til kommuner med lange tunneler og annen infrastruktur av nasjonal betydning?»

Svar:

Sentral tilsynsmyndighet kan etter brann- og eksplosjonsvernloven pålegge tunneleier å etablere en egen brann- og ulykkesberedskap dersom tunnelen utgjør en ekstraordinær risiko. Eier kan også pålegges å bekoste og vedlikeholde en oppgradering av det kommunale brannvesen. Denne bestemmelsen er først og fremst kommet til anvendelse ved etablering av vegtunnel i kommuner med små ressurser. Der tunnelen er vurdert å utgjøre en ekstraordinær risiko

har tunneleier, vanligvis Statens Vegvesen, dekket etablering av nødvendig beredskap.

Når det gjelder Oslofjordtunnelen er det gjennomført tiltak både for å redusere sannsynligheten for alvorlige hendelser, og det er lagt til rette med evakueringsrom i tunnelen hvor trafikanter kan oppholde seg inntil situasjonen er avklart. Søndre Follo Brannvesen IKS, som er et relativt stort samarbeidsbrannvesen mellom kommunene Frogn, Nesodden og Ås og som har slukkeansvaret i tunnelen, har stilt krav om å få oppgradert sin beredskap, blant annet med en stor brannbil som man normalt kun finner på flyplasser og store industrianlegg. Oslofjordtunnelen ligger i et område med relativt kort avstand til store og ressurssterke brannvesen. Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) har derfor vurdert at Oslofjordtunnelen ikke utgjør en så stor ekstraordinær risiko i kommunen at det forsvarer et slikt krav overfor tunneleier.

Jeg viser for øvrig til svar fra samferdselsministeren på skriftlig spørsmål, dokument nr. 15:260 (2012-2013), fra stortingsrepresentant Arne Sortevik om tilsvarende sak.

SPØRSMÅL NR. 260

Innlevert 12. november 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 20. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Jeg viser til oppslag i media om brannvesenets mulighet til å slukke brann og yte hjelp ved brann i veitunneler. Det synes som om Statens vegvesen

holdning er at trafikanter selv må komme seg ut av tunneler under brann. Vegvesenet viser til EU-regler. Norge har mange veitunneler og får flere, som ofte er lange og også undersjøiske.

Vil statsråden sørge for at brannsikkerheten knytet til dagens veitunneler blir gjennomgått, og at det sørges for midler til nødvendig brann- og redningsutstyr for lokalt/regionalt brannvesen?»

Svar:

Det viktigste er å forhindre at det oppstår brann i tunneler, samt å utforme tunnelene på en måte som begrenser eventuell brann mest mulig. Det legges stor vekt på dette både ved bygging av nye tunneler og ved oppgradering av eksisterende tunneler.

I utgangspunktet er all evakuering fra tunnel basert på selvredning i tilfellet brann. Statens vegvesen forventer imidlertid at brannvesenet yter innsats når det er faglig forsvarlig ut fra et sikkerhetsaspekt, ut fra omforent beredskapsopplegg tilpasset den enkelte tunnel. Selvredningsprinsippet er ikke noe spesielt for vegtunneler, og gjelder generelt i forbindelse med evakuering fra et objekt i brann.

Vegtunneler blir overvåket, og utrustet med en rekke typer sikkerhetsutstyr for å gjøre evakuering enklest mulig. Eksempelvis kan nevnes at vegtunneler blir utstyrt med brannventilasjon som gjør det mulig for brannvesenet å komme inn til brannstedet med frisk luft i ryggen. Dette gir brannvesenet gode muligheter for å stanse utviklingen av en brann, og ikke minst mulighet for å yte livreddende innsats.

Sikkerheten og muligheten for selvredning er ivarettatt så langt det er mulig, gjennom krav til tunnelens utforming, sikkerhetsutrustning og overvåking. Norske vegtunneler følger samme standard som gitt i EU-direktiv om krav til sikkerhet for vegtunneler.

Gjeldende regelverk gir muligheter for at kommunen kan søke Statens vegvesen om tilskudd til utstyr og beredskapsmateriell. Statens vegvesen praktiserer denne ordningen på den måten at det blir gitt tilskudd i de tilfeller der en vegtunnel representerer en ekstraordinær risiko, ut over de brannobjekter som allerede finnes i kommunen, når behovet blir dokumentert gjennom en sårbarhets- og risikoanalyse.

For å avklare forventet beredskapsnivå er en arbeidsgruppe bestående av representanter for Statens Vegvesen, Jernbaneverket, DSB og brannvesenet i ferd med å etableres. Arbeidsgruppen skal blant annet komme med veiledning om hvilken beredskap som skal etableres i f.m. tunneler og om det er behov for endringer i regelverket eller praksis. Gruppens arbeid skal være slutført til sommeren 2013.

Jeg viser for øvrig til svar fra justisministeren på skriftlig spørsmål, dokument nr. 15:259 (2012-2013), fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud om tilsvarende sak.

SPØRSMÅL NR. 261

Innlevert 12. november 2012 av stortingsrepresentant Inngjerd Schou

Besvart 16. november 2012 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sørge for at beredskaps-samarbeide og trening kan etableres mellom forsvar, politi, brann og helse på Rygge militære flystasjon?»

BEGRUNNELSE:

Forsvarsministeren uttaler til Moss avis, under sitt besøk på Rygge flystasjon denne uken, en langt mer positiv holdning enn sin forgjenger Barth Eide til av å etablere koordinering/samlokalisering av treningsområder og andre fasiliteter for beredskapsetene på Rygge militære flystasjon.

Det er viktig å trene beredskap og ha areal til dette.

Jeg er opptatt av at Forsvarsministeren nettopp vurderer areal nær Oslo for felles trening og etable-

ring av fasiliteter for nødetater og forsvar, som gjør dette mulig.

Høyre understreket både de økonomiske og operative problemstillingene i LTP-arbeidet våren 2012.

Helikopterberedskapen på Rygge er viktig. Desto viktigere er det at spesialstyrkene spesielt, politiet, forsvaret, brann, helse og helikopterberedskapen får samtrent.

Jeg er også kjent med at det er levert en fagmiliter spesialstyrkestudie til Forsvarsdepartementet.

Skal den militære beredskapen i det sentrale Østlandsområdet, ikke minst Forsvarets evne til å bistå og trene sammen med Politiet og deres vedtatte beredskapssenter på Alnabru, og andre nødetater styrkes, trengs det mye areal.

Rygge er et av svært få aktuelle alternativer dersom man i det hele tatt skal tenke slik koordinering/samlokalisering av treningsområder og andre fasiliteter. Og det bør man!

Og i et større perspektiv: mulig samlokalisering av spesialstyrker og løftekapasitet.

Reisetid til Oslo og omkringliggende befolkningssentra er helt sentralt her. Rygge ligger sentralt i Østlandsområdet.

Det er positive signaler fra en ny minister som fremkommer i Moss avis 8.11.2012- og helt i tråd med Høyres innsigelser og forslag da de vedtok sin LTP i juni 2012.

Svar:

Regjeringen har i den nye langtidsplanen, Prop. 73 S (2011-2012) Et forsvar for vår tid, understreket at forsvarssektorens evne til å bistå det sivile samfunnet i krisesituasjoner skal videreutvikles. Målrettet

trenings- og øvingssamarbeid mellom Forsvaret og politiet, og mellom Forsvaret og andre relevante aktører på sivil side skal derfor gis høy prioritet.

Gjennom behandlingen av Innst. 388 S (2011-2012), jf. Prop. 73 S (2011-2012), ga Stortinget sin tilslutning til nedleggelse av Rygge flystasjon. Det ble samtidig lagt til grunn at det skulle opprettes et detasjement med Bell 412-helikoptre på Rygge underlagt 339-skvadronen på Bardufoss. Disse helikoptrene vil kunne støtte politiet og Forsvarets spesialstyrker. Sea King-redningshelikoptre og Oslofiord-heimevernsdistrikt HV-01 med distriktsstab videreføres også på Rygge. Nedleggelse av virksomheten ved Rygge flystasjon representerer et mulighetsrom ved at frigjort infrastruktur med tilhørende områder kan anvendes til sivile formål. I denne forbindelse kan det også ligge til rette for et økt øvings- og treningssamarbeid mellom Forsvaret og sivile etater.

SPØRSMÅL NR. 262

Innlevert 13. november 2012 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 21. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Hvilke prinsipper og kriterier er billettstrukturen på norsk jernbane etablert på?»

BEGRUNNELSE:

Jernbanen er et godt fremkomstmiddel forutsatt at komforten er tilfredsstillende, regulariteten det samme og at prisene er konkurransedyktige med alternativene.

Jeg fikk følgende henvendelse fra en mulig passasjer:

"Min kone og jeg skal til Oslo på fredag, hjem igjen søndag morgen. Tog burde i utgangspunktet passet oss utmerket. Dette koster kr 918,- for oss.

I tillegg er tog innstilt mellom Oslo S og Holmestrand på vei hjem, da blir det vel satt opp buss? Hvor lang tid denne reisen tar vet vi da ikke! Tilbudet totalt sett synes jeg er dyrt og dårlig, dermed blir det bil på oss denne gangen også."

NSB frakter drøye 50 mill. personer pr. år med tog. For meg er det ikke kjent hvor mange som betaler full pris. Ved gjennomgang av NSBs årsrapport finner jeg ikke svar på dette. Ei heller for de øvrige kategorier reisende.

Det er interessant å få avklart om den prisfastsettelse som gjelder for 2012 om den bare er blitt slik eller er den basert på et resonnement, samt de kriterier som ligger til grunn for strukturen.

Det er mange tilbakemeldinger fra mulig reisende som gjerne reiser med tog til f.eks. Oslo, men opplever ordinær billett som meget dyr.

For å kunne mene noe om hva prisnivået burde være uten at NSB taper penger er det nødvendig å vite forholdet mellom billetttyper og ulike kategori reisende.

Spørsmål jeg får er om det er så opplagt at de som sjelden benytter seg av tilbudet skal betale en uforholdsmessig høy pris. Og at rimeligere priser vil gi økt belegg, med mindre biltrafikk, osv.

En oversikt over om det er relativt få av de 50 mill. reisende som betaler full pris er interessant.

Det forefinnes sikkert ulike estimat for prisreduksjoner versus antall reisende.

Det er antagelig flere som ikke benytter offentlig transport da enkeltbilletter oppleves som urimelig dyre.

Videre er det viktig å få innsikt i de resonnement som ligger til grunn for om det ev. er slik at fullt be-

talende reisende med NSB subsidierer øvrige billett-kategorier. Forholdet i dag er at en uføretrygdet eller pensjonist betaler langt mindre enn en som er i arbeid.

Det er sikkert grunner for dette.

Det jeg er opptatt av er resonnementene og prinsippene for slik fordeling på ulike kategorier reisende.

Svar:

Gjennom Trafikkavtalen kjøper Staten bedriftsøkonomisk ulønnsomme tog tjenester. En viktig begrunnelse for denne avtalen er å sikre et godt tilbud til de reisende til en fornuftig pris på togprodukter som ellers ikke ville blitt tilbudt i markedet.

NSB sine priser er basert på reiselengde. Jo lenger man reiser jo mer betaler man. "Ordinær pris", pris uten rabatt, skiller seg ikke nevneverdig fra prisen på andre kollektivreiser. Den "ordinære prisen"

justeres årlig innenfor en øvre ramme satt i Trafikkavtalen NSB har med Staten og er definert som "standard voksen pris". Innenfor disse rammene setter NSB prisene ut fra togets konkurransekraft, markedets betalingsevne og konkurrentenes priser.

NSB gir rabatt på "ordinær pris". Sosiale rabatter fastsettes i forståelse med Staten som for eksempel barn og honnør som har 50 pst. rabatt, og studenter som har 40 pst. rabatt av ordinære priser på periodebillett. Sosiale rabatter er definert som rabatt med sosialt formål, som gis til definert målgruppe. NSB kan til enhver tid foreta takstreduksjon gjennom å tilby kommersielle rabatter. Takster kan dog ikke settes ned på en slik måte at dette øker behovet for kompensasjon fra Oppdragsgiver på kort eller lang sikt. Sistnevnte rabatter rettes mot bestemte målgrupper for å øke etterspørselen spesielt på tidspunkt hvor NSB har ledig kapasitet.

SPØRSMÅL NR. 263

Innlevert 13. november 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 20. november 2012 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«DFS har også denne høsten jobbet aktivt, via lovlige demokratiske metoder, for å påvirke Stortingets vedtak. At FD og en av statsrådens rådgivere da går ut og sier "at det ikke lenger er behov for at det norske folk kan skyte" fremstår som en ren provokasjon.

Mitt spørsmål til statsråden blir derfor om hun deler synspunktet om at det ikke er behov for at folk skal kunne skyte og om hun samtidig kan vise til noen eksempler der medlemmer fra DFS har misbrukt sin kunnskap til å begå f.eks. kriminelle handlinger?»

BEGRUNNELSE:

At FD ikke ser, eller kun ser en begrenset verdi i det DFS gjør, for stå for statsrådets regning. Stortinget har ved flere anledninger påpekt det motsatt og slik sett gitt DFS honnør og annerkjennelse for vel utført oppdrag! Jeg må innrømme at jeg ble en smule betenkt da jeg så bakgrunnen til den omtalte rådgiveren og denne saken viser til fulle en manglende innsikt og forståelse for DFS sin rolle.

Svar:

DFS har i en årrekke vært en viktig bidragsyter som, gjennom sin virksomhet, har skapt økt kunnskap om og sunne holdninger til våpenbruk i det norske samfunnet. DFS har også bidratt til å opprettholde forsvarsviljen i et bredt lag av folket.

Som kjent har Forsvaret vært gjennom en stor omstilling. Over tid har vi gått fra et mobiliseringsforsvar til et innsatsforsvar. Når regjeringen, gjennom budsjettforslaget for 2013, legger til grunn en reduksjon i tilskuddet til DFS, bygger dette på en totalvurdering av bruk av offentlige tilskuddsmidler. Det finnes også andre foreninger (f.eks. Norges skytterforbund og Norges jeger- og fiskerforbund) som gir gode fritidstilbud og bidrar til sunne våpenholdninger. Disse mottar imidlertid ikke tilskudd fra staten i samme skala som DFS.

Forsvarsdepartementet vil ta initiativ til en arbeidsgruppe med representanter fra DFS. Gruppen vil bl.a. gjennomgå samhandlingen mellom Forsvaret og DFS, herunder DFSs rolle og relevans for Forsvaret

SPØRSMÅL NR. 264**Innlevert 13. november 2012 av stortingsrepresentant Kari Storstrand****Besvart 20. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Det sentrale hovedverneombudet for kriminalomsorgen (SHVO), sendte fredag 9. november 2012 et brev til KSF v/ekspedisjonssjefen hvor hun stanser farlig arbeide i kriminalomsorgen jf. AML § 6.3.

Kan statsråden redegjøre for de praktiske konsekvensene dette vil få for bemanning i fengslene, herunder aspiranter i praksis?»

BEGRUNNELSE:

Avgjørelsen fra det sentrale hovedverneombudet for kriminalomsorgen (SHVO) åpner ikke for overgangsordninger men trer umiddelbart i kraft.

Jeg mener dette vil kunne skape en uholdbar bemanningssituasjon rundt om i norske fengsler. Da det vil være for lite faglig utdannet personell vil en fort

få problemer med å dekke opp antall vakter i turnus, dette kan fort komme i strid med AML.

I denne sammenheng ønsker jeg redegjørelse fra statsråden om hvor mange årsverk det er i manko pr. i dag for å sikre forsvarlig bemanning og med dagens utdanningtempo, og når en kan forvente å oppnå full bemanningsdekning av faglært personell i alle norske fengsler.

Svar:

Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF) har orientert meg om at Arbeidstilsynet i brev til KSF 14.11.2012 opphevet SHVOs stansingsvedtak av 9.11.2012. Med bakgrunn i de tiltak KSF har skissert i sitt brev 13.11.2012 til Arbeidstilsynet, ser ikke Arbeidstilsynet at lovens vilkår for å iverksette stans av farlig arbeid foreligger på et nasjonalt og generelt nivå. Driften går dermed som normalt.

SPØRSMÅL NR. 265

Spørsmålet ble trukket.

SPØRSMÅL NR. 266**Innlevert 13. november 2012 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 20. november 2012 av utviklingsminister Heikki Eidsvoll Holmås****Spørsmål:**

«Hvordan følger Regjeringen opp "Tre milliarder grunner - norsk utviklingsstrategi for barn og ungdom i sør" fra 2005?»

Svar:

Strategien Tre milliarder grunner har vært viktig for arbeidet med barns rettigheter i utviklingssamarbeidet. Strategien er fortsatt et viktig referansepunkt for regjeringens arbeid med barns rettigheter. Samti-

dig har det skjedd en rekke vesentlige endringer, som også har lagt viktige føringer for arbeidet med barns rettigheter.

En av de viktigste endringene er FNs styrkede oppmerksomhet om barns rettigheter. Dette har vært ledsaget av en tydeligere kobling mellom det normative og det operative arbeidet. Blant de viktigste fremskrittene har vært Sikkerhetsrådsresolusjon 1612 (2005), etterfulgt av resolusjonene 1882 (2009) og 1998 (2011). Gjennom disse resolusjonene har

FNs Sikkerhetsråd etablert en effektiv mekanisme for såkalt «naming and shaming» av parter i væpnet konflikt som gjør bruk av barnesoldater, eller er ansvarlige for alvorlige overgrep mot barn eller angrep på skoler og sykehus. FNs generalsekretærs spesialrepresentant for barn og væpnet konflikt spiller en nøkkelrolle i listeføringen og tilhørende forhandlinger med parter i væpnet konflikt om konkrete tiltak. Mekanismen har vært instrumentell blant annet i frigivelsen av tusener av barnesoldater. Norge har støttet dette arbeidet både politisk og økonomisk.

Norge har også støttet politisk og materielt FNs generalsekretærs spesialrepresentant for vold mot barn. Dette mandatet ble opprettet i 2009, og har som oppgave å følge opp anbefalingene i FNs dybdestudie om vold mot barn fra 2006. Spesialrepresentanten er nå en hovedaktør internasjonalt i arbeidet mot vold mot barn.

En annen viktig endring er styrket oppmerksomhet om ungdoms rettigheter i FN. Norge har spilt en ledende rolle i å støtte FNs generalsekretærs arbeid for å gi ungdom en sterkere stemme i verdensorganisasjonen. Dette resulterte i at han i januar 2012 lanserte et eget ungdomsinitiativ. Det vil også bli etablert en egen spesialrådgiverstilling for ungdom. Det arbeides også med på sikt å etablere et eget FN-forum for ungdom etter mønster av Urfolksforumet.

Prioriteringene i strategien Tre milliarder grunner er nært knyttet til FNs tusenårsmål. Her har det skjedd en positiv utvikling på flere områder, ikke minst innen grunnskoleutdanning. Nær 90 % av alle barn i utviklingsland begynner nå på skole. De siste ti årene er antallet som står uten tilbud om grunnskole redusert fra over 100 til omkring 60 millioner (2011). Norge har prioritert støtte til grunnskoleprogrammer over flere år, og er sjette største giverland på dette området. Norge har satset spesielt på å nå fram til marginaliserte grupper, og har prioritert støtte til skolegang for jenter. Norge er i dag den desidert største enkeltgiveren til Unicef på dette området. Målet om likestilling i grunnskolen er i følge UNDPs siste rapport om tusenårsmålene allerede oppnådd. I dag begynner like mange jenter som gutter på skolen.

Nesten halvparten av de som fortsatt står utenfor grunnskolen, bor i områder preget av konflikt og krig. Målet om å sikre grunnskoleutdanning for alle barn innen 2015 vil ikke kunne nås uten ekstra inn-

sats. I budsjettet for 2013 er det satt av midler spesielt til tiltak for å støtte utdanning i krise- og konfliktområder, og til utdanningsprosjekter innenfor humanitære satsninger.

Beskyttelse av barn og unge i konfliktsituasjoner og ved naturkatastrofer er en annen viktig del av norsk humanitær politikk.

Vesentlig fremgang har også skjedd på helsesiden. Network of Global Leaders er initiert av Norge og ledes av statsministeren for å bidra til politisk støtte og drakraft for de helserelaterte tusenårsmålene. Målet er å mobilisere stats- og regjeringssjefer i andre land i et politisk nettverk for økt forpliktelse og klarere politisk ledelse for mødre- og barnehelseinnsatser. Kvinner og barn har få organisasjoner som tar deres sak, og det er behov for å fremme organisasjoner og sterke talspersoner for å bedre tilgangen til helse og styrke kvinner og barns rettigheter.

Norge har bidratt aktivt til å utvikle generalsekretær Ban Ki-moons Global Strategy For Women's and Children's Health, som ble lansert i New York i forbindelse med toppmøtet om Tusenårsmålene høsten 2010. Strategien har som mål å redusere mødredødelighet med 3/4 og barnedødelighet med 2/3 innen 2015. Norge har også bidratt sterkt til å gjøre tilgjengelig vaksinetilbud for verdens fattigste.

Norge støtter flere FN-organisasjoner som har et særlig ansvar for barn og hiv, og har i tillegg støttet et arbeid for å utvikle gode modeller for forebygging av hivsmitte fra mor til barn, ledet av Clinton Health Access Initiative.

Urban fattigdom er et annet viktig innsatsområde innen barns og ungdoms rettigheter. Som følge av befolkningsvekst og tilflytting urbaniseres fattigdommen. I 2050 vil nærmere 70 prosent av verdens befolkning bo i byer. Foreldreløse, sårbare og risikoutsatte barn og unge havner som regel i byer eller byområder. FNs bosettingsprogram (UN-Habitat) har med økonomisk og faglig støtte fra Norge utviklet en rekke tiltak for ungdom og ungdomsledede organisasjoner i form av informasjonssentra og et eget utviklingsfond hvor mer enn 200 organisasjoner de siste årene har mottatt støtte.

For øvrig viser jeg til publikasjonen «Regjeringens satsing på barn og unge», som gir en oppdatert oversikt over hva Regjeringen gjør for barn og unge gjennom utviklingssamarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 267**Innlevert 14. november 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 22. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil statsråden foreslå tiltak for å redusere omsetningen av tyvegods på nettsteder som Finn.no, eller er statsråden tilfreds med situasjonen slik den er i dag?»

BEGRUNNELSE:

Media skriver jevnlig at folk finner sine fra stjalne gjenstander annonsert anonymt på nettet, spesielt Finn.no. Et eksempel fra senere tid er et leserinnlegg i Aftenposten 17. oktober, hvor det etterlyses at myndighetene vier problemet mer oppmerksomhet. Dette kan for eksempel gjøres ved å kreve bedre identifisering av selgerne.

Til sammenligning har det danske nettstedet Db.dk innført elektronisk ID ved salg av brukte varer. På denne måten er kjøperen sikker på å vite hvem han eller hun forholder seg til. Nettstedet opplyser at de vurderer å gjøre elektronisk ID obligatorisk for enkelte varegrupper, slik som sykler.

Ifølge innlegget i Aftenposten 17. oktober, har hverken Økokrim eller Oslo Politikammer planer om spesielle tiltak i sakens anledning.

Dagens situasjon hvor man kan forvente å finne igjen stjålne gjenstander på Finn.no, synes ikke holdbar og jeg ber statsråden om å vurdere adekvate tiltak.

Svar:

Omsetning av tyvegods er straffbart, hva enten det skjer over internett eller på annen måte. Etterforskning av slik kriminalitet ligger innenfor politiets ordinære virksomhet.

Handel over internett, inklusive bruk av nettsteder som Finn.no er regulert av eHandelsloven av 23. mai 2003 nr. 35 om visse sider ved elektronisk handel og informasjonstjenester. Et regelverk som hører inn under nærings- og handelsministerens ansvarsområde. Om det i dette regelverket skal være krav til elektronisk identifikasjon av selgere og kjøpere på internett, eller andre former for reguleringer av dette, må rettes til nærings- og handelsministeren.

SPØRSMÅL NR. 268**Innlevert 14. november 2012 av stortingsrepresentant Afshan Rafiq****Besvart 21. november 2012 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden være med på å løse Oslo og Akershus sine utfordringer knyttet til den sterke befolkningsveksten som nå er på vei?»

BEGRUNNELSE:

Akershus og Oslo vokser kraftig. Prognosene viser at folketallet her vil gå opp med 350 000 i løpet av de neste 20 årene. Antall arbeidsplasser forventes å øke med 8 000-9 000 pr. år. Flere mennesker betyr behov for flere arbeidsplasser og boliger med nærhet til barnehager, skoler, butikker, rekreasjonsområder, kulturtilbud osv. Velfungerende nærmiljøer er i denne sammenheng helt sentralt, noe som krever tett og godt samarbeid på alle nivåer.

Svar:

Jeg er enig i at vi må være oppmerksomme på de utfordringene som sterk befolkningsvekst fører med seg både i Oslo og Akershus, og øvrige deler av landet. På de feltene som omtales i spørsmålet er det mange aktører involvert, både på statlig, fylkeskommunalt og kommunalt nivå. Jeg vil gjøre mitt til at vi skal møte disse utfordringene på en god måte, og samarbeid er sentralt her. Jeg arbeider for tiden med en stortingsmelding om boligpolitikken. Der vil jeg gå nærmere inn på de sentrale spørsmålene i boligpolitikken.

Regjeringen jobber kontinuerlig med å møte viktige utfordringer i bolig- og byggsektoren. Vi har blant annet en pågående satsing gjennom arbeidet

med bolig-, by- og områdeutvikling. Målet er å bedre de fysiske omgivelsene, stimulere til økt deltakelse i nærmiljøet og å motvirke negativ utvikling i områdene. Tilskudd kan gis til områder blant annet i Oslo der det er dokumentert dårlige levekår. Her er satsingen i Groruddalen sentral.

Befolkningsvekst fører med seg økt etterspørsel etter boliger. Når det gjelder bygging av nye boliger, er jeg glad for at utviklingen går rett vei. Boligbyggingen tar seg opp, og de siste tallene fra SSB for igangsetting av nye boliger viser at det i 3. kvartal ble igangsatt nærmere 38 % flere boliger enn på samme tid i fjor. Prognoser viser også en økning i boligbyggingen fremover. Prognosesentret anslår at det totalt vil bli igangsatt 30 000 boliger i år, 31 000 boliger i 2013 og 33 000 i 2014.

Regjeringen er opptatt av å legge til rette for en god forsyning av nye boliger. Staten skal ikke styre hvor mange boliger som skal bygges. Vår oppgave er å sikre gode rammevilkår og å legge til rette for effektive byggeprosesser. Det er viktig at vi kan holde tempoet oppe i plan- og byggeprosesser. Regjeringen har nylig lagt frem en melding om bygningspolitikken. Blant annet har vi et mål om å redusere byråkratiet i byggesaksprosesser.

Tilrettelegging av tomter skjer i kommunene. Det er viktig at kommunene aktivt planlegger og regulerer arealer slik at bygging av boliger kan skje på en

mest mulig smidig måte. Boligbygging kan lettest skje der kommunene har en reserve av byggeklare tomter. Dette er oppgaver som er krevende, og det er mange hensyn som skal tas, men de er nødvendige for at boligmarkedet kan fungere og for å forebygge boligsosiale problemer.

Effektive planprosesser er viktig for å holde tempoet oppe i boligbyggingen. Her er vi inne på Miljøvernministerens arbeidsområde. Men jeg er kjent med at det pågår et plansamarbeid om transport og areal mellom Oslo og Akershus for å få til gode regionale løsninger. For å løse boligutfordringer må de aktuelle kommunene samarbeide tett.

Jeg har også gitt min tilslutning til satsingen på InterCity-triangelet. Økt satsing på jernbane mellom sentrum og utkant i pressområder vil gi reduserte reisekostnader i form av tidsbesparelse. Dette vil kunne stimulere til økt boligbygging utenfor sentrumsområdene. Det vil igjen kunne bidra til å dempe prispresset på boliger i sentrumsnære områder.

Avslutningsvis vil jeg nevne at jeg også planlegger å legge fram en Stortingsmelding om distrikts- og regionalpolitikken i 2013. Der vil vi blant annet drøfte strategier for å sikre spredt vekst og slik forebygge pressproblemer, blant annet gjennom regionforstørrelse og flerkjernet byutvikling på det sentrale Østlandet.

SPØRSMÅL NR. 269

Innlevert 14. november 2012 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 22. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Bør ikke legevakten få tilgang på relevant informasjon om den enkelte pasient, for å unngå feilbehandling og feilavgjørelser som i verste fall kan få fatale konsekvenser for den enkelte?»

BEGRUNNELSE:

Pasienter som blir akutt syke og må oppsøke legevakten risikerer at det blir foretatt feilavgjørelser i forhold til sykdomsbildet og medisinerings da all informasjon om pasienten ligger hos fastlegen og det er ikke tilgang for legevakten å gå inn i databasen om den enkelte pasient.

I tilfeller der pasienten selv ikke er ved bevissthet eller i stand til og selv forklare sitt sykdomsbilde, har

den enkelte lege ved legevakten et meget stort ansvar. I tillegg vet vi at det er mange turnusleger som tjenestegjør på legevaktene rundt om det ganske land, noe som kompliserer bildet ytterligere.

Svar:

Det er behov for et utviklingsarbeid knyttet til allmennlegetjenesten generelt, og legevaktstjenesten spesielt. Det er et betydelig problem at legevakten i liten grad har tilgang til relevant historikk om pasienter som oppsøker legevakten med akutte medisinske problemstillinger. Det er likeledes et problem at fastlegene ikke mottar informasjon om at deres pasienter har vært på legevakten, og hva som er gjort med dem.

Bakgrunnen for dette er at det har vært både juridiske og tekniske hindringer for en hensiktsmessig informasjonsutveksling. Dette arbeider vi med å endre. Å redusere unødig skade og risiko for skade i helsetjenesten som følge av manglende tilgang til informasjon om den enkelte pasient, er en sentral del av formålet med etablering av nasjonal kjernejournal. Forslag til nødvendige regelendringer for etablering av nasjonal kjernejournal ble fremmet i Prop 89 L og vedtatt av Stortinget 22. juni 2012. Nasjonal kjernejournal skal gi økt pasientsikkerhet ved enkel, rask og trygg tilgang til oppdatert informasjon om pasientens legemiddelbruk og annen kritisk informasjon om pasienten. Opplysningene skal være tilgjengelige for relevant helsepersonell uavhengig av hvor i landet man blir syk eller får behandling. Både fastleger, sykehus, legevakt, aktører i akuttmedisinsk kjede og pleie- og omsorgstjenesten vil ha behov for tilgang til kjernejournalen. Det er planlagt at Trondheim skal starte en begrenset pilot av kjernejournal ved legevakt, akuttmottak og fastlege høsten 2013. I tillegg til lovbestemmelsen om nasjonal kjernejournal har re-

gjeringsen vedtatt en forskrift som gir adgang for etablering av felles journal i formalisert arbeidsfellesskap.

Vi er også i gang med å gå gjennom forskriften som blant annet regulerer legevaktstjenesten (akuttmedisinforskriften). Vi vil her foreslå å stille krav til hva slags kompetanse en lege er nødt til å ha for å kunne være legevakt uten bakvakt. For å lette tilgangen til legevakt, skal det innføres et nasjonalt telefonnummer til kommunale legevaktssentraler. Uavhengig av hvor i landet man befinner seg, skal man kunne nå legevakt via samme telefonnummer.

Vi har også revidert forskriften som regulerer fastlegeordningen (fastlegeforskriften). Ny forskrift gjelder fra 1.1.2013. Den vil blant annet bidra til at fastlegene tar i mot flere av pasientene som legevakten i dag må ta ved at det stilles krav til tilgjengelighet. En stor andel av dem som oppsøker legevakten, ville foretrekke å gå til egen fastlege hvis de kunne få time på dagen eller dagen etter. På denne måten vil de komme til en lege som kjenner dem og som har relevant journalinformasjon.

SPØRSMÅL NR. 270

Innlevert 14. november 2012 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 22. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Et universelt utformet samfunn bør ikke bare sørge for tilgjengelighet, men færrest mulig hindringer for funksjonshemmede. Jeg viser til Romerikes Blad 13.11, hvor en representant for Norges Handikapforbund etterlyser bedre ankomst- og parkeringsmuligheter ved Ahus.

Hvorfor må det være fortauskanter i sykehusområdet når det hindrer fremkommelighet for mange, og vil statsråden sørge for at det raskt blir foretatt utbedringer ved Ahus når det gjelder parkerings- og ankomstmulighetene for funksjonshemmede?»

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet har de siste årene fått flere innspill til hvordan parkeringsforholdene bør organiseres ved landets sykehus. Enkelte av disse har dreid seg om parkering for særskilte grupper. Etter oppdrag fra departementet utarbeidet de regionale helseforetakene forslag til hvordan parkeringstilbudet burde håndteres. Parkeringssituasjonen ved syke-

husene ble kartlagt og vurdert i rapport av 24. november 2008 til departementet. I rapporten ble det gitt anbefalinger i 13 punkter for hvordan parkeringstilbudet bør organiseres for sykehusene hvor det også er flere punkter som gjelder parkeringsforholdene for funksjonshemmede.

Det ble fulgt opp i foretaksmøtene for 2009 der det ble stilt krav om at de regionale helseforetakene skulle legge rapporten til grunn for organisering av parkeringstilbudet ved sykehusene.

Det er innhentet informasjon fra Helse Sør-Øst RHF om situasjonen for de funksjonshemmede på Ahus, og det orienteres her om at det er rikelig med plasser for funksjonshemmede ved flere av inngangene på sykehuset. Blant annet er det 24 plasser på parkeringsplassen som ligger nærmest hovedinngangen og pasienthotellet. Det informeres videre om at det under planlegging og oppbygging av nye Ahus var oppnevnt et eget brukerutvalg som fungerte som rådgivere. Brukerutvalget besto av medlemmer oppnevnt av pasientorganisasjonene som behandlet en rekke saker om bygg og utanlegg. På nye Ahus ble

det lagt vekt på å finne løsninger som oppfylte målet om universell utforming, som blant annet skal sikre fremkommelighet for funksjonshemmede. Utenomhusplanen er godkjent av planmyndigheten i Lørenskog kommune.

Når det gjelder bruken av fortauskanter, så skal dette være en praktisk løsning for å skille trafikkarealer for biltrafikk fra de områder hvor det er gangtrafikk. Hvis disse fjernes vil risikoen for påkjørsler øke betraktelig. Dessuten tror en at å fjerne fortauskanter vil kunne skape et uryddig trafikkbilde og føre til at

biltrafikk kommer for nær inngangspartiene. Det er imidlertid nedsenkede partier i fortauene i nærheten av alle innganger til sykehuset. Disse gir mulighet for fremkommelighet både for rullestolbrukere og andre transporter som må trilles. Stoppsone for henting og levering med taxi er plassert like ved disse rampene. Jeg har for øvrig fått opplyst at Ahus vil ta en gjennomgang av skilting og merking for forhindre at parkerte biler bidrar til nedsatt fremkommelighet ved disse nedsenkede områdene.

SPØRSMÅL NR. 271

Innlevert 14. november 2012 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 20. november 2012 av utenriksminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Hvilke tiltak har blitt gjort, og hvilke resultater har man oppnådd i den aktuelle saken, samt hvilke strategier og planer har statsråden videre fremover?»

BEGRUNNELSE:

Det har i den siste tiden vært lite fokus på den såkalte "Martine-saken" i det offentlige rom. Da saken ikke har blitt løst, ei eller blitt bragt videre i det politiske og diplomatiske systemet, så mener jeg det er betimelig å sette dagsorden på saken igjen. Norge har som kjent flere slike uløste saker liggende på bordet, det er derfor viktig for meg som innvalgt justispolitiker å bidra til at demokratiet fungerer og at enkeltmenneskets rettigheter blir ivaretatt.

Svar:

Jeg oppfatter representantens spørsmål til i første rekke å gjelde aktiviteter og tiltak i "Martine-saken" den siste tiden, samt planer og strategier fremover.

Når det gjelder den tidlige fasen av Utenriksdepartementets involvering, viser jeg til daværende utenriksminister Støres brev til Stortingets Kontroll- og konstitusjonskomité 29.04.09, hans svar på skriftlig spørsmål nr. 288 (2009-2010) fra representanten Raja, samt Støres artikkel i Aftenposten 23.10.09.

Det er britiske myndigheter som har ansvaret for etterforskning og straffeforfølgning i saken. Vår rolle er derfor å støtte opp om deres arbeid, i tillegg til at vi fra norsk side har utfyllende tiltak og initiativer. Utenriksdepartementet har hele tiden hatt en nær og god dialog med britiske myndigheter. Dette vil vi vi-

dereføre. Norsk utenrikstjeneste er jevnlig i kontakt med britiske representanter – også i løpet av høsten. Mitt inntrykk er at britiske myndigheter gjør en god og iherdig jobb for å stille den mistenkte (Farouk Abdulhak) for en britisk domstol. Utenriksdepartementet bruker de kanaler vi har tilgjengelige for å bidra i denne prosessen.

Selv har jeg tatt saken opp med min jemenittiske kollega Abu-Bakr Al-Qirbi 6. oktober. Vi hadde en god samtale der dette var hovedfokus. Han kjente saken og våre synspunkter godt. Mitt hovedbudskap til ham var at vi ønsker fremgang i denne saken og jeg anmodet om hans bistand til dette. Jeg gjorde det også klart at saken vil fortsette å stå høyt på den bilaterale agendaen Norge/Jemen til den er løst.

Saken tas også opp i andre fora hvor det er naturlig – inklusive av norske ambassadører. Vårt budskap er å appellere sterkt til bistand til å få den mistenkte stilt for en britisk domstol.

Vi har også henvendt oss til land i regionen rundt Jemen for å sikre at de er godt kjent med Interpol-etterlysningen av den mistenkte. Videre vurderer vi fortløpende ulike forslag og initiativ, som vi må veie mot sannsynligheten av at de kan bidra til en løsning, og de må ligge innenfor de rammer Utenriksdepartementet kan operere i.

Med tanke på resultater så langt, er resultatet nedslående i den forstand at den siktede fremdeles antas å være i Jemen. Bakgrunnen for det er at Jemen ikke har noen utleveringsavtale med Storbritannia. Jemen har også et grunnlovsforbud mot å utlevere egne borgere. Den mistenkte har så langt ikke vært villig til å returnere til Storbritannia.

Av de nevnte grunner er "Martine-saken" vanskelig å få til en løsning på. Det er begrenset hvilke virkemidler Norge og Utenriksdepartementet har til disposisjon, utover å støtte så langt som mulig det britiske etterforsknings- og straffesporet. Vi setter også vår lit til at andre land vil følge opp de anmod-

ninger som ligger Interpol-systemet om pågripelse dersom den mistenkte skulle bli observert.

Men vi kommer selvsagt til å fortsette arbeidet, både ved å ta opp saken i vår kontakt med jemenittiske myndigheter, og i fortsatt nær dialog med britiske myndigheter, for å se hvordan vi best kan bidra.

SPØRSMÅL NR. 272

Innlevert 14. november 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 23. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Den 9. november 2012 kan en lese på NRK nyheter om flere norske studenter som studerer sykepleie i USA, men som dessverre risikerer å ikke få autorisasjon og videre arbeid i Norge. Dette gjelder også andre studenter som studerer utenfor EU. Dette fordi det er ulike krav til innhold i studiet.

Hva mener statsråden om dette, og er man villig til å se på og eventuelt gjøre det lettere for disse studentene til å praktisere sin utdanning her i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Norge anbefaler og gir studiestøtte til studenter som vil studere utenlands. Samtidig ser en at når en skal hjem igjen så er det ikke sikkert man får praktiserer denne utdanningen på grunn av ulike krav og innhold i utdanningen. I dette tilfellet og flere har man en utdanning som landet vårt sårt trenger i årene fremover. Og ikke minst, studentene er norske og kan det norske språket og kjenner vår kultur allerede. Da blir det litt spesielt at man har et system som godkjenner utdanningen i form av studiestøtte men når man skal hjem å praktisere får man en lukket arbeidsdør for å praktisere sin verdifulle utdanning.

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at jeg vil gi et generelt svar, som ikke er innrettet på enkeltpersoner, enkeltland eller enkelte faggrupper.

Hensikten med autorisasjon av helsepersonell i Norge er i første rekke å ivareta pasient-sikkerheten og tilliten til helsetjenesten. Kravet til autorisasjon for helsepersonell utdannet fra området utenfor EØS er at utdanningen skal være jevn god med den norske.

De forskjellige landene vil legge opp utdanningsløpene for sine helsefaglige utdanninger i tråd med de ulike nasjonale behovene og hvordan helsetjenestene

er organisert. Dette gjelder også for Norge, og vi legger relativt stor vekt på helsepersonellens generalistkompetanse i vårt langstrakte, spredt befolkede land. Mange yrkesgrupper jobber selvstendig, og mange er også uten et stort faglig miljø rundt seg. Mange land har organisert helsetjenestene annerledes, og helsepersonellens grad av selvstendighet varierer. Dette vil ofte gjenspeiles i hvordan utdanningene er lagt opp, og kan gi grunner til at utdanning og praksis ikke alltid er i samsvar med kravene i Norge.

Så til spørsmålet om hvorfor gi utdanningsstøtte til helsefaglig utdanning i utlandet. Kunnskapsdepartementet opplyser at regelverket er slik at norske studenter har en grunnleggende valgfrihet av utdanningssted og fagområde. Kravet er at utdanningen generelt skal være godkjent av Norsk organ for kvalitet i utdanningen (NOKUT), som likestilt med akkreditert norsk utdanning på bachelor- eller masternivå.

For helsefaglig utdanning er det noen begrensninger i valgfriheten. Det er krav om at utdanningen skal være innenfor et fagområde som krever autorisasjon etter helsepersonellovens § 48 for å godkjenne utdanningen for støtte. Da utdanningene kan endres over tid, er det vanskelig å gi forhåndstilsagn om autorisasjon. Det er ikke stilt krav for utdanningsstøtten at selve utdanningen skal gi grunnlag for autorisasjon i Norge.

Statens autorisasjonskontor for helsepersonell (SAK) stiller, i henhold til loven, samme krav til faglig innhold og kunnskap som til tilsvarende utdanning ved norske studiesteder. Samtidig er valgfriheten tillagt stor vekt når det gjelder utdanning i utlandet. Studenter som ønsker å studere helsefag i land utenfor EU/EØS, og som ønsker å praktisere yrket i Norge etterpå, har et ansvar for å undersøke det faglige innholdet ved utdanningsstedene med tanke på autorisasjon.

Både SAK, Lånekassen, NOKUT og ANSA har informasjon om dette på sine nettsider. På SAKs nye nettside er det informasjon om at en ikke automatisk får autorisasjon i Norge selv om en har studert i utlandet med støtte fra Lånekassen.

Ordningene for godkjenning av helsepersonell er en viktig sak, som i første rekke er innrettet på pasientsikkerheten. Helse- og omsorgsdepartementet er i ferd med å vurdere regelverket for godkjenning av helsepersonell som har sin utdanning fra land utenfor EU/EØS.

SPØRSMÅL NR. 273

Innlevert 15. november 2012 av stortingsrepresentant Siv Aida Rui Skattem

Besvart 23. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Vil justis- og beredskapsministeren foreta en gjennomgang av regelverket og rutiner knyttet til bruk av glattcelle (politiarrest)?»

BEGRUNNELSE:

Fra tid til annen kommer rystende oppslag i mediene der bruken av glattcelle fremstår som uheldig. Det er mange tilfeller der mindreårige blir plassert i glattcelle, personer blir sittende lengre i glattcelle enn 48-timers regelen tilsier, eller det inntreffer uheldige og tragiske hendelser under opphold i glattcelle.

Gjentatte ganger har den norske praktiseringen av politiarrest fått internasjonal kritikk. Så vel Europarådets torturkomité som FNs torturkomité og FNs barnekomité har kritisert Norge for å bryte internasjonale konvensjoner. Også Advokatforeningen har ytret seg sterkt kritisk til Norges bruk av glattcelle. I perioden januar - oktober 2011 skal 2885 personer ha sittet utover 48 timer i glattcelle, av disse var det 28 barn under 18 år.

Bruken av glattcelle er igjen aktualisert gjennom to dagsaktuelle saker fra Trøndelag. I den ene saken ble en kvinne som ringte nødnummeret, og derved bidro til å redde en mann fra å drukne i Trondheim, anbragt i glattcelle. Politiet mener dette var riktig handlemåte i den aktuelle situasjonen. En slik praksis kan imidlertid medføre at allmenheten blir reddet for å varsle i fra ved ulykkeshendelser.

I den andre saken som er dypt tragisk, endte glattcellebruken med at den innbragte tok sitt eget liv i cella. Dessverre er dette ikke en enkeltstående hendelse. I perioden 1993?–2001 (9 år) døde 36 personer i glattcelle, i gjennomsnitt fire hvert år.

Svar:

Forskrift om bruk av politiarrest ble gitt ved Kronprinsregentens resolusjon av 30. juni 2006 med hjemmel i Straffeprosesslovens § 183. Formålet med forskriften er å regulere bruk av politiarrest, og å gi et samlet regelverk for opphold og forholdene i arresten. Det er gitt regler for overføring av innsatte fra politiarrest til fengsel, og regler om tilsynsordning, innsattes rett til underretning av pårørende og forsvarer, helsetilsyn, hygiene m.v. Forskriften danner grunnlag for de rutinene politiet skal følge når personer blir innsatt i og oppholder seg i politiets arrestlokale. I rundskriv av 15. august 2006 til politimestrene har Politidirektoratet gitt nærmere omtale og beskrivelse av disse rutinene.

En av de viktigste oppgavene for Politidirektoratets generelle tilsyn med virksomheten i politidistriktene er arresttilsynet. Denne tilsynsplikten er nedfelt i arrestforskriften. Direktoratets tilsyn skjer i samarbeid med den stedlige statsadvokaten. Tilsynet tilrettelegges med en målsetning om at politiarrestene skal innrettes og driftes i tråd med gjeldende regelverk. Tilsynet skal videre bidra til å sikre at arrestfunksjonen i politiet holder tilstrekkelig høyt kvalitetsnivå. Det primære målet er å sørge for at innsatte blir tatt hånd om i henhold til gjeldende lov- og regelverk. Derfor er det et sentralt tema under tilsynene å understreke betydningen av gode holdninger og høy etisk standard blant politiets personale som arbeider i arresten. Politidistriktene pålegges å tilrettelegge og gjennomføre holdningsskapende arbeid med arrestfunksjonen.

Jeg mener at regelverket om politiets arrest i dag er tilfredsstillende, men med ett unntak. Jeg ser behovet for å innarbeide spesielle regler i arrestforskriften om behandlingen av mindreårige personer som innsettes i politiets arrest. Det er flere spesielle hensyn å

ta når politiet får barn og unge mellom 15 -18 år i arrestlokalet for å begrense påkjenningen ved frihetsberøvelsen. Justis- og beredskapsdepartementet vil

derfor innen kort tid igangsette et arbeid med å ta inn særskilte regler i forskriften om ivaretagelse av barn og unge som blir innsatt i politiarrest.

SPØRSMÅL NR. 274

Innlevert 15. november 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 23. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Vil statsråden sikre seg at også pendlere i Follo og Østfold vil merke klare kvalitetsforbedringer som følge av små og mellomstore tiltak i infrastrukturen i nærmeste fremtid, eller må reisende i Follo og Østfold vente helt til Follobanen står ferdig i 2023?»

BEGRUNNELSE:

I svaret på mitt spørsmål, 15:172, 26. oktober til samferdselsministeren, står det at kollektivreisende vil merke klare forbedringer i togtilbudet som følge av utbygging av innerstrekningene Oslo S – Lillestrøm og Lysaker – Asker. Dette skal innføres i desember 2012 og desember 2014.

I desember 2012 stopper lokaltoget som i dag går fra Moss til Spikkestad på Skøyen, og alle pendlere som skal videre må bytte tog. Det innebærer lengre reisevei for pendlere som for eksempel skal til Lysaker. I 2014 skal togpendelen forlenges til Lysaker, men det gir to år med redusert tilbud for pendlere på strekningen.

I tillegg til redusert rutetilbud i desember, skriver NSB i en e-post til en pendler at: «Østfoldbanen er dessverre kapasitetsmessig full, og mulighetene for å optimalisere på forbindelser videre i/gjennom Oslo er begrenset (det er et stort nok puslespill å få Østfoldbanen til å gå opp internt og samtidig innpasses i Oslo-tunnelen). Det må en ny follobane til før det blir mulig å gjøre vesentlige endringer i rutetilbudet».

Som sagt i forrige spørsmål er det grunn til å tro at tiltak for å redusere privatbilismen vil skape stort press på et allerede sprengt kollektivtilbud i rushtiden, og uten at det settes inn flere tiltak vil kollektivreisende i Follo og Østfold måtte regne med et redusert tilbud inntil Follobanen er realisert i 2023.

Svar:

Nytt dobbeltspor mellom Oslo og Ski (Follobanen) er en forutsetning for å kunne gi et togtilbud i korridoren sør for Oslo som står i forhold til etter-

spørselen. Inntil Follobanen er ferdigstilt er det ikke rom for store tilbudsforbedringer som økt frekvens eller reduserte reisetider på denne strekningen. Selv om det ikke er mulig å øke antallet tog vesentlig før Follobanens ferdigstillelse, opplyser NSB at det gjennomføres forbedringer som vil komme de reisende til gode i perioden:

- Lokaltogene til og fra Ski får fra 9. desember 2012 en mer robust ruteplan, slik at punktligheten vil kunne bedres.
- Det kjøres ett ekstra innsatstog Ski-Lysaker om morgenen fra 10. desember 2012.
- Ekstra innsatstog til/fra Kolbotn om morgenen gjeninnføres fra 10. desember 2012. Det kjøres tre avganger, mot en avgang i dagens situasjon.
- Det kjøres ett ekstra innsatstog Rakkestad-Mysen-Skøyen om morgenen og Skøyen-Mysen-Rakkestad på ettermiddagen fra 10. desember 2012.
- Innfasingen av nye tog i lokaltogpendlene på akse Eidsvoll/Dal - Drammen/ Kongsberg frigjør togmateriell som bedrer setekapasiteten på lokaltogene til Ski, Mysen og Moss. Lokaltogene til/fra Ski vil i løpet av 2013 og første halvår 2014 gå fra 500 til 600 seter på de tyngste avgangene.
- NSB innløser opsjon på 16 nye togsett, med leveranse fra mai 2014. Disse settene vil settes inn i lokaltogene til Mysen og Moss. Togene har vesentlig bedre transportkapasitet enn det materiellet som trafikkerer strekningen i dag. Disponeringen av nye togsett til lokaltogene til Mysen/Rakkestad har sammenheng med utbygging av ERTMS signalsystem og stasjonsoppgradering på Østre linje.

Byggestart for Follobanen er planlagt til 2014 og ferdigstillelse av prosjektet vil kunne finne sted tidligst i 2019. Når Follobanen tas i bruk, vil dette legge til rette for et betydelig bedret tilbud for pendlere i Follo og Østfold.

SPØRSMÅL NR. 275**Innlevert 15. november 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 22. november 2012 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«MJK har i dag to lokaliteter, Bergen og Ramsund i Nordland fylke. Et gjennomgående prinsipp i Norge er at lokalisering ofte fører til stort politisk engasjement og politisk vedtak.

Kan jeg derfor be statsråden orientere meg om når Stortinget vedtok at den operative delen av MJK skulle flyttes til Bergen, siden Ramsund i dag kun fremstår som en treningsfasilitet?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 16. november 2012 med spørsmål fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen om Marinejegerkommandoen.

Ramsund orlogsstasjon er sentral i ivaretagelsen av militær understøttelse av Sjøforsvaret i Nord-Norge. Som oppfølging av Stortingets behandling av Innst. S. nr. 318 (2007-2008), jf. St.prp. nr. 48 (2007-2008), er Marinejegerkommandoen lokalisert til både Ramsund og Haakonsvern.

I denne langtidsproposisjonen angis det i punkt 7.6.2, Lokalisering av Marinejegerkommandoen, at:

»Marinejegerkommandoen videreføres med justert og styrket organisasjon lokalisert til Ramsund orlogsstasjon, med en enhet for styrkeproduksjon, trening og øving av maritime spesialstyrker, og til Haakonsvern orlogsstasjon.»

I innstillingen til proposisjonen bemerket en samlet forsvarskomite at den noterte seg dette og la til at »komiteen går i den forbindelse ut fra at avdelingsledelse knyttet til utdanning og trening blir videreført ved Ramsund orlogsstasjon.»

Dette er blant annet fulgt opp gjennom Prop. 1 S (2010-2011) der Stortinget ble informert om at:

»Marinejegerkommandoen organiseres med ledelse og innsatsstyrker lokalisert til Haakonsvern. Avdelingen for styrkeproduksjon med tilhørende stabs- og støtteelement videreføres i Ramsund.»

I Innst. 7 S (2010-2011) merket en samlet utenriks- og forsvarskomite seg blant annet at:

»Marinejegerkommandoen organiseres med ledelse og innsatsstyrker lokalisert til Haakonsvern.» Videre registrerte komiteen «at avdelingen for styrkeproduksjon med tilhørende stabs- og støtteelement videreføres i Ramsund.»

Som angitt i budsjettproposisjonen for 2013 har Forsvarsdepartementet gitt forsvarssjefen i oppdrag å vurdere fremtidig beredskap og tiltak i spesialstyrkene for å sikre best mulig operativ effekt av disse. Forsvarssjefen vil så snart som mulig legge frem en helhetlig anbefaling om spesialstyrkene. Regjeringen vil på egnet måte komme tilbake til Stortinget om den videre utviklingen av spesialstyrkene.

SPØRSMÅL NR. 276**Innlevert 15. november 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 21. november 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Hvordan bidrar statsråden for å dempe konflikten jegere og bønder har i forhold til dagens rovdyrpolitikk både innenfor og utenfor sonen?»

Svar:

Jeg går ut fra at representanten i spørsmålet sikter til den arealdifferensierte forvaltningen i norsk rovviltpolitikk som er sentral for å nå den todelte målset-

tingen om å ha både rovvilt og beitedyr. Stortinget har i rovviltforliket 2011 presisert at soneinndelingen må forvaltes tydelig. Dette følger regjeringen opp.

Arealdifferensiert forvaltning innebærer at beitedyr og rovvilt gis prioritet i ulike områder. Med unntak av ulvesona, som i sin helhet er bestemt av Stortinget, er det de regionale rovviltneemndene som selv prioriterer mellom beiteområder og yngleområder for rovvilt i de enkelte regioner. Prioriteringen fremgår av de enkelte nemnders forvaltningsplaner. I hoved-

sak kan man si at i prioriterte yngleområder for rovvilt skal bestandsmålene oppfylles og beitenæringa skal tilpasse seg rovviltforekomsten. Det skal være høy terskel for å tillate uttak av rovvilt, og beitenæring og andre kan søke om tilskudd til forebyggende og konfliktdempende tiltak for å gjøre nødvendige tilpasninger. I prioriterte beiteområder vil det være en lav terskel for å tillate uttak av rovvilt. Alt uttak av rovvilt skal imidlertid vurderes etter naturmangfoldloven, noe som blant innebærer at man i en tillatelse til uttak skal vurdere rovviltbestandens overlevelse og muligheten for å finne andre tilfredsstillende løsninger.

Ulv, bjørn og jerv er i utgangspunktet totalfredet i Norge, men etter unntaksbestemmelsene i naturmangfoldloven kan uttak tillates blant annet for å avverge skade på husdyr og tamrein. Vedtak om uttak kan bare treffes hvis uttaket ikke truer bestandens størrelse og formålet ikke kan nås på annen tilfredsstillende måte. Reguleringen av bestandsstørrelse og utbredelse av ulv, bjørn og jerv foregår gjennom skademotivert lisensfelling, der alminnelige jegere som registrerer seg som lisensjeger i jegerregisteret kan delta. Lisensfelling reguleres ved tildeling av kvoter til ulike områder innenfor hver enkelt forvaltningsregion.

I tillegg til kvotejakt og lisensfelling er skadefelling et virkemiddel for å avhjelpe akutte skadesituasjoner som kan oppstå. Tilfeller hvor det nylig har skjedd angrep som også ligger an til å fortsette, og som samlet sett er å betrakte som vesentlige, ligger i kjernen av bestemmelsene om tillatelse til skadefelling. Det er også hjemmel for å tillate skadefelling i tilfeller hvor det er snakk om fremtidig skade uten at skade har oppstått på vedtakstidspunktet, dersom øvrige vilkår er oppfylt.

Naturmangfoldloven § 17 slo tidligere fast at vilt kunne felles under direkte angrep på bufe, tamrein, gris og fjørfe. Stortinget vedtok i juli 2012 en lovendring som innebærer at hund nå er innlemmet i bestemmelsen. Endringen i naturmangfoldlovens § 17 er en direkte oppfølging av rovviltforliket 2011, der Stortinget anmodet om at det gjøres en slik lovendring.

For å effektivisere lisensfelling sier rovviltforliket fra 2011 at det skal arbeides aktivt med kompetansehevende tiltak for lisensfelling, og etableres et bedre kurstilbud med sikte på å effektivisere lisensfelling. Slike tiltak bør gjennomføres i nært samarbeid med frivillige organisasjoner. Det skal også etableres kurstilbud og prioriteres midler til jevnlig kursing av kommunale/interkommunale skadefellingslag med mål om å øke effektiviteten ved skadefelling av rovvilt ved akutte situasjoner. Miljøverndepartementet arbeider for å bygge opp strukturer som ivaretar disse behovene. Det er nå etablert et eget jaktkurs-senter i regi av Norges Jeger- og Fiskerforbund i Flå (Buskerud) som er en viktig del av satsingen for økt jakt- og fellingskompetanse. I flere fylker er det iverksatt kurs for å effektivisere blant annet lisensfelling på bjørn og jerv. Det er også utviklet et eget nettbasert kursopplegg for lisensjegere på bjørn. Videre er det etablert en egen autorisasjonsordning for rovdysentre i arbeidet for å følge opp informasjons- og opplæringsbehov generelt om rovvilt.

Satsing på forebyggende og konfliktdempende tiltak er svært viktig for å oppnå den todelte målsetningen om å ha både rovvilt og beitedyr. Totalt er regjeringens forslag til bevilgning av penger til forebyggende og konfliktdempende tiltak i budsjettet for 2013 på 64,6 millioner kroner. Dette er en økning på 6,5 millioner fra inneværende år. Hoveddelen av midlene blir fordelt til rovviltneemdene i de 8 rovviltregionene, og det er neemdene som prioriterer bruken av midlene til ulike tiltak i den enkelte region. Eksempler på tiltak er rovviltsikre gjerder, forsinket slipp på beite, tidlig nedsanking, flytting til andre områder, intensiv gjeting og bruk av radiobjeller. I tillegg har landbrukssektoren som kjent midler til omstillingstiltak.

Statistikk over erstatningsutbetaling for skade/tap av sau viser at tapene går ned.

Regjeringen legger stor vekt på å lykkes med den todelte målsetningen i rovviltforvaltningen. Miljøforvaltningens samlede virkemiddelbruk på området er innrettet mot dette, og bidrar til å realisere en helhetlig og balansert politikk.

SPØRSMÅL NR. 277**Innlevert 15. november 2012 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 21. november 2012 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Det vises til oppslag i Fædrelandsvennen 15. november 2012, der en Elkem-permittert kvinne (33) har måtte låne sine egne feriepenger for å overleve. Hun er en av stadig flere som nektes dagpenger.

Vil statsråden snarlig be Nav endre dagpengepraksis, og vil statsråden ta initiativ til å endre dagens lovgivning slik at all gyldig permittering i henhold til permitteringsloven gis rett til dagpenger?»

BEGRUNNELSE:

I den senere tid har det kommet flere henvendelser på at Nav har startet en mer restriktiv dagpengepraksis, noe som igjen har medført at stadig flere ikke får innvilget dagpenger.

I følge Fædrelandsvennen den 15. november 2012 vil opp mot 10.000 medlemmer i Fellesforbundet, EL & IT Forbundet og Energi og Industri på Agder gå til politisk streik mandag 19. november for å få regjeringen til å instruere Nav til en ny dagpengepraksis.

Det kan tyde på at den nye praksisen fra Nav sin side har startet på Sørlandet men signaler undertegnede har mottatt tyder på at denne praksisen er i ferd med å slå rot også i andre deler av landet.

Begrunnelsen Nav benytter i stadig økende grad for å gi avslag på dagpenger er: "Du er ikke permittert på grunn av mangel på arbeid eller andre forhold som arbeidsgiver ikke kan påvirke. Du oppfyller derfor ikke kravene til dagpenger".

Undertegnede er innforstått med at dagens lovgivning åpner for denne praktiseringen, men stiller likevel spørsmål til hvilken kompetanse Nav har til å hevde å vite om en bedrift har gjort nok eller ikke for å unngå permittering.

Undertegnede viser til at dette ikke er noen ny problemstilling, men har vært oppe også med jevne mellomrom tidligere. For å rydde opp i dagens praksis burde det kanskje vært rimelig å foreta en gjennomgang av dagens lovverk, slik at gyldig permittering i henhold til permitteringsloven også hadde gitt rett til dagpenger.

Svar:

Adgangen til å permittere og de nærmere vilkårene for permittering er ikke lovfestet, men kan følge av tariffavtale, individuell arbeidsavtale eller utviklet sedvanerett. Partene i arbeidslivet har i Hovedavtalen

nedtegnet bestemmelser om permittering. Disse har dannet mønster for praksis også utenfor avtalens område. Utgangspunktet er at arbeidsgiver gyldig kan permittere når det er "saklig grunn" for det.

Etter lov om lønnsplikt under permittering plikter arbeidsgiver å utbetale lønn den første perioden etter at en permittering er iverksatt. Lønnsplikten er 10 dager ved minst 40 prosent permittering og 15 dager ved permitteringer på mindre enn 40 prosent. Deretter er arbeidsgiver fritatt fra lønnsplikt i inntil 30 uker i løpet av en 18 måneders periode. I denne perioden kan de permitterte få dagpenger, gitt at de fyller vilkårene etter folketrygdloven.

Dagpenger under permittering er først og fremst ment som et sikkerhetsnett ved hendelser som for virksomheten og dermed arbeidsgiveren, i liten grad er forutselige. For å ha rett til dagpenger under permittering stilles det derfor vilkår om at permitteringen skyldes mangel på arbeid eller andre forhold som arbeidsgiveren ikke kan øve innflytelse på, jf. folketrygdloven § 4-7. Arbeidsgiveren må være uten egen skyld i at det er nødvendig å permittere, og det forutsettes at arbeidsgiveren ikke har mulighet til å tilrettelegge arbeidet slik at permittering kan unngås. I tillegg må de generelle vilkårene for rett til dagpenger være oppfylt, herunder krav om tidligere minsteinntekt og om arbeidstidsreduksjon på minst 50 prosent.

Vilkårene for rett til dagpenger er lovbestemte og begrunnet ut ifra andre hensyn enn arbeidsgivers behov for permitteringer. Det ville ikke være rimelig om arbeidsgiver i enhver situasjon skulle kunne velte lønnskostnader over på trygden ved at permitterte kunne få dagpenger uavhengig av årsaken til permitteringen. Det er derfor ikke slik at alle permitteringer uten videre bør gi rett til dagpenger, selv om permitteringen er saklig begrunnet etter Hovedavtalen.

En rekke henvendelser fra enkeltpersoner, bedrifter og partene i arbeidslivet den siste tiden kan tyde på at Arbeids- og velferdsetaten praktiserer regelverket for dagpenger under permittering mer restriktivt enn tidligere. Den 7. november mottok jeg en foreløpig rapport om praksisen fra Arbeids- og velferdsdirektoratet. Denne rapporten blir nå fulgt opp med flere tiltak. Etaten gjennomgår alle klagesaker om dagpenger under permittering fra 1. januar 2012. Konstateres feil i vedtakene som har ført til at søknader urettmessig er avslått, kan det gi grunnlag for omgjøring. Det er også satt i gang et arbeid med å utarbeide nye retningslinjer for etatens behandling av saker om dagpenger og permittering. I dette arbeidet

deltar også LO og NHO sammen med Arbeids- og velferdsdirektoratet. For å ivareta de sakene som kommer til behandling før revidert rundskriv foreligger, har Arbeids- og velferdsdirektøren dessuten gitt etaten foreløpige retningslinjer for behandlingen.

Gjennomgangen etaten nå er i gang med skal munne ut i en ny rapport til Arbeidsdepartementet.

Jeg er opptatt av å sikre forutsigbarhet for både arbeidstakere og arbeidsgivere i saker om permittering og dagpenger basert på en korrekt praksis innenfor de rammene folketrygdloven trekker opp. Jeg har tillit til at tiltakene som nå er iverksatt, vil bidra til dette.

SPØRSMÅL NR. 278

Innlevert 15. november 2012 av stortingsrepresentant Afshan Rafiq

Besvart 23. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvilke tiltak prioriterer statsråden for å styrke Oslo-politiet, slik at Oslo igjen blir trygg?»

BEGRUNNELSE:

Oslo har et volum og kompleksitet i kriminaliteten som er unik i Norge. "Det er en by med nærmere 90 000 anmeldte forhold i året, der ni av ti vinningsforbrytelser forblir uoppklart, voldteksstatistikken skyter i været og 19 personer ble drept bare i fjor" i følge Aftenposten. Mange opplever utrygghet i hverdagen. For å få tilbake innbyggernes trygghet og rettsfølelse, er det viktig med et nært, tilstrekkelig bemannet og kompetent politi. Høyre er opptatt av mer synlig politi og at anmeldte saker blir etterforsket og forfulgt. Vi har derfor i vårt alternative budsjett for 2013 blant annet avsatt 50 mill. kr til flere politifolk i Oslo Politidistrikt i tillegg til en styrking på 200 mill. kr til politiets driftsbudsjett.

Svar:

Oslo er en trygg by. Ni av ti som bor i Oslo politidistrikt føler seg trygge der de bor og ferdes, viser Politiets nasjonale innbyggerundersøkelse fra 2010. Befolkningen i Oslo er også blant de som i størst grad opplever at politiet er der det skjer, når det skjer. Tall fra tilsvarende undersøkelse i 2012 er ikke klar ennå, men jeg har ingen grunn til å tro at dette bildet vil bli vesentlig endret.

Antall anmeldte lovbrudd i Oslo var høyere i 2011 enn i 2006. Samtidig har kriminalitetsraten per 1 000 innbyggere gått noe ned. Sett i forhold til befolknings-veksten er det med andre ord ingen økning i den registrerte kriminaliteten i Oslo. Kriminalitetsratene indikerer at det er stabilitet i vinningskriminaliteten, og noe nedgang i henholdsvis voldskriminaliteten og narkotikakriminaliteten.

Tabell: Den registrerte kriminaliteten i Oslo. Utvalgte tall for årene 2006 og 2011.

	Lovbrudd i alt		Vinningskriminalitet		Voldskriminalitet		Narkotikakriminalitet	
	Absolutte tall	Per 1000 innb.	Absolutte tall	Per 1000 innb.	Absolutte tall	Per 1000 innb.	Absolutte tall	Per 1000 innb.
2006	81 058	150,6	47 561	88,3	4 465	8,3	6 415	11,9
2011	88 212	147,2	52 905	88,3	4 843	8,1	6 215	10,4

Kilde: Statistisk sentralbyrå.

Oppklaringsprosenten for forbrytelser totalt sett de siste årene har blitt noe bedre i Oslo og var i 2011 24,1 %. Dette er fortsatt lavt, men det kan forklares med at Oslo har en stor andel av landets vinningskriminalitet. I Oslo utgjorde vinningssakene 58 % av de registrerte anmeldelsene i 2011 mot 41 % for landet forøvrig. Oppklaringsprosenten for vinning i 2011

var 10,2 %, noe som særlig skyldes økningen i antallet lommetyverier.

Det har vært en kraftig økning av antallet anmeldelser for grovt tyveri fra person på offentlig sted fra ca. 10 000 saker i 2010 til ca. 15 000 saker i 2011. Hele 73 % av denne type saker i Norge ble anmeldt i Oslo i 2011. Oslo politidistrikt har styrket arbeid mot

det økende antall lommetyverier. Arbeidet har allerede bidratt til flere pågripelser og aktiviteten vil videreføres og bli ytterligere styrket i 2013.

Arbeidet for å redusere innbrudd i boliger har gitt gode resultater og Oslo politidistrikt har fortsatt, som det eneste politidistrikt i landet, nedgang i antall innbrudd. I 2011 ble antallet innbrudd i villaer redusert med nesten 50 % og innbrudd i leiligheter er redusert med over 7 %. Det kan bemerkes at i Oslo politidistrikt var oppklaringsprosenten for innbrudd i villaer ca. 30 % i 2011.

Det var en økning i antallet voldtekter og forsøk på voldtekter i 2011, henholdsvis på 28 % og 48 %. Oppklaringsprosenten for sedelighetssaker var 54 % i 2011. Seksjon for vold og seksualforbrytelser ved Oslo politidistrikt er styrket med 10 stillinger i 2011/2012 og vil bli ytterligere styrket. Det ble registrert 19 drap i 2011, hvorav 8 ble drept i bombeangrepet 22. juli 2011.

Det satses særskilt på å øke tryggheten i områder av sentrum som har vært oppfattet som utrygge. Det har vært arbeidet aktivt opp mot åpne rusmiljøer i områdene Oslo S, Vaterland, Grønland og Grünerløkka, både mot omsetning og for å hindre rekruttering til miljøene. De siste årene har det vært en særskilt sentrumssatsing om sommeren for å sikre tilstedeværelse, blant annet gjennom økt patruljering og bruk av mobile politiposter i sentrum.

Oslo har fem politistasjoner som dekker de ulike bydelene. Det satses på tilgjengelighet og synlighet også i bydelene, blant annet gjennom patruljering og oppsøkende virksomhet. Både sentralt og på bydelsnivå er det et godt forebyggende samarbeid mellom politi og kommune gjennom det etablerte SLT-samarbeidet, som i Oslo går under betegnelsen Salto – Sammen lager vi et trygt Oslo. De fem politistasjonene og de femten bydelene deltar alle i dette samarbeidet. Alle bydelene har en egen SLT-koordinator. Det er etablert et politirådssamarbeid med kommunen på strategisk overordnet nivå. Både politi og kommune er representert med sin øverste ledelse i politirådet. Det er et meget godt samarbeid mellom oslopolitiet og Oslo kommune på dette området.

Det er et overordnet mål for regjeringen å sikre at politiet har tilstrekkelig bemanning og kompetanse

for de oppgaver som skal utføres. Under denne regjeringen har politi og påtalemyndigheten fått tilført betydelige ressurser. Regjeringen er opptatt av at Oslo politidistrikt skal ha gode rammebetingelser. Oslo politidistrikts budsjett har økt fra 1,3 milliarder kroner i 2005 til 2,06 milliarder kroner i budsjettforslaget for 2013.

Regjeringen har prioritert å øke studentopptaket til Politihøgskolen og øke bevilgningene, slik at studentene kan tilbys jobb. Jeg er opptatt av at vi skal ha flere polititjenestemenn og -kvinner i politidistriktene. I styringsdialogmøte med Politidirektoratet i høst påla jeg Politidirektoratet å følge opp distriktene og påse at de når målet om økt politibemanning. Oslo politidistrikt fikk i årene 2009-2012 bl.a. økt budsjettet tilsvarende til sammen 103 nye politiårsverk blant annet for å sikre jobb til ferdigutdannede studenter fra Politihøgskolen. I tillegg har regjeringen foreslått å øke budsjettet til Oslo politidistrikt med 30 mill. kr i 2013 for å kunne tilby jobb til om lag 70 av de nyutdannede politihøgskolestudentene som uteksamineres fra PHS i 2013. I forbindelse med regjeringens tiltakspakke i 2009, jf. St.prp. nr. 37 (2008-2009), fikk Oslo politidistrikt tildelt 100 årsverk. Denne styrkingen skulle blant annet frigjøre om lag 60 årsverk som ble brukt til transport og vakthold til operativ polititjeneste.

I tillegg til økt bemanning er det i 2013 foreslått en bevilgning til planlegging av et nytt beredskaps-senter. Målet er at dette vil bedre politiets beredskap og responstid. Videre er det foreslått en økning i budsjettet for å sikre at helikoptertjenesten er operativ døgnet rundt.

Det er politimesteren som har ansvaret for ressursfordeling og tjenesteordninger i politidistriktet, og han vurderer om ressursene skal benyttes til stillinger eller settes inn på andre viktige områder for å sikre hele politidistriktet en god polititjeneste. Slik må det være fordi politimesteren kjenner de lokale utfordringene og kan vurdere hvilke tiltak som gir best effekt. Jeg har tillit til at politimesteren foretar de nødvendige prioriteringer for å sikre hele politidistriktet en god polititjeneste.

SPØRSMÅL NR. 279**Innlevert 15. november 2012 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 27. november 2012 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Kva vil statsråden gjer for å sikre reelt demokrati knytt til klage- og lovlighetskontroll på kommunale vedtak slik at klagebehandling kan oppfattas som hensiktsmessig?»

GRUNNGJEVING:

Ved kommunal behandling av saker det lokalt strides om, kan et mindretall anke saken inn for fylkesmannen der en ber om en såkalt lovlighetskontroll på vedtaket. Det en opplever i større og større grad er at behandlingstida hos fylkesmannen tek så lang tid, er at vedtaket er gjennomført og er irreversibelt når svaret på lovlighetskontrollen foreligger. Der finst fleire eksempel på dette i Møre og Romsdal, seinast ei klage sendt fra Hareid kommune i juni 2012.

Svar:

Rettsgrunnlaget for statleg lovlegheitskontroll med kommunale avgjerder er kommunelova § 59. Regelen gir moglegheit for eit mindretal i kommunestyret eller fylkestinget til å få avklart rettsleg tvil ved kommunale eller fylkeskommunale avgjerder, utan å måtte gå vegen om domstolane. Kommunelova § 59 er meint som eit supplement til andre klage- og kontrollordningar i forvaltninga. Klageinstansen skal ikkje vurdere kva som er godt eller føremålsteneleg, men berre om kommunale avgjerder er og har blitt til i samsvar med gjeldande rett.

Det følgjer av kommunelova § 59 nr. 3 at lovlegheitsklage ikkje gir oppsetjande verknad. Med dette meiner ein at framsetjing av slik klage ikkje i seg sjølv fører til at den kommunale eller fylkeskommunale saksprosessen stansar heilt opp medan ein venter på at klagen vert avgjort av eit statleg organ. Bakgrunnen for dette er mellom anna omsynet til ei effektiv og avgjerdsdyktig lokalforvaltning.

På dette grunnlaget er det også særskilt viktig at Fylkesmannen som er klageinstansen ved kommunale lovlegheitsklagar, handsamar klagane så snart som mogleg.

Eg viser til at Fylkesmannen er bunden av forvaltningslova sine regler om sakshandsamingstid samt ulovfesta forvaltningsreglar om at saka skal handsamast innan rimeleg tid. Kva som er rimeleg tid, kan variere frå tilfelle til tilfelle. I nokre tilfelle er saka klar og oversiktleg og det er få vanskar med å treffe ei rask avgjerd. I andre tilfelle kan det vere meir tvil om kva som er faktum og det kan oppstå juridisk vanskelege spørsmål. Ein må vere budd på at nokre lovlegheitsaker er av ein slik karakter at klageinstansen treng tid på sakshandsaminga. Blant anna kan det vere aktuelt å hente inn fleire opplysningar frå kommunen eller frå klagande partar. Av denne grunn vil det vere vanskeleg å operere med særskilte fristar for når ei lovlegheitsklage skal vere avgjort.

Eg minner i denne samanheng om at det ved statleg lovlegheitskontroll av kommunale avgjerder ikkje er klagerett for kommunen. Det vedtaket som blir treft av Fylkesmannen er endeleg. Av denne grunn er det også svært viktig at sakshandsaminga er forsvarleg og grundig, og at det vert eit korrekt vedtak.

Sjølv om hovudregelen er at lovlegheitsklage ikkje har oppsetjande verknad, kan det organet som treffe avgjerda, overordna kommunalt organ (eks. kommunestyret) eller Fylkesmannen, etter § 59 nr. 3 fatte vedtak om at avgjerda ikkje skal setjast i verk før klagen er avgjort. Normalt er det ikkje aktuelt for Fylkesmannen å ta stilling til utsett iverksetjing så lenge spørsmålet ikkje er reist av den klagande parten eller kommunen. Spørsmålet om utsett iverksetjing vil mest sannsynleg først bli aktuelt der Fylkesmannen har rimeleg gode indikasjonar på at avgjerda er ulovleg.

Som følgje av at lovlegheitsklage ikkje gir oppsetjande verknad, kan det i nokre tilfelle skje at kommunen i mellomtida, medan klaga vert handsama, innrettar seg etter ei avgjerd som viser seg å ha feil. Dersom kommunen har sett i verk ei avgjerd som etter lovlegskapskontroll viser seg å vere ulovleg, har kommunen sjølv eit ansvar for eventuelt å treffe ny avgjerd, og rette opp tilhøva slik at dei vert i samsvar med gjeldande rett.

SPØRSMÅL NR. 280**Innlevert 16. november 2012 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen****Besvart 27. november 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«I Barbu i Arendal har utbygningsplanene pågått i 16 år. Riksantikvaren har vært klar over dette da bevaringsmyndighetene har vært involvert tidlig, saken er særdeles godt belyst i pressen og høringsfristen har vært annonsert på vanlig måte.

Kan Riksantikvaren komme med innsigelser, eller true med det når de ikke har overholdt høringsfrister og er brev/mail med opplysninger som er sendt til Riksantikvaren unntatt offentligheten?»

BEGRUNNELSE:

Aust-Agder fylkeskommune har fått brev fra Riksantikvaren der det bes om at fylkesutvalget i Aust-Agder må nedlegge innsigelse mot en utbygging i bydelen Barbu i Arendal sentrum. Dette fordi Riksantikvaren mener at det i revidert reguleringsplan for området bygges for høyt, og at dette vil kunne forringe opplevelsesverdien av Barbu kirke. I brevet fra Riksantikvaren heter det at dersom ikke fylkesutvalget legger ned innsigelse, så vurderer Riksantikvaren å gjøre dette selv. Dette brevet gjorde så at Arendal kommune måtte utsette høringsfristen med 14 dager.

Fylkesutvalget vedtok å ikke legge ned innsigelse med sju mot to stemmer. Et betydelig flertall i bystyret i Arendal har vedtatt det samme. Denne saken har vært til politisk behandling gjennom 16 år, og har også tidligere vært til vurdering hos bevaringsmyndigheten uten innsigelser fordi Barbu som helhetlig område, ikke har vært vurdert som verneverdig. Forut for for-

rige bystyrebehandling i Arendal anbefalte fylkesutvalget å bygge høyt og konsentrert på denne tomt.

Det er utrolig at riksantikvaren har forholdt seg taus og ikke fremmet innsigelser tidligere, i og med at bevaringsmyndighetene tidligere har vært inne.

Dette føles som trenering av saken, og saken har allerede pågått, som jeg tidligere har sagt, i hele 16 år.

Viser også til skriv fra Miljøverndepartementet (31.08.12 ref. 12/3072) til landets fylkesmenn om å nedlegge innsigelser der bynære området IKKE utbygges med høy utnyttelsesgrad. Arendal kommune har altså fulgt denne anmodningen.

Svar:

Saken gjelder detaljregulering av området ved Barbu i Arendal, et planarbeid som det ble varslet oppstart om i august 2012. Miljøverndepartementet har fått opplyst fra Riksantikvaren at saken er fulgt opp fra deres side i henhold til avtalt arbeidsfordeling mellom dem og fylkeskommunen. Riksantikvaren varslet fylkeskommunen 26. oktober i år om at de ønsket saken oversendt, dersom fylkesutvalget ikke reiste innsigelse til saken, og at de eventuelt ønsket å reise innsigelse til detaljplanen. Riksantikvaren ba om å få utsatt svarfrist til 14. desember, og kommunen har utsatt fristen.

Jeg ber om forståelse for at jeg ikke kan gå nærmere inn i den pågående saken, både fordi ansvaret for oppfølgingen ligger i direktoratet og fordi jeg på et senere tidspunkt kan få saken som en innsigelses-sak. For øvrig kan jeg opplyse om at Riksantikvaren er omfattet av de alminnelige forvaltnings- og offentlighetsregler.

SPØRSMÅL NR. 281**Innlevert 16. november 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hemdal****Besvart 26. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«I 12 år har undertegnede pendlet med tog fra As-kim Næringspark. De siste årene har en reklametekst på stasjonen med overskrift "Lys i tunnelen med

Follobanen" lyst mot meg hver morgen. Teksten er i tråd med Stortingets intensjon om at redusert reisetid ved bygging av Follobanen også skal gi redusert reisetid på Østre linje.

På hvilket tidspunkt endret "prosjektet Follo-banen" seg bort fra reklameplakaten og Stortingets intensjon?»

BEGRUNNELSE:

Dette er noe av teksten som har gledet meg som Østre-linje bruker.

"Oslo- Ski på 11 minutter.

Som pendler sparer du nesten to timer i uken eller tre og en halv dag i året. Trolig blir det enda mer, for med Follobanen blir det langt færre forsinkelser."

SPØRSMÅL NR. 282

Innlevert 16. november 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 27. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Norsk konkurranseutsatt virksomhet som ikke er oljerelatert sliter tungt i tøffe internasjonale markeder og med en særnorsk kostnadsutvikling. Transport er en tung og viktig konkurransefaktor og kostnad, spesielt for næringslivet i distriktene. Finland øker nå totalvekten på lastebiler til 76 tonn og beregner logistikkgevinsten til 60 mill. euro i tillegg til en betydelig miljøgevinst. Sverige eksperimenterer med noe av det samme.

Vil statsråden ta initiativ slik at norsk konkurransekraft kan bedres tilsvarende?»

BEGRUNNELSE:

Transportkostnadenes betydning, både i forhold til miljø og konkurransekraft, er betydelig. Det er uhyre viktig at norsk næringsliv ikke får ytterligere belastninger. Det er nok å minne om treforedlingens utfordringer og hva det vil bety for verdiskaping og aktivitet i hele distrikts-Norge om vi ikke lykkes med å få distriktsnæringer som skogbasert virksomhet på offensiven i den internasjonale konkurransen.

Skogbruk, trebearbeiding og treforedling er slik sett en meget tydelig indikator på fortreningsproblematikken som norsk oljevirksomhet skaper. De internasjonale markedene er tøffe, men i stabil utvikling. Ressursen har åpenbare fortrinn i miljøsammenheng og det er forventninger om nye utviklingsmuligheter i tråd med at hele verdensøkonomien retter fokus mot en sterkere forankring i fornybare ressurser. Den norske ressursbasen er stor og fortsatt voksende, men underutnyttet. Det ligger store muligheter for økt ak-

Svar:

Jeg viser til mine svar på spørsmål 218 fra representanten Tenden, svar på spørsmål 1568 fra representanten Hoksrud og svar på spørsmålene 1732 og 1547 fra representanten Hjemdal.

Planen for Follobanen legger fortsatt opp til forbindelse mellom Østre linje og Follobanen på Ski stasjon. Det gir mulighet for at togene på Østre linje kan benytte Follobanen mellom Ski og Oslo når banen står ferdig. Det er med andre ord ikke gjort noen endringer i prosjektet.

tivitet, og transport- og logistikkutfordringene er sentrale for å utløse potensialet.

Svar:

Jeg er svært opptatt av å legge til rette for gode rammevilkår for norsk næringsliv, og å stimulere til miljøvennlige transporter.

Innenfor de rammene hensynet til fremkommelighet, infrastruktur og EØS-regelverket setter, tilstreber vi å gjøre dette.

Finland og Sverige har ved tiltredelse til EU fremforhandlet nasjonale særbestemmelser for vekter og dimensjoner på kjøretøy, utover rammene som følger av direktiv 96/53/EF.

Norge er gjennom EØS-avtalen bundet av direktiv 96/53/EF om vekter og dimensjoner. Innenfor dette direktivet, vil det kun være aktuelt å innføre økt totalvekt utover 50 tonn for tømmervogntog og modulvogntog.

Jeg viser til at vi i Norge nå foreslår å øke største tillatte lengde for tømmervogntog fra 22 til 24 meter, og til at Vegdirektoratet vurderer å foreslå økt tillatt totalvekt fra 56 til 60 tonn.

Jeg viser videre til at det pågår en nasjonal prøveordning med modulvogntog med lengde inntil 25,25 meter og totalvekt inntil 60 tonn. Det skal foretas en evaluering av denne prøveordningen i 2014 og en sluttevaluering i 2016-2017 før det avgjøres om prøveordningen skal gjøres permanent.

Norges særegne infrastruktur med hensyn til kurvatur, og topografi innebærer imidlertid at de vurde-

ringene som er lagt til grunn i det finske forslaget ikke uten videre kan gjøres gjeldende i Norge.

Jeg vil avvente sluttevalueringen for modulvogn-tog før jeg eventuelt vil ta initiativ til endringer.

SPØRSMÅL NR. 283

Innlevert 16. november 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 28. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Er statsråden av den oppfatning at politimestre som advarer mot økt oppgaveportefølje til politiet tar feil, og innebærer signalet om uendret lensmannsstruktur at statsråden har inntatt det standpunkt at politimestre ikke vil bli delegert denne myndigheten i regjeringens pågående reformarbeid?»

BEGRUNNELSE:

På politiets fellesforbunds landsmøte i Molde varslet statsråden at lensmannskontorene skal bli tildelt flere forvaltningsoppgaver og kunne tolkes dit hen at lensmannsstrukturen skulle forbli slik den er i skrivende stund. Kort tid etterpå ytret flere politimestre seg kritisk, all den tid statsråden har gitt dem signaler om at det er nødvendig å vurdere antallet mål politiet styres etter. Å redusere antallet mål politiet styres etter ved å redusere politiets totale oppgaveportefølje, bør etter Høyres oppfatning være en viktig politisk oppgave å klargjøre fremover for å sikre at ressursene utnyttes best mulig. Det er viktig å ha et nært og lokalt forankret nærpoliti, men dette sikres best ved at politiet får mulighet til å løse det de må være gode på. Statsråden har også vært opptatt av "styrket ledelse". Flere oppgaver innenfor de ressursrammene politiet har nå, samt manglende styringsmulighet for politimesterne til å tilpasse organiserin-

gen lokalt, kan medføre mindre fokus på politiets kjerneoppgaver.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at et sterkt nærpoliti er viktig for trygghet og beredskap og lensmannskontor, politistasjoner og lokale poster må derfor beholdes.

Jeg mener det ikke i dag kan konkluderes på hva som vil være rett oppgaveportefølje for politiet i framtida. Justis- og beredskapsdepartementet har oppnevnt et utvalg som skal analysere utfordringene i norsk politi. Formålet er både å gi publikum det mest hensiktsmessige tilbud, og dekke publikums behov for trygghet og rettssikkerhet. Analysegruppen skal blant annet vurdere politiets ressursbruk, prioriteringer, kompetanse, ledelse og organisering, herunder om sentrale administrative ressurser kan om-disponeres for å gi mer politikraft ute i distriktene. Analysen skal peke på forslag til forbedringspunkter, og vurdere mulige endringer som kan gjøres for bedre oppgaveløsning og mer effektiv ressursbruk. Politianalysen skal leveres i en NOU før sommeren 2013 og være grunnlaget for en langsiktig plan for utvikling av politiet som skal presenteres i forslaget til statsbudsjettet for 2014.

SPØRSMÅL NR. 284**Innlevert 16. november 2012 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 22. november 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Gjelder reglene om uttaksmerverdiavgift på tjenester likt for alle bransjer, eller gjelder disse reglene kun for håndverkere som snekkere, murere, etc.?»

BEGRUNNELSE:

Dersom regelverket faktisk diskriminerer bransjer ber jeg om bakgrunn for dette.

Svar:

Jeg viser til mine tidligere svar om temaet uttaksmerverdiavgift på tjenester, se svar 20. august 2012 på spørsmål nr. 1744, svar 29. august på spørsmål nr. 1775 og svar 18. oktober 2012 på spørsmål nr. 78, alle fra stortingsrepresentant Rytman.

Om bakgrunnen og formålet med uttaksreglene viser jeg til svarene det er referert til ovenfor. Som

påpekt i svaret av 18. oktober gjelder uttaksreglene i merverdiavgiftsloven generelt for avgiftspliktige tjenesteytere. I svaret er dette nærmere utdypet slik:

”Uttaksreglene innebærer at for eksempel kolonihandleren også må beregne utgående merverdiavgift når hun eller han tar med kolonivarer hjem fra virksomheten. Også alle avgiftspliktige tjenesteytere slik som for eksempel frisøren, elektriker, advokaten og snekkeren, må beregne utgående merverdiavgift ved uttak av tjenester til seg selv. Legen, og andre tjenesteytere som ikke er registreringspliktige etter merverdiavgiftsloven, må imidlertid ikke beregne utgående merverdiavgift ved uttak av tjenester. For uttaksmerverdiavgift spiller det ingen rolle hvilken yrkeskategori man hører inn under, så lenge man utgjør et registreringspliktig avgiftssubjekt etter merverdiavgiftsloven.”

SPØRSMÅL NR. 285**Innlevert 16. november 2012 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 23. november 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Gjelder merverdiavgiftsreglene om uttak kun for næringsdrivende i enkeltpersonforetak, eller gjelder de likt for eiere i alle foretaksformer, f.eks. de som eier og driver aksjeselskap?»

BEGRUNNELSE:

Lars Skimmeland, seksjonssjef i Rettsavdelingen i Skattedirektoratet, sier til Nettavisen/NA24 4. november at merverdiavgiftsreglene om uttak av tjenester ikke gjelder for aksjeselskap, kun for enkeltpersonforetak. Han uttaler at det er selskapet som er avgiftssubjekt, og som eventuelt må vurderes i forhold til uttaksreglene. Dette synes som en underlig forskjellsbehandling av foretaksformer og det er ønskelig med en forklaring på hvorfor regelverket eventuelt praktiseres slik.

Det bes også om henvisning til de regler man fortolker og som kan gi en slik konklusjon og eventuell praksis.

Svar:

Jeg viser til mine tidligere svar om temaet uttaksmerverdiavgift, se svar 20. august 2012 på spørsmål nr. 1744, svar 29. august på spørsmål nr. 1775, svar 18. oktober 2012 på spørsmål nr. 78 og svar 22. november 2012 på spørsmål nr. 284, alle fra stortingsrepresentant Rytman. Foreliggende spørsmål går ut på om merverdiavgiftsreglene om uttak til privat bruk kun gjelder for næringsdrivende i enkeltpersonforetak, eller om de også gjelder for de som eier og driver aksjeselskap. Det bes om en henvisning til de reglene man her fortolker, samt en begrunnelse på hvorfor reglene er slik.

Plikten til å beregne merverdiavgift ved uttak av tjenester framgår av merverdiavgiftsloven § 3-22 første ledd. Denne bestemmelsen lyder slik:

”Det skal beregnes merverdiavgift når en tjeneste tas ut fra den registrerte eller registreringspliktige virksomheten til privat bruk eller til andre formål utenfor den samlede virksomheten.”

Som det framgår av ordlyden angir bestemmelsen flere vilkår for at det skal bli aktuelt med uttaksmerverdiavgift. Nedenfor sier jeg litt om fortolkningen av det vilkåret som foreliggende spørsmål synes å ta opp.

Uttak kan kun skje fra den registrerte eller registreringspliktige ”virksomheten”. Det er virksomheten som sådan som har rettigheter og plikter etter merverdiavgiftsloven, dvs. bl.a. har rett til å fradregse inngående merverdiavgift på anskaffelser som er til bruk i den registrerte virksomheten og har plikt til å beregne og innberette utgående merverdiavgift på omsetning og uttak.

Ettersom et enkeltpersonforetak ikke utgjør et eget rettssubjekt, blir eieren av foretaket identifisert med foretaket. Dette betyr at det blir uttaksmerverdiavgift for eksempel når snekkeren (innehaveren)

oppfører egen hytte. Om den nærmere grensen for denne avgiftsplikten vises til svaret av 18. oktober 2012. En ansatt i en slik virksomhet vil ikke bli rammet av avgiftsplikten ved arbeid til egen privat bruk, fordi han eller hun ikke kan identifiseres med virksomheten.

Et aksjeselskap utgjør et eget rettssubjekt, noe som betyr at dets eiere (aksjonærer) vil være atskilte subjekter og at de ikke kan identifiseres med virksomheten. En aksjonær som oppfører en hytte til seg selv, skal derfor ikke beregne uttaksmerverdiavgift fordi uttaket ikke kan sies å skje fra ”virksomheten”. Heller ikke en ansatt i et aksjeselskap vil bli rammet av avgiftsplikten ved arbeid til egen private bruk, fordi også han eller hun utgjør et atskilt subjekt fra virksomheten.

Jeg gjør imidlertid oppmerksom på at dersom et aksjeselskap benytter egne ansatte til å utføre tjenester gratis for aksjonærene, vil dette kunne anses som omsetning som skal avgiftsberegnes basert på markedsverdien av tjenesten. Også i de tilfellene aksjeselskapet benytter egne ansatte til å utføre gratis tjenester for andre ansatte, vil det kunne foreligge avgiftsplikt, som følge av at tjenesten anses som uttak til formål utenfor virksomheten.

SPØRSMÅL NR. 286

Innlevert 16. november 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 26. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Jernbaneverkets prioriteringer har ført til oppsigelser og permitteringer blant private jernbaneleverandører det siste året. Flere står på trappene. I tillegg har Jernbaneverket nå bedt tilbydere om å forskuttere arbeider som først skal betales i 2014.

Har statsråden noen forklaring på hvorfor det er krise i norsk jernbane på vedlikeholdssiden, samtidig som Stortinget har økt bevilgningene til vedlikehold?»

BEGRUNNELSE:

Norge trenger en moderne, pålitelig og robust jernbane med god konkurranseevne overfor andre transportmidler. Det er viktig at jernbanen drives effektivt, med produktivitetsmålinger og dokumentasjon både på vedlikehold og investeringer.

Regjeringen har lovet tidenes jernbaneløft. Samtidig ser vi nå kutt i vedlikeholdsmidlene. Flere private aktører har gått konkurs, verdens største jernbaneselskap har trukket seg ut og flere norske selskaper har permittert, varslet oppsigelser og flere står i akutt fare for avvikling.

Høyre har tidligere foreslått å omstrukturere Jernbaneverket og NSB, på samme måte som tidligere er blitt gjort med Avinor. Driften av de offentlige flyplassene i Norge er i dag en suksess, og regjeringen planlegger å ta 438 mill. kroner i utbytte fra selskapet i 2013. Regjeringen har tidligere stemt mot alle forslag om å gjennomføre nødvendig modernisering av Jernbaneverk.

Svar:

I 2013 foreslår Regjeringen å bevilge ca. 11,4 mrd. kr til Jernbaneverket som tilsvarer en økning på

ca. 1,4 mrd. kr eller 14,3 pst. i forhold til saldert budsjett for 2012. Bevilgningsøkningen forutsettes brukt til å opprettholde en rasjonell videreføring av igangsatte investeringsprosjekter, til videre planlegging av Follobanen samt drift og vedlikehold.

Foreslått bevilgning til drift og vedlikehold er på ca. 5,2 mrd. kr som nominelt er på samme nivå som tilsvarende budsjett for 2012, som var på et historisk høyt nivå. Driften og vedlikeholdet av jernbaneinfrastrukturen må ses i sammenheng og er derfor budsjetter på samme post (23). I første del av planperioden 2010–2013 i NTP 2013-2019 har det vært gjennomført en betydelig satsing på drift og vedlikehold. Den samlede bevilgningen ligger ca. 2 mrd. kr høyere enn planrammen i NTP og innebærer en oppfølging på 110,5 pst. i forhold til planramme til drift og vedlikehold.

Prioriteringen av foreslått bevilgning til drift og vedlikehold for 2013 er i samsvar med Jernbaneverkets forslag. Den er fordelt med ca. 3,1 mrd. kr til driften som utgjør en økning på ca. 400 mill. kr eller 13 pst, mens avsetningen til vedlikehold er redusert

med ca. 355 mill. kr eller ca. 14,5 pst. Reduksjonen skyldes at det i 2013 vil være behov for en betydelig styrking av Jernbaneverkets driftsbudsjett. Det er behov for å øke aktivitetsnivået på flere områder, særlig trafikkstyring, vinterberedskap, kompetanseutvikling, rekruttering innenfor jernbanefagene, publisering og informasjon og planlegging.

Innenfor den foreslåtte avsetting til vedlikehold i 2013, som fremdeles er forsvarlig høy, dvs. om lag 2 mrd. kr, har Jernbaneverket ut fra et faglig grunnlag for standarden på jernbaneinfrastrukturen, prioritert tiltak som gir best effekt på kort sikt for å ha en infrastruktur hvor togene kan gå sikkert og i henhold til ruteplanen. Samferdselsdepartementet har ikke funnet det riktig å overprøve Jernbaneverkets vurdering av hvordan avsatte midler til vedlikehold skal disponeres.

Jernbaneverket er ikke kjent med at tilbydere er bedt om å forskuttere arbeidet innenfor vedlikehold. Samferdselsdepartementet vil bemerke at det vi i tilfelle ville være et brudd på Jernbaneverkets fullmakter.

SPØRSMÅL NR. 287

Innlevert 16. november 2012 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 23. november 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Dersom det er åpnet konkursbehandling i et selskap, mener finansministeren kreditor må vente til bobehandlingen er avsluttet før innbetalt merverdiavgiftsbeløp kan refunderes fra myndighetene?»

BEGRUNNELSE:

Det kan være snakk om beløp som likviditetsmessig kan ha stor betydning for en bedrift. Om man må vente helt til bobehandlingen er avsluttet virker det urimelig da en bobehandling kan ta opptil flere år fra den åpnes til bobehandlingen blir avsluttet. Hvis kreditor har vesentlige uoppgjorte poster hos konkursdebitor så kan det få store økonomiske konsekvenser å måtte vente på en refusjon.

Skattemessig kan man kreve fradrag for tapet når visse kriterier er oppfylt. En utestående fordring anses endelig tapt dersom:

Det er foretatt tvangsinnndriving eller inkasso har vært forgiaves, fordringen er en kundefordring som ikke er innfridd seks måneder etter forfall, til tross for

minst tre purringskrav med normale purringsintervaller og slik aktivitet fra kreditors side som forholdene tilsier, offentlig gjeldsmegling, konkurs-, likvidasjons- eller avviklingsbehandling i skyldnerens bo gjør det klart at bomidlene ikke gir eller vil gi fordringen dekning, eller fordringen ellers ut fra en samlet vurdering må anses klart uerholdelig.

Det er manglende betalingsevne som hjemler tapsføring.

Det foreligger etter Skattedirektoratets syn ikke et reelt tap ved manglende betalingsvilje (BFU 39/04). En fordring anses heller ikke tapt i den utstrekning den er sikret ved pant, kausjon e.l., jf. Merverdiavgiftsloven § 4-7-1 annet ledd.

Svar:

Merverdiavgiften er en generell forbruksavgift der avgiftsplikt oppstår ved omsetning, uttak og innførsel av varer og tjenester. Ved omsetning av varer og tjenester er vederlaget beregningsgrunnlaget for avgiften.

Beregningsgrunnlaget for merverdiavgiften kan korrigeres dersom en utestående fordring som det tidligere er beregnet merverdiavgift av, må anses endelig konstatert tapt på grunn av skyldnerens manglende betalingsevne. Det følger av merverdiavgiftsloven § 4-7.

Nærmere bestemmelser om når en utestående fordring anses endelig tapt er gitt i merverdiavgiftsforskriften § 4-7-1. Etter bestemmelsens første ledd bokstav c anses en utestående fordring tapt dersom "offentlig gjeldsmegling, konkurs-, likvidasjons- eller avviklingsbehandling i skyldnerens bo gjør det klart at bomidlene ikke gir eller ikke vil gi fordringen dekning".

Det er altså ikke stilt krav om at en konkursbehandling i skyldnerens bo er avsluttet. Det er tilstrekkelig at konkursbehandlingen gjør det klart at bomidlene ikke gir eller ikke vil gi fordringen dekning. Det kan dermed ikke stilles krav om at konkursbehandlingen i skyldnerens bo er avsluttet før et utestående krav kan konstateres endelig tapt og beregningsgrunnlaget kan korrigeres. Avgiftsmyndighetene vil normalt godta en korrigering basert på et forsvarlig skjønn over hvilken dekning den enkelte fordring vil oppnå i boet. Når boet er oppgjort, må det eventuelt foretas en endelig korrigering.

SPØRSMÅL NR. 288

Innlevert 16. november 2012 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 28. november 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Undertegnede har fått henvendelser knyttet til skattefradrag for gaver gitt til frivillige organisasjoner. Tidligere har ektefeller kunnet «overføre» gaver over 12 000 kr seg imellom. Dette slik at samlet sum som gir fradrag for ektefeller blir 24 000, uavhengig av hvem som i utgangspunktet har gitt gaven. I ligningene for 2011 har dette for første gang blitt nektet.

Er dette en ønsket praksisendring slik statsråden ser det?»

Svar:

Etter skatteloven § 6-50 kan giver få inntektsfradrag med inntil 12 000 kroner per år for pengegaver til visse frivillige organisasjoner som oppfyller nærmere lovbestemte vilkår. Ved innføringen av gavefradragsordningen ble det lagt vekt på at ordningen skulle være enkel å administrere for Skatteetaten og at den skulle være tilpasset systemet med forhåndsfylt selvangivelse, jf. Ot. prp. nr. 1 (1999-2000) avsnitt 2.5.6. Det ble derfor satt som vilkår for fradragsrett at gaven skulle være innberettet maskinelt til Skatteetaten.

Konsekvensen av kravet om maskinell innberetning er at fellesgaver må innberettes fra organisasjonene til Skatteetaten på samtlige givere for at hver enkelt skal få fradrag. Dette vil da også gjelde der ektefeller yter fellesgaver.

Fram til inntektsåret 2011 ble posten for fradrag for gaver etter § 6-50 lignet i tråd med skattyters påstand. Dette kan ha medført at ektefeller, som har fordelt fradrag for gaver seg i mellom manuelt i selvangivelsen, har fått lagt denne omfordelingen til grunn ved ligningen. Fra og med inntektsåret 2011 er det skjedd en endring i Skatteetatens rutiner, slik at ligningen nå blir basert på opplysningene fra mottakerorganisasjonen. Dette er i tråd med vilkårene under fradragsordningen om at gaveopplysninger skal innberettes maskinelt fra organisasjonene til Skattedirektoratet. Denne endringen medfører imidlertid også at gavebeløp som ikke er blitt innberettet av organisasjonen på den enkelte giver/ektefelle, har blitt strøket dersom ektefellen har krevd fradraget manuelt i selvangivelsen.

Skattytere som har gitt gave sammen med andre og ønsker fradrag må be organisasjonen foreta innberetning i samsvar med givers forholdsmessige del av gavebeløpet. Mottakerorganisasjonen skal sende årsoppgave til sine givere som viser hvilke opplysninger om gavebeløp som er sendt til Skatteetaten. Ved motakelsen av den forhåndsfylte selvangivelsen kan ektefellene kontrollere at fradraget er kommet med og eventuelt gi beskjed til den eller de aktuelle organisasjoner, dersom fordelingen dem imellom ikke er riktig. I rettledningen til selvangivelsen oppfordres skattyter til å be organisasjonen om å korrigere innberetningen hvis den er feil. Er skatteoppgjøret gjennomført før ny innberetning fra organisasjonen fore-

ligger, må giver klage på ligningen. Etter at organisasjonen har innberettet korrekt beløp, kan fradraget kreves. Det er lagt til grunn at organisasjonene har

anledning til å rette opp feil i innberetningen innen 20. oktober i året etter gaveåret.

SPØRSMÅL NR. 289

Innlevert 19. november 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 27. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Kan statsråden klargjøre på hvilken måte ekstern kompetanse, herunder utenlandsk ekspertise, blir bragt inn i arbeidet med "politianalyse", samt redegjøre for hvilket mandat dette utvalget vil få?»

BEGRUNNELSE:

På Politiets landsmøte i Molde varslet statsråden nylig at hun vil sette ned et utvalg som skal utarbeide en "Politianalyse". Høyre er forsiktige optimister knyttet til dette arbeidet, etter at regjeringen i flere år har avvist Høyres tanke om en bredt anlagt politistudie. Tidsfristen for den varslede "politianalysen" er svært knapp, noe som stiller store krav til gjennomføringen i den grad man ønsker den dype analysen som Høyre har forutsatt, og som er nødvendig hvis man skal etablere nødvendig samsvar mellom politiets oppgaver og etatens ressurser.

Svar:

Regjeringen har gitt utvalget som skal gjennomføre en analyse av politiet et bredt mandat for sitt arbeid. Utvalget skal blant annet vurdere politiets ressursbruk, prioriteringer, kompetanse, ledelse og organisering. Videre skal utvalget vurdere om sentrale administrative ressurser kan omdisponeres for å gi mer politikraft ute i distriktene samt hvilke endringer som kan gjøres slik at politiets oppgaver kan løses bedre og mer effektivt.

Utvalget har fått en utfordrende og viktig oppgave. Medlemmene i utvalget tar med seg variert kompetanse inn i arbeidet. Utvalget har i tillegg mulighet til å benytte seg av ekstern konsulentbistand. Jeg forventer at utvalget sørger for et bredt tilfang av informasjon å bygge analysen på, og at det herunder ser på erfaringer fra andre land.

SPØRSMÅL NR. 290

Innlevert 19. november 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 28. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Regjeringen skryter av økte bevilgninger i jernbanesektoren, også til drift og vedlikehold. De private leverandørene i bransjen opplever det ikke slik, og de aller fleste er i ferd med å permittere eller si opp folk. Dette kan ikke være en ønsket utvikling med tanke på behovene på jernbanen. For 2013 er det kun lagt ut oppdrag for ca. 50 mill. kroner.

Kan man forvente at det kommer mer, og hadde det vært mulig å få en liste over prosjekter, inkludert økonomiske rammer som Jernbaneverket skal gjennomføre i egen regi?»

Svar:

I statsbudsjettet for 2013 foreslår regjeringen å bevilge ca. 11,4 mrd. kr til Jernbaneverket som tilsvarer en økning på ca. 1,4 mrd. kr eller 14,3 pst. i

forhold til tilsvarende budsjett for 2012. Bevilgningsøkningen foreslås i hovedsak brukt til å opprettholde en rasjonell videreføring av igangsatte investeringsprosjekter og til videre planlegging av Follobanen.

Foreslått bevilgning til drift og vedlikehold er på ca. 5,2 mrd. kr som nominelt er på samme nivå som tilsvarende budsjett for 2012, som var på et historisk høyt nivå. Driften og vedlikeholdet av jernbaneinfrastrukturen må ses i sammenheng og er derfor budsjetter på samme post (23). I første del av planperioden 2010–2013 i NTP 2013–2019 har det vært gjennomført en betydelig satsing på drift og vedlikehold. Den samlede bevilgningen ligger ca. 2 mrd. kr høyere enn planrammen i NTP og innebærer en oppfølging på 110,5 pst. i forhold til planramme til drift og vedlikehold.

Prioriteringen av foreslått bevilgning til drift og vedlikehold for 2013 er i samsvar med Jernbaneverkets forslag. Den er fordelt med ca. 3,1 mrd. kr til driften som utgjør en økning på ca. 400 mill. kr eller 13 pst, mens avsetningen til vedlikehold er redusert med ca. 355 mill. kr eller ca. 14,5 pst. Reduksjonen skyldes at det i 2013 vil være behov for en betydelig styrking av Jernbaneverkets driftsbudsjett. Det er behov for å øke aktivitetsnivået på flere områder. Det

te gjelder særlig trafikkstyring, vinterberedskap, kompetanseutvikling, rekruttering innenfor jernbanefagene, publikumsinformasjon og planlegging.

Innenfor den foreslåtte avsetning til vedlikehold i 2013 på ca. 2 mrd. kr som fortsatt ligger på et høyt nivå, har Jernbaneverket ut fra et faglig grunnlag om standarden på jernbaneinfrastrukturen, prioritert tiltak som gir best effekt på kort sikt for å opprettholde en infrastruktur hvor togene kan gå sikkert og i henhold til ruteplanen. I 2013 legger Jernbaneverket ikke opp til å starte opp nye store fornyelsesprosjekter som bl.a. omfatter ballastrensing. Samferdselsdepartementet har ikke funnet det riktig å overprøve Jernbaneverkets vurdering av hvordan avsatte midler til vedlikeholdet skal disponeres.

Andelen av drifts- og vedlikeholdsbudsjettet som Jernbaneverket har konkurranseutsatt har økt fra 22 – 28 % i perioden 2005 – 2008 til 44 – 48 % i perioden 2009 – 2011. For større fornyelsesarbeider har andelen de senere årene, ligget på om lag 80 %. Hvor mye av drifts- og vedlikeholdsbudsjettet for 2013 som vil bli konkurranseutsatt har Jernbaneverket ikke tatt endelig stilling til. Slike oppdrag vil komme fortløpende utover i vinteren 2013.

SPØRSMÅL NR. 291

Innlevert 19. november 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 27. november 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Det er i dag et generelt krav om regelmessig etterutdanning av yrkessjåfører. Troms Folkeblad hadde 13. november en sak om en yrkessjåfør som har kjørt lastebil i 50 år, og som ikke fikk dispensasjon fra kravet om etterutdanning som koster 15 000 kroner.

Ser statsråden at etterutdanningskravet er med på å skyve eldre yrkessjåfører ut av arbeidslivet, og i hvilken grad har regjeringen vurdert å åpne for å kunne gi dispensasjon for yrkessjåfører som nærmer seg pensjonsalder?»

Svar:

Yrkessjåførdirektivet (direktiv 2003/59/EF) stiller krav om etterutdanning for yrkessjåfører. Hoved-

formålet er å bedre trafikk sikkerheten, sikre like konkurransevilkår, samt fremme rekruttering og om-dømmet til yrket. Etterutdanningen har en varighet på 35 timer og skal gjennomføres hvert femte år. De nærmere reglene om dette fremgår av yrkessjåfør forskriften av 16. april 2008 nr. 362.

Yrkessjåførdirektivet gir i dag mulighet for dispensasjon fra kravet til etterutdanning, men bare der den aktuelle transporten anses for å ha liten innvirkning på trafikk sikkerheten, eller der direktivets krav vil medføre en uforholdsmessig økonomisk eller sosial byrde. Dette tilsier en generelt restriktiv dispensasjonspraksis og en konkret vurdering i den enkelte sak. Med henvisning særlig til trafikk sikkerhetshensynet vil et generelt unntak på grunn av alder ikke være aktuelt.

SPØRSMÅL NR. 292**Innlevert 19. november 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 30. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«I følge en nylig artikkel publisert på sykepleien.no, sliter AHUS med over 1000 korridorpasienter i måneden. Nye AHUS ble bygget trangt fordi det nettopp ikke skulle være korridorpasienter der. Korridorpasienter fører til mer slitasje på sykepleierne, tar verdifull tid fra dem som de heller burde brukt på pasientbehandling og observasjon.

Hvilke tiltak vil regjeringen se til iverksettes for å avvikle de mange korridorpatientene på AHUS?»

Svar:

Det er gjennom de årlige oppdragsdokumentene gitt føring til de regionale helseforetakene om at det er et mål at det ikke skal være korridorpasienter. Målet er også understreket i foretaksmøte hvor det også er lagt til grunn at det skal iverksettes tiltak for å unngå korridorpasienter. De regionale helseforetakene rapporterer tertialvis på andel korridorpasienter ved somatiske sykehus til departementet. Vi ser at dette er en utfordring for enkelte helseforetak.

Det er og har vært en utfordring med korridorpasienter ved Akershus universitetssykehus HF. Dette har stort ledelsesmessig fokus, og det blir nå tatt nye grep for å bedre situasjonen. Det viktigste tiltaket helseforetaket gjør for å styrke kapasiteten er å åpne en ny medisinsk overvåkningsavdeling. Her vil det bli åtte senger fra januar, og totalt 15 senger fra sommeren. Dette gjøres for å styrke kapasiteten med tanke på "øyeblikkelig hjelp"-pasienter og kritisk sykepasienter. Andre viktige tiltak er å ta i bruk 14 nye senger på bemannet pasienthotell samtidig som avdelingene samarbeider på tvers for optimal utnyttelse av ledig sengekapasitet og bedret pasientflyt gjennom regelmessige driftsmøter for å redusere antallet korridorpasienter. Helseforetaket vil også fortløpende vurdere å benytte Ski sykehus på en bedre måte.

Helse Sør-Øst RHF oppgir at utfordringen med å få redusert antall korridorpasienter tas på alvor, at det arbeides godt med problemstillingen ved Akerhus universitetssykehus HF, og at det forventes at tiltakene som blir iverksatt vil gi resultater.

Jeg vil følge den videre utviklingen ved sykehuset nøye.

SPØRSMÅL NR. 293**Innlevert 19. november 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen****Besvart 23. november 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Høyre reduserer provenyet fra formueskatten i sitt alternative budsjettforslag.

Hvordan fordeler dette kuttet seg på skatteyterne i beløp og prosentandel i de to vanlige inndelingene av skatteyterne etter bruttoinntekt og nettoformue?»

Svar:

Høyre foreslår endringer i formuesskatten i sitt alternative budsjettforslag. Endringene består i å redusere satsen til 1 pst., øke bunnfradraget til 1 mill. kroner og gjeninnføre en aksjerabatt på 10 pst.

Provenytapet er anslått til 2,9 mrd. kroner påløpt og 2,3 mrd. kroner bokført i 2013 sammenlignet med

Regjeringens forslag. I beregningen er det lagt til grunn at kun satsen for staten reduseres (i dag 0,4 pst.), og at det skal innføres en rabatt ved formuesverdsettingen av de samme formuesobjektene som ble gitt en slik rabatt for inntektsåret 2007. Det understrekes at provenyvirkningene av å gjeninnføre en rabatt ved formuesverdsettingen av aksjer mv. er svært usikker. Dette skyldes blant annet at svingninger i aksjekurser gjør det svært vanskelig å anslå privatpersoners samlede aksjeformue.

Tabell 1 og 2 viser endring i skatt, både i beløp og prosent, fordelt på hhv. bruttoinntekt og nettoformue med Høyres forslag til endringer i formuesskatten.

Tabell 1 Fordelingsvirkninger av Høyres forslag til endringer i formuesskatten. Endring i skatt og andel av samlet skattelettelse, sammenlignet med Regjeringens forslag for 2013, fordelt etter bruttoinntekt

Bruttoinntekt. Tusen kroner	Antall	Gjennomsnittlig skatt med Regjeringens forslag. Kroner	Endring i skatt. Mill. kroner	Gjennomsnittlig endring i skatt. Kroner	Gjennomsnittlig endring i skatt. Prosent	Andel av samlet skattelettelse. Prosent
0 - 150	572 000	4 100	-80	-100	-3,4	2,8
150 - 200	331 500	11 900	-70	-200	-1,8	2,5
200 - 250	383 300	24 200	-100	-300	-1,1	3,6
250 - 300	368 500	42 600	-130	-300	-0,8	4,3
300 - 350	354 200	62 500	-130	-400	-0,6	4,6
350 - 400	362 200	81 300	-140	-400	-0,5	4,7
400 - 450	354 800	98 700	-140	-400	-0,4	4,7
450 - 500	309 200	115 700	-130	-400	-0,4	4,5
500 - 600	433 500	142 400	-230	-500	-0,4	8,0
600 - 750	303 300	193 500	-270	-900	-0,5	9,2
750 - 1000	192 200	274 700	-280	-1 400	-0,5	9,4
1000 - 2000	137 000	465 600	-510	-3 700	-0,8	17,2
2000 - 3000	13 500	948 900	-200	-14 800	-1,6	6,8
3000 og over	8 600	2 384 200	-530	-61 900	-2,6	18,0
I ALT	4 123 900	102 800	-2 940	-700	-0,7	100,0

Kilde: Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt.

Tabell 2 Fordelingsvirkninger av Høyres forslag til endringer i formuesskatten. Endring i skatt og andel av samlet skattelettelse, sammenlignet med Regjeringens forslag for 2013, fordelt etter nettoformue

Nettoformue. Kroner	Antall	Gjennomsnittlig skatt med Regjeringens forslag. Kroner	Endring i skatt. Mill. kroner	Gjennomsnittlig endring i skatt. Kroner	Gjennomsnittlig endring i skatt. Prosent	Andel av samlet skattelettelse. Prosent
Negativ	1 594 100	110 400	0	0	0,0	0,0
0 - 500 000	1 435 500	59 900	-20	0	0,0	0,6
500 000 - 1 mill.	506 200	94 700	-90	-200	-0,2	2,9
1 mill. - 5 mill.	536 000	149 600	-1 200	-2 200	-1,5	40,9
5 mill. - 10 mill.	32 400	388 400	-330	-10 100	-2,6	11,1
10 mill. - 50 mill.	17 100	749 400	-530	-31 300	-4,2	18,1
50 mill. - 100 mill.	1 500	1 711 400	-180	-117 000	-6,8	6,0
Over 100 mill.	1 000	6 067 800	-600	-616 800	-10,2	20,3
I ALT	4 123 900	102 800	-2 940	-700	-0,7	100,0

Kilde: Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt.

Beregningene er basert på Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt. Datagrunnlaget for modellen er et utvalg fra Statistisk sentralbyrås inntektsstatistikk for husholdninger for 2010. Denne statistikken gir informasjon om sammensetningen av inntekt og formue for hele befolkningen. Datagrunnlaget

er framskrevet til 2013. Beregningene kan være usikre bl.a. fordi datagrunnlaget ikke omfatter alle skattyterne og er sjablonmessig framskrevet. Modellen tar heller ikke hensyn til mulige endringer i atferden som følge av endringer i skattereglene.

SPØRSMÅL NR. 294**Innlevert 19. november 2012 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 30. november 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hva vil nærings- og handelsministeren gjøre for å forhindre at Interpol-etterlyste og straffedømte kriminelle, som verken har oppholdstillatelse eller arbeidstillatelse, kan få opprette eget firma i Norge, samt drive det i flere år, uten at politiet får beskjed fra f.eks. offentlige tjenstepersoner i Brønnøysundregisteret eller ev. Skatteetaten?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge en sak i www.smaalene.no, datert 14. november 2012, så har en irakisk mann, som har vært etterlyst av Interpol siden 2008 (etter at han hadde blitt dømt for to voldtekter, en i 2003 og en i 2005), drevet en egen frisørsalong i Askim sentrum uten problemer i fire år. Dette mens politiet lette etter ham.

Mannen har verken oppholdstillatelse eller arbeidstillatelse i Norge. Driften av frisørsalongen er derfor ulovlig.

Den irakiske mannen hadde også to menn som jobbet for seg. Ingen av dem hadde heller ikke oppholdstillatelse eller arbeidstillatelse. Den ene mannen er 30 år og skulle egentlig ha returnert til hjemlandet Irak i 2009. Den andre mannen er 27 år og skulle ha returnert til Irak i 2006. Den sistnevnte ble hentet av Politiets utlendingsenhet, som nå arrangerer man-

nens hjemreise. Han andre har blitt sluppet fri, fordi han ikke har identifikasjonspapirer.

Svar:

Jeg er enig i at hendelsen det vises til, er uheldig. Det er imidlertid slik at alle offentlige etater har tilgang til opplysninger fra Enhetsregisteret, herunder en oversikt over hvilke roller en person er registrert med. Mange offentlige etater har tilgang som gjør at de kan hente ut opplysningene gjennom eget system. For de etatene som ikke har slik tilgang, gir Enhetsregisteret en oversikt over roller på forespørsel. Politiet har således tilgang til disse opplysningene i Enhetsregisteret.

Jeg mener likevel det er uheldig at personer som ikke har oppholds- eller arbeidstillatelse kan opprette og drive firma i Norge. Enhetsregisterets kontroll ved registrering av nye enheter består i hovedsak av en vurdering av om enhetene oppfyller minstevilkårene for den enkelte organisasjonsform. For enkeltpersonforetak betyr dette en kontroll av om opplysningene som meldes, oppfyller minstevilkårene i enhetsregisterloven §§ 5 og 6, jf. § 17. Dette er opplysninger som navn, adresse, virksomhet m.m. For å forhindre at slike hendelser oppstår igjen, vil jeg se på om Enhetsregisteret kan og bør kontrollere andre forhold, som for eksempel om innehaveren av et enkeltpersonforetak har arbeids- eller oppholdstillatelse.

SPØRSMÅL NR. 295**Innlevert 19. november 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 28. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kjenner statsråden, ja eller nei, til at politidirektoratet og/eller departementet gjennom de siste 5 årene har blitt meddelt bekymring vedrørende etablert fryktkultur/stor mengde sykmeldinger/trakassering av ansatte knyttet til navngitte politiledere i POD eller noen av landets politidistrikt, og hva har eventuelt vært gjort for å avbøte dette?»

BEGRUNNELSE:

Både i forkant og etterkant av fremleggelsen av 22. juli-kommisjonens rapport har mulig fryktkultur i norsk politi blitt diskutert. Vel så viktig som å diskutere AT denne type kulturer er etablert, er å stille spørsmål ved hvorfor de har blitt etablert og ikke minst hvem som bidrar til at de eventuelt har fått fotfeste.

Svar:

Spørsmålet er forelagt for Politidirektoratet, som opplyser at de ikke kjenner seg igjen i beskrivelsen av at det eksisterer en «fryktkultur» i politi- og lensmannsetaten. For øvrig opplyses det at man ikke kommuniserer forhold rundt enkeltpersoners sykemeldinger.

Politidirektoratet har blant annet opplyst at det vinteren 2011 ble gjennomført en nasjonal medarbeiderundersøkelse i politi- og lensmannsetaten. Det var ingen direkte funn som viser at ansatte i etaten opplever en fryktkultur. Direktoratet har planlagt en ny medarbeiderundersøkelse i første kvartal 2013.

Politidirektoratet har videre opplyst at Arbeidstilsynets prosjekt «Arbeid for helse» som ble gjennomført i 2011 i politiet, heller ikke ga direkte tilbakemeldinger på nasjonalt nivå om at det er en «fryktkultur» i politiet. I oppsummeringen vises det til flere positive aspekter i politiets arbeid for et godt og sikkert arbeidsmiljø. Funn viser at ansatte i politiet fremstår som engasjerte og ansvarsbevisste rundt sin rolle i

forhold til publikum, og at det er et godt kollegialt samhold i etaten.

Politidirektoratet har utviklet en ny leder- og medarbeiderplattform, som danner basis for arbeidet med å styrke tilliten mellom ansatte i ledelsen i etaten.

Det er også etablert faste møter mellom de tillitsvalgte, vernetjenesten og arbeidsgiver i politiet. Direktoratet har opplyst at det i disse møtene ikke vært tatt opp saker verken fra tillitsvalgte eller hovedverneombud som indikerer at det finnes en «fryktkultur» i etaten. Senest 15. november 2012 hadde direktoratet møte med de tillitsvalgte uten at noe slikt ble tatt opp.

For øvrig kan jeg opplyse at Politidirektoratet har utarbeidet egne retningslinjer for varsling om kritikkverdige forhold i politi- og lensmannsetaten. Retningslinjene sier noe om hva som er varsling og hvordan slike saker skal behandles. I tillegg til retningslinjene har etaten også utarbeidet en egen varslingsplakat.

Avslutningsvis kan jeg opplyse at jeg holdes løpende orientert også om arbeidsmiljømessige forhold i politi- og lensmannsetaten, blant annet i forbindelse i styringsdialogen med Politidirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 296

Innlevert 20. november 2012 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 29. november 2012 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Viser til Stavanger Aftenblad og diverse andre aviser den 19.11 om stor befolkningsøkning i Sandnes. Økningen var likevel ikke stor nok til å oppnå Veksttilskudd. Dagens finansieringssystem gir 1.5 års etterslep på utbetaling av innbyggertilskuddet. Dette skaper store økonomiske utfordringer for kommunen.

Ser statsråden den skjevheten og ubalanse som dagens system gir, og vil hun sørge for å rette opp dette slik at vekstkommuner som Sandnes får anledning til å gi gode tjenester til sine innbyggere uten å redusere tilbud?»

BEGRUNNELSE:

Befolkningsøkningen i Sandnes var 2. halvår på 833 personer i 2011. Økningen totalt samme år var på 1 560. Hittil i år er veksten på 1 673 flere personer.

Den store økningen gjør at kommunen må øke sitt tjenestetilbud på en rekke områder for å ivareta

både gamle og nye innbyggere. Dette gjelder naturligvis både lovfestede rettigheter og andre viktige tilbud som kommunen må ivareta.

Dagens statlige finansieringssystem for innbyggertilskuddet som innebærer at Sandnes ikke får utbetalt tilskudd for sine nye innbyggere før det har gått 1.5 år gir store utfordringer.

I prosent så hadde Sandnes kommune 2,21 % gjennomsnittlig vekst, landet hadde 2,23 %. Dette medførte at kommunen ikke fikk veksttilskudd for 2012, selv om innbyggertallet økte med så mye som 4 208 personer i perioden.

Her vil jeg minne om at kommunen er pålagt og forpliktet til å gi sine innbyggere et godt tjenestetilbud.

Ved beregning av veksttilskudd så ligger folkeøkningen per 01.01.2008 til og med 01.01.2011 som grunnlag for tilskuddet som kommer til utbetaling i 2012.

Fra ulike hold påpekes det at Sandnes kommer dårligere ut med statlige tilskudd fordi de ikke har

innført eiendomsskatt. Dersom det er manglende innføring av eiendomsskatt som ligger til grunn for at Sandnes ikke mottar tilskudd i den størrelsesordning som kommuner med eiendomsskatt så innebærer det at sentrale politiske myndigheter ikke godtar lokaldemokratiet.

Min oppfordring er at statsråden tar en gjennomgang av kriteriene for innbyggertilskudd og vurderer om kriterier, beregningsmetode og innretning av veksttilskuddet tjener formålet til ordningen ettersom det beregnes ved bruk av relative tall og der tallgrunnlaget er opptil 4 år før årets budsjett.

Dagens systemer gir ikke mulighet til å ta hensyn til faktisk innbyggervekst, alderssammensetning eller størrelse på kommunen.

Svar:

Kommunesektorens merutgifter knyttet til befolkningsutvikling må i hovedsak finansieres gjennom veksten i frie inntekter. Regjeringen har i statsbudsjett for 2013 lagt opp til en vekst i frie inntekter på 5 mrd. kroner som blant annet går til å dekke sektorens samlede merutgifter til befolkningsutvikling.

Befolkningsvekst er stort sett positivt for økonomien til en kommune. Flere innbyggere betyr økte skatteinntekter og økt rammetilskudd, siden hoveddelen av rammetilskuddet fordeles etter innbyggertall. Motsatt er situasjonen for kommuner som opplever fraflytting, som har utfordringer med at de får en svak inntektsvekst eller en reduksjon i inntekt.

Vekstkommuner kan likevel på kort og mellomlangt sikt finne det vanskelig å tilpasse tjenestetilbudet til en voksende befolkning, ved at det kan være problematisk å finansiere de nødvendige investeringene uten at det går på bekostning av tjenestetilbudet. På denne bakgrunn innførte vi i 2009 et eget veksttilskudd. Tilskuddet tildeles kommuner med skatteinntekter under 140 pst. av landsgjennomsnittet, som gjennom den siste treårsperioden har hatt en gjennomsnittlig årlig befolkningsvekst ut over vekstgrensen på 175 pst. av gjennomsnittlig årlig vekst på landsbasis den samme treårsperioden. Dette betyr at vekstkommuner vil få et tilskudd begrenset til den perioden befolkningsveksten er spesielt høy, og hvilke kommuner som får veksttilskudd vil variere fra år til år.

Sandnes mottok veksttilskudd i 2009-2011, men kvalifiserer ikke til tilskuddet i 2012 og mottar et lite beløp i 2013. Selv om Sandnes har hatt befolkningsvekst på omtrent det samme nivået de siste årene, har befolkningsveksten på landsbasis økt desto mer i perioden som ligger til grunn for beregningen av veksttilskudd i 2012 og 2013. Det gjør at Sandnes i år faller under vekstgrensa, og til neste år ligger så vidt over.

Når befolkningsveksten i Sandnes (eller andre kommuner) er på samme nivå som landsgjennomsnittet, vil kommunen få dekket sine merkostnader

knyttet til befolkningsutviklingen gjennom sin andel av den samlede veksten i frie inntekter (jfr. første avsnitt). Det er derfor kun når befolkningsutviklingen i en enkelt kommune er vesentlig sterkere enn gjennomsnittet at det er behov for særskilte tilskudd.

Veksttilskuddet og andre tilskudd i inntektssystemet som småkommunetilskuddet og distriktstilskudd Sør-Norge tildeles bestemte kommuner ut ifra ulike begrunnelser. I tildelingen av denne typen tilskudd benytter man ulike kriterier for å avgrense hvilke kommuner som skal kvalifisere til tilskuddet. (Eiendomsskatt er ikke et slikt kriterium – se for øvrig siste avsnitt.) For det enkelte kriterium må man sette en grense enten det gjelder skattenivå, innbyggertall, befolkningsvekst eller distriktsindeks. Grensen må settes et sted, og noen kommuner vil oppleve det som urettferdig dersom de faller rett utenfor det som skal til for å kvalifisere til tilskuddet. Imidlertid er det vanskelig å se for seg at man kan komme utenom denne problemstillingen i utformingen av slike tilskudd. Hvor grensen skal settes for det enkelte kriteriet vil alltid kunne være gjenstand for diskusjon.

Veksttilskuddet ble innført i 2009, og per i dag har vi ikke konkrete planer om å endre innretningen av tilskuddet.

Tidligere oppdaterte man befolkningstallet midt i budsjettåret i utregningen av rammetilskuddet. Dette var en ordning som var lite forutsigbar for kommunene, og det var spesielt problematisk for kommuner med fraflytting som fikk en reduksjon i rammetilskuddet midt i budsjettåret. I 2009 ble oppdateringen av befolkningstall midt i budsjettåret avvirket. Dette har økt stabiliteten for kommunene, ved at det endelige rammetilskuddet nå er kjent før budsjettåret. Bruk av befolkningstall per 1. juli i året før budsjettåret er et kompromiss som tar vare på behovet for forutsigbare budsjetttrammer for fraflyttingskommuner og behovet for mest mulig oppdaterte befolkningstall for vekstkommunene. I skatteutjevningen benytter vi fortsatt befolkningstall per 1. januar i budsjettåret.

Eiendomsskatt er en frivillig kommunal skatt, og det er opp til det enkelte kommunestyre å avgjøre om en slik skatt skal innføres. Det er lokale myndigheter som har ansvaret for egen økonomi, noe som gjenspeiles i departementets retningslinjer til fylkesmennene for skjønnstildelingen. Fylkesmannen kan stille krav om at en kommune i økonomisk ubalanse selv må bidra med tiltak – enten for å øke inntektene eller for å redusere utgiftene – som forutsetning for ekstraordinær statlig bistand gjennom skjønnsmidler. Kommunene må imidlertid selv bestemme hvilke virkemidler de vil benytte seg av for å oppnå en økonomi i balanse og en god drift av kommunen. Det er ikke noe krav om at eiendomsskatt må være et slikt virkemiddel.

SPØRSMÅL NR. 297**Innlevert 20. november 2012 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 30. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Kan helseministeren bekrefte at neonatalavdeling ved sjukehuset i Ålesund ikke skal flyttes av økonomiske grunner, - at den skal bestå så lenge avdelingen kan vise til god faglig kompetanse i tråd med det Stortinget har vedtatt?»

BEGRUNNELSE:

Sunnmørsposten lørdag 17. november, kunne nok en gang fortelle at ledelse og ansatte ved neonatalavdelingen i Ålesund «føler nytt press fra Trondheim» vedrørende sentralisering av neonatalavdelingen til St. Olavs. Stortinget har tidligere vedtatt at neonatalavdelingen ved Sjukehuset i Ålesund skal bestå så lenge den har nødvendig faglig kompetanse. Det er godt kjent at neonatalavdelingen ved Sjukehuset i Ålesund, ved flere anledninger har vist seg å inneha god kompetanse og være fullt på høyde med flere av universitetssjukehusene når det gjelder intensivmedisin for premature barn. Avdelingen som er den eneste mellom Bergen og Trondheim, har i dag beliggenhet i nye moderne lokaler, med nytt utstyr og god faglig kompetanse. I tillegg til dette er avdelingens beliggenhet med nærhet til de fødende og deres pårørende betryggende, ikke bare for de som bor i Møre og Romsdal, men også for deler av Sogn og Fjordane. Usikkerheten som St. Olavs ansatte og Helse Midt gang på gang skaper rundt nyfødttilbudet ved Sjukehuset i Ålesund er slitsomt for de ansatte og skadelig for avdelingen. Jeg håper Helseministeren vil slå fast at neonatalavdeling ved sjukehuset i Åle-

sund ikke skal flyttes av økonomiske grunner og at den skal bestå så lenge avdelingen kan vise til god faglig kompetanse, til det beste for den fødende, hennes barn og deres pårørende.

Svar:

Nasjonal helse- og omsorgsplan slår fast at det er et mål å samle funksjoner når det er nødvendig av hensyn til kvalitet, men samtidig desentralisere når det er mulig.

Helse Midt-Norge RHF har et helhetlig sørgefor-ansvar for spesialisthelsetjenester i sin region. For å oppfylle dette må det etableres en hensiktsmessig arbeidsdeling mellom sykehus som sikrer målet om likeverdige helsetjenester av god kvalitet.

I oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene for 2012 ble det satt som mål at de skulle gjennomgå tilbudet til barn og nyfødte som trenger intensivbehandling for å sikre adekvat kompetanse og hensiktsmessig ressursbruk.

I Helse Sør-Øst har det regionale fagrådet for nyfødttmedisin, fødsels- og svangerskapsomsorg hatt en bred gjennomgang av tilbudet til nyfødte som trenger intensivbehandling, og stilt faglige krav til avdelinger som skal behandle ulike kategorier syke og for tidlig fødte nyfødte. Rapporten fra fagrådet vil bli behandlet av ledelsen i Helse Sør-Øst RHF. De andre helseregionene har valgt andre tilnærminger.

De regionale helseforetakene vil rapportere på oppdraget i årlig melding for 2012.

SPØRSMÅL NR. 298**Innlevert 20. november 2012 av stortingsrepresentant Kari Kjonaas Kjos****Besvart 30. november 2012 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at det blir brukt skjønn og individuelle vurderinger i saker som omhandler oppmøteplikt for utdeling av metadon, slik at utilsiktede virkninger unngås?»

BEGRUNNELSE:

Avisa Nordland skriver 19.nov om en LAR-bruker som har vært fri fra narkotikamisbruk i over 10 år. Denne kvinnen har nå etablert seg med familie, fast jobb og egen bolig. Nå har LARiNord vedtatt en innstramming for apotekenes adgang for utlevering

av metadon. Denne innstrammingen som har som intensjon å hindre illegal omsetning av metadon viser seg å ha betydelig utilsiktede ulemper for blant annet denne brukeren. Den nye situasjonen har nå ført til at brukeren har måttet sykemelde seg. Avisen skriver videre at det har funnet sted et møte mellom LARi-Nord og bruker da brukeren ønsket å få på plass en individuell avtale. Det har ikke latt seg ordne. Jeg mener det må være mulig å gjøre fornuftige og skjønsmessige vurderinger som bidrar til at man hindrer illegal omsetning på den ene siden, men som samtidig ikke bidrar til å skyve velfungerende LAR-brukere ut av arbeidslivet. Jeg reagerer på at de ulike helseforetakene på denne måten åpenbart praktiserer regelverket ulikt og brukerne ikke blir involvert i prosesser når rutiner blir endret. Jeg oppfordrer derfor statsråden til å sørge for at det utvises skjønn i slike saker slik at vi kan ta vare på de som lykkes gjennom LAR systemet istedenfor å legge sten til byrden.

Svar:

Som representanten Kjos er opptatt av i sitt spørsmål, er det viktig å ta hensyn til rusavhengige sine egne ønsker og den situasjon den enkelte er i, når man skal tilrettelegge tjenestene – i dette tilfellet i legemiddelassistert rehabilitering (LAR).

Utlevering av LAR-legemidler gjøres i Norge i dag fra mange ulike steder. Statusrapporten over LAR i helseforetakene for 2011 fra SERAF (Senter for rus- og avhengighetsforskning ved UiO) viser at litt under 50 prosent av alle pasientene i LAR henter sine legemidler på apotek, at om lag 30 prosent får sine legemidler gjennom kommunale tjenester, at ca. 17-18 prosent får sine legemidler i bo- og behandlingssentre, i sykehus, i fengsler og annet, og at ca. 5 prosent henter sine legemidler ved de lokale LAR-sentrene. Utleveringsstedene av LAR-legemidler varierer imidlertid avhengig av hvor i landet slik utlevering skjer.

Det er i dag om lag 7 000 pasienter inkludert i LAR. Vi vet at noen av de legemidlene som utleveres til LAR-pasienter blir omsatt på det illegale markedet. Vi har de senere årene registrert at man har funnet metadon i blodet ved en ikke ubetydelig andel av de rusavhengige som har dødd av overdose. Det er derfor svært viktig å sørge for at alle utleveringer blir foretatt på en slik måte at det er så liten risiko som mulig for lekkasje av LAR-legemidler til det illegale markedet. På den annen side er det også viktig å etablere utleveringsordninger basert på et tillitsfullt forhold til den enkelte LAR-pasient, der forholdene tilsier dette.

Da legemiddelassistert rehabilitering (LAR) ble forskriftsfestet i 2010, ga samtidig Helse-direktoratet

ut Nasjonal retningslinje for legemiddelassistert rehabilitering ved opioidavhengighet. I denne retningslinjen er det en egen omtale av utleveringssted i LAR. Her fremgår det blant annet at utlevering av legemiddel i LAR bør sikres ved gode rutiner for kommunikasjon mellom behandler og utleveringssted, at det bør utarbeides skriftlige rutiner for utlevering og føres journal for kontakten mellom utleverer og pasient. Retningslinjen beskriver nærmere prosedyre for kontroll og henting av substitusjonslegemiddelet. Jeg legger derfor til grunn at denne nasjonale retningslinjen følges. Eventuelle avvik fra en slik retningslinje skal kunne begrunnes.

Det er også utarbeidet en egen veileder for apotekenes arbeid med LAR. Denne veilederen danner også grunnlaget for utarbeidelse av retningslinjer for utlevering av substitusjonslegemidler i andre virksomheter.

Jeg har blitt orientert om utleveringsordninger i Helse Nord RHF. I mai 2012 ble det meldt en rekke bekymringsmeldinger til LAR avd. Bodø fra apotek, pårørende, primærhelsetjeneste og ulike kommunale samarbeidspartnere om illegal omsetting av LAR-legemidler til tredjepart.

Ved nærmere undersøkelse og i dialog med ulike apotek ble det avdekket brudd på prosedyre og retningslinje i form av at flere pasienter ikke inntok legemiddel under tilsyn på hentedag. Helse Nord viser videre til at det ikke forelå godkjenning fra medisinsk ansvarlig lege i LAR om dette. Det ble da presisert overfor samtlige apotek, kommunale hjemmetjenester og andre relevante samarbeidspartnere, at de måtte rette opp sin praksis i henhold til gjeldene retningslinjer.

Helse Nord har videre orientert om at denne saken i hovedsak gjaldt pasienter som var videreført til kommunal oppfølging, og at LAR derfor ikke hadde oversikt over omfanget av berørte pasienter. De LAR-pasientene som var kjent, ble informert fra LAR, men dessverre fikk ikke alle informasjon om endringen før den trådte i kraft. LAR avd. Bodø har i sin orientering tatt selvkritikk på at ikke alle pasienter ble orientert om dette, og har gitt uttrykk for dette både ovenfor pasientene, helsetilsynet i fylket og media.

Avslutningsvis viser Helse Nord til at de fleste pasienter i LAR må innta legemidler under tilsyn, men at det er et stort potensial for å legge til rette for utleveringsordninger som sikrer at den enkelte pasient skal kunne forholde seg til jobb, skole og lignende mens de er i LAR-behandling. Slik utlevering kan skje via apotek, hjemmetjeneste, legekantor eller det som praktisk lar seg gjennomføre for den enkelte pasient.

SPØRSMÅL NR. 299**Innlevert 20. november 2012 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 30. november 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Norske oljeselskaper har gjennom mange år hatt fordelene av fradrag rett for kostnader og tap pådratt i tilknytning til leteaktiviteter i utlandet. I proposisjon 1 LS (2013) foreslår regjeringen at denne fradrag retten opphører. Statoil har uttalt at denne endringen innebærer at bedriften vil måtte betale i overkant av 2 mrd. kroner mer i skatt til den norske stat.

Hvor mange år har dagens regelverk med fradrag rett eksistert, og hvor store beløp har oljeselskaper i Norge fått fradrag for gjennom de 10 siste årene?»

Svar:

Det norske skattesystemet bygger på globalinntektsprinsippet og kreditprinsippet. Dette betyr at selskaper som er hjemmehørende i Norge, er skattepliktige til Norge for all virksomhetsinntekt uavhengig hvor i verden den er opptjent, men at Norge som hjemstat gir fradrag (kredit) i norsk skatt for skatt som er betalt i utlandet på inntekt som er opptjent der. Disse prinsippene har ligget fast i mange år og var sentrale elementer i skattereformen fra 1992. De er viktige for norske bedrifter bl.a. for å unngå internasjonal dobbeltbeskatning.

Norske oljeselskaper har i senere år økt sin aktivitet i utlandet. En betydelig del av denne aktiviteten drives gjennom aksjeselskaper som er stiftet og etablert i Norge (datterselskaper i konsernet), men som bare driver aktivitet i det aktuelle utlandet. Innenfor reglene om konsernbidrag og inntektsutjevning i konsern, vil det da være adgang til å avregne skattemessig underskudd i ett konsernselskap mot overskudd i et annet. Konsernbidragsreglene har vært en del av det norske skattesystemet siden 1979 og skal sikre at skattebelastningen ikke blir vesentlig forskjellig selv om virksomheten organiseres i konsern i stedet for gjennom ett selskap med flere avdelinger.

Det er ikke enkeltstående regler som har gitt opphav til at norske oljeselskap/konsern har kunnet redusere sitt norske landskattegrunnlag med lete- og utbyggingskostnader pådratt i utlandet. Snarere er det et resultat av lovlig tilpasning til flere grunnleggende elementer i vårt i skattesystem, som reglene om fradrag (kredit) for utenlandsk skatt, konsernbidrag og tidfesting, og samvirket mellom dem, i kombinasjon med den spesielle inntekts- og kostnadsprofilen som

kjennetegner petroleumsvirksomhet og den lokale beskatningen som normalt er svært høy.

De problematiske sidene ved regelverket har blitt tydeligere etter hvert som omfanget av utenlandsinvesteringene har tiltatt. Ligningsmyndigheten har gjennom flere år brukt betydelige ressurser til å håndheve ulike sider av regelverket. Etter hvert som det ble avdekket at disse samlet virket slik at store deler av kostnadene nærmest systematisk kunne bli belastet norsk landskattegrunnlag uten at Norge vil få skatteinntekter fra petroleumsvirksomhet i utlandet, har altså Regjeringen foreslått at slik utenlandsvirksomhet unntas fra skatteplikt. Dette innebærer et brudd med skattesystemet for øvrig, men anses nødvendig for å hindre at tilknyttede kostnader og tap kommer til fradrag i norsk skattegrunnlag.

Prop. 1 LS (2012-2013) ble provenyet som følge av regelendringene anslått til om lag 500 mill. kroner årlig for de nærmeste årene. Det har ikke framkommet opplysninger som skulle tilsi at disse anslagene er feil. Statoil har senere opplyst at selskapets skattekostnad kan øke med 2,3 mrd. kroner som følge av regelendringen. For ordens skyld nevnes at dette tallet sier noe om virkningen over flere år og dermed ikke er sammenlignbart med provenyanslaget på 500 mill. kroner årlig for 2012 og 2013. Som følge av at utenlandsinvesteringene i oljevirksomhet antas å øke framover, vil provenyeffekten på lengre sikt kunne bli betydelig. I denne sammenhengen nevnes at forslaget fremmes før noen av utenlandsfeltene er kommet over i nedstengningsfasen. Dette innebærer at forslaget hindrer at nedstengningskostnader og tap ved utrangering av (lavt avskrevne) driftsmidler blir fradragført i Norge.

Det er få og lett identifiserbare selskap som er omfattet av endringsforslaget. Ligningslovens regler om taushetsplikt medfører at det ikke kan legges fram detaljerte tall over hvor store kostnader relatert til utenlandsvirksomheten som tidligere er kommet til fradrag i Norge. Tallene vil avhenge av bl.a. selskapenes investeringer i utlandet og overskuddet i landvirksomheten i Norge. Det er særlig fra 2007 at utenlandsinvesteringene har fått et betydelig omfang. Den skattereduserende effekten anslås å ha vært i størrelsesorden 500 mill. kroner de siste årene, men betydelig lavere tidligere år.

SPØRSMÅL NR. 300**Innlevert 20. november 2012 av stortingsrepresentant Michael Tetzschner****Besvart 27. november 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvordan mener statsråden dette reflekteres i Stoltenberg-regjeringens bevilgninger til Oslo politidistrikt, og hvordan kan vi øke oslofolks bevegelsesfrihet og trygghetsbehov?»

BEGRUNNELSE:

Oslo har en overproporsjonal, og stadig økende, andel av all registrert kriminalitet i Norge. Hovedstaden har 23,5 pst. av all registrert kriminalitet i landet første halvår 2012, samtidig som vi befolkningsmessig utgjør 12 pst. Det er i all hovedsak vinningskriminalitet som øker i omfang – eksempelvis foregår 74,6 pst. av alle lommetyverier i Norge i Oslo Politidistrikt (første halvår 2012). Det er også økning i 8,4 pst. på simple tyverier, og en økning på 11,1 pst. i kategorien ran og utpressing. Rapporter fra Oslo politidistrikt tyder på at dette bl.a. skyldes et større trykk i innreisekriminalitet.

Svar:

Oslo er en trygg by. Ni av ti som bor i Oslo politidistrikt føler seg trygge der de bor og ferdes, viser Politiets nasjonale innbyggerundersøkelse fra 2010. Befolkningen i Oslo er også blant de som i størst grad opplever at politiet er der det skjer, når det skjer. Tall fra tilsvarende undersøkelse i 2012 er ikke klar ennå, men jeg har ingen grunn til å tro at dette bildet vil bli vesentlig endret.

Jeg har nylig besvart et spørsmål fra stortingsrepresentant Afshan Rafiq om hvilke tiltak jeg prioriterer for å styrke Oslo-politiet, slik at Oslo igjen blir trygg (spørsmål 278). Jeg tillater meg å vise til dette svaret.

Antall anmeldte lovbrudd i Oslo var høyere i 2011 enn i 2006. Samtidig har kriminalitetsraten per

1 000 innbyggere gått noe ned. I forhold til befolkningsveksten er det med andre ord ingen økning i den registrerte kriminaliteten i Oslo.

Det har vært en stor økning av antallet anmeldelser for grovt tyveri fra person på offentlig sted fra ca. 10 000 saker i 2010 til ca. 15 000 saker i 2011. Hele 73 % av denne type saker i Norge ble anmeldt i Oslo i 2011. For 1. halvår 2012 er dette økt til ca. 75 %. Oslo politidistrikt har styrket arbeid mot det økende antall lommetyverier. Arbeidet har allerede bidratt til flere pågripelser og aktiviteten vil videreføres og bli ytterligere styrket i 2013.

Det satses særskilt på å øke tryggheten i områder av sentrum som har vært oppfattet som utrygge. Det arbeides aktivt opp mot åpne rusmiljøer og det satses på tilgjengelighet og synlighet gjennom patruljering og oppsøkende virksomhet. Både sentralt og på bydelsnivå er det et godt forebyggende samarbeid mellom politi og kommune gjennom det etablerte SLT-samarbeidet, som i Oslo går under betegnelsen Salto – Sammen lager vi et trygt Oslo.

Under denne regjeringen har politi og påtalemyndigheten fått tilført betydelige ressurser. Budsjettet til Oslo politidistrikt har økt fra 1,3 milliarder kroner i 2005 til 2,06 milliarder kroner i budsjettforslaget for 2013.

I 2013 foreslått en bevilgning til planlegging av et nytt beredskapssenter. Målet er at dette vil bedre politiets beredskap og responstid.

Det er politimesteren som har ansvaret for ressursfordeling og tjenesteordninger i politidistriktet. Politimesteren kjenner de lokale utfordringene og kan vurdere hvilke tiltak som gir best effekt. Jeg har tillit til at politimesteren foretar de nødvendige prioriteringer for å sikre hele politidistriktet en god polititjeneste.